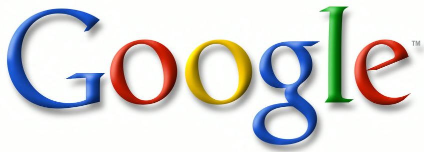
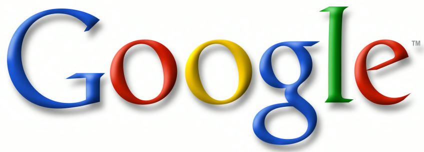
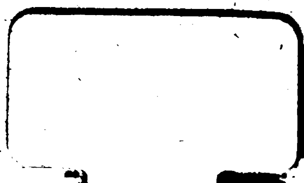

NYPL RESEARCH LIBRARIES
3 3433 07578374 0

INGEBORG MARIA SICK

AF JORD—

TREDIE OPLAG

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

KØBENHAVN 1907 KRISTIANIA

AF JORD —

INGEBORG MARIA SICK

AF JORD —

„Af Jord skal Du opstaa“.

TREDIE OPLAG

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG
KØBENHAVN 1907 KRISTIANIA

KØBENHAVN — GRÆBES BOGTRYKKERI

BABEL

ØSTERPAA — langt, langt ude i Ødemarken . . . I Stilhed, som ingen Lyd af Mennesker havde brudt gennem Aartusinder, ragede det store Babeltaarn, mørkt som en Trusel, knejsende som en Udfordring, op imod Himlen.

— — Den Gang Jorden var straalende ung endnu, stegen op af Syndflodens Vande som en Jomfru af sit Morgenbad, da Menneskeheden var villende stærk og utæmmet, svulmende af ubrugt Kraft — da var der vrimmelfuldt paa den store Slette.

De stimlede tilsammen, alle Jordens Beboere, for at bygge sig en Stad og et Taarn, at de ikke skulde adspredes og splitte Kræfterne.

Endnu forenede et Sprog dem alle. Et Sprog saa oprindeligt, saa umiddelbart, at Tanken sprang ud i Ord som den fødtes, frisk og nøgen, uden møjsommelig Iklæden, uden byrdefuld Omvej.

Staden, de vilde bygge, skulde brede sig til Jordens Ender — fra Floden til Havet, fra Solens Opgang til dens Nedgang. Men Taarnet skulde naa op til Himlen. Sprænge Skyerne, feje Guld-

stjærnerne til Side, tvinge Solen udenom sin knejsende Tind.

Med Taarnet vilde de begynde. Taarnet — det var alles aandeløse, brændende Higen! Thi Staden skulde jo kun brede sig ud over Jorden. Og vel kunde Mennesket ikke stanse før det havde sat sit Herredømmes Spor paa hver Fodsbred af den, men det var dog forud givet, at den Jord, som var lagt under Menneskets Fod, den vilde nok lade sig træde til Ende. Deri var intet nyt. Det var ikke Gerning, som kunde tage Menneskets hele ubændig stærke Vilje fangen, som kunde forbruge Menneskets hele løsslupne Kraft. Og Jorden kunde aldrig blive det endelige Maal for Menneskehjærtets Længsel. Den gik opad som Menneskets Vækst.

Men der var et endnu, som stod bag den Beslutning om Taarnet — en dump, en dunkel og ordløs Følelse.

Oppe over alle Skyerne, over alle Guldstjærnerne sad der jo En — den store Skjulte — som lo, fordi han havde Overtaget.

Det var Overtaget, som fristede. Det var ham, den store Skjulte, som det gjaldt om at vise hvad Mennesker formaaede. Det var ham, som det gjaldt om at komme i Højde med.

De havde jo allerede forsøgt det, de to første Mennesker, som traadte paa Jorden, og det var glippet for dem. De var ikke naaede op i Højsædet til ham — de var faldne dybt ned. Mellem Torne og Tidsler, ud i Døden . . .

Men nu var Menneskene mandstærke nok til

at tvinge Drømmen fra Eden ud i Virkeligheden. Det var ikke længer en famlende Kvindehaand, der raktes opad i den Tanke, at den kunde plukke Guldstjærner ned — nej, det var støtte Mandsfødder, som skulde stige ad en sikker, grundmuret Vej, Fjed for Fjed, til Maalet var naaet.

Med Taarnet vilde de begynde. Taarnet var hele Menneskehedens stigende Længsel — og det var den Udfordring opad, hvori al Verdens Trods var lagt.

— Saa blev der gravet — dybt ned i Jorden. Helt ned til det sorte Dødsrige skulde der graves; dèr skulde Grundstenen lægges, for at Taarnet kunde staa urokkelig fast og vokse, til Spidsen stak ind i Himlen. Himmelstormer — Dødsrigets Betvinger skulde Taarnet kaldes.

Og Menneskene gravede deres Arme trætte, deres Hænder hudløse — men Dødsriget naaede de ikke.

Da blev de modløse og sagde: „Vi graver os nok til Dødsriget, hvis vi ikke holder inde, thi vi dør alle, før vi faar lagt Grundvolden. Vi har alt gravet nok, til at Taarnet kan staa fast og urokkeligt“.

Langt om længe begyndte saa de kæmpemæssige Mure at stige udfordrende op over den solflimrende Slette. Alle Mænds Kraft var nedlagt deri, og selv de, hvis Arm ikke kunde tage fat paa Arbejdet, var helt med i det.

De Gamle, de, hvis blanke Isser bar flere hundrede Aars Vægt, kom rokkende ud med Stav i Haand, satte sig paa de store, solgnistrende Blokke

ved Taarnets Fod, lagde de blaalig kolde, krogede Fingre som en Skærm over de buskede Bryn og saa opad, til Synet sved i deres Øjne. Saa lukkede de dem og nikkede eftertænksomt ned i deres hvide, bølgende Skæg. De Gamle var fordetmeste tavse. De havde saa meget at tale om indeni sig selv, hvor hele deres lange Liv laa ophobet, at de var blevne sparsomme med ydre Ord. Men de saa forstaaende hen til hinanden, som om de vilde sige: „Det er mit Værk, for det var det, jeg vilde, den Gang jeg stod i min Kraft. Nu ved jeg det".

Hver eneste Morgen kom de ud, sad og saa op ad Murene, til den svidende klare Dag skar i deres blygraa Øjne som en Kniv. Og der var en stor, spejdende Længsel i deres Blik — thi for de Gamle betød det Taarn en Udvej fra Døden, en Gang udenom Graven lige lukt ind i Himlen.

Det var ikke underligt, at de maatte længes efter at se det fuldendt — heller ikke, at de ej kunde slippe Bekymringen, den angstfulde Bekymring for, at det skulde glippe for Bygningsmændene. Vilde deres Kræfter slaa til? De Dage var jo omme, da der var Kæmper paa Jorden, da Menneskenes Døtre var saa lokkende skønne, at Gudesønner fik Lyst til dem og med dem avlede de Vældige, hvis mægtige Spor blev skyllede bort af den store Vandflod.

Og havde de nok at bygge med? Om man end stablede alle Synskredsens Bjærge op over hinanden — de vilde jo ikke naa uden en lille Del af Vejen til Himlen.

Mændene lo ad de Gamles Bekymringer, viste dem deres muskelstærke Armes spændte Sener

og sagde: „Naar der ikke er en eneste Sten tilbage paa Jorden at bygge med, da stryger vi Tegl og brænder dem vel. Og naar vi har brugt hele Jorden til at bygge med og Taarnet ikke er færdigt endnu — da bygger vi med os selv".

Kvinderne forlod tidt deres Kværn og Dejgtrug for at staa derude med deres Spæde ved Brystet og se op til Mændene, hvor de arbejdede i deres Ansigts drivende Sved. Kvinderne var ligesaa hidsige som Mændene efter at faa Taarnet rejst. De syntes, at deres smaa Børns Fremtid og Lykke var knyttet til det, og de var ubekymret sikre paa, at det vilde naa til Himlen. De havde saa ofte fortalt Børnene det, at det var blevet til Vished for dem selv.

Mest opildnede dog maaske de unge Jomfruer Mændene til Arbejdet. Paa smidige, nøgne Ankler og smalle Fødder sprang de om mellem de store Blokke som Gedekid, steg helt op til Murkanten og stod der oprejst mod den tindrende Luft, medens de lod den kaade Slettevind løse deres lange Haar og svøbe den lette, brogede Klædning tæt og stramt om deres svaje, jomfruelig overmodige Legemer, til de unge Mænds Øjne tændtes som i røde Luer. Saa kastede de Hovedet tilbage, lo med blinkende hvide Tænder og raabte skingert og æggende: „Hvem naar højest op? Hvem er den kækkeste Himmelstormer?"

De unge Mænd bed Tænderne sammen og tog fat, som gjaldt det Livet. Thi de følte, at Kvinderne stod der og bød sig frem som den lokkende Sejerspris . . .

Børnene, som sprang om i Sandet — nøgne og gyldenbrune, vævre som de smaa Firben der smuttede ud og ind mellem de solhede Blokke — legede alle at bygge Himmeltaarn. Kævledes og sloges, væltede hinandens Bygværk og hylede af Sorg og Vrede. Men hver Morgen begyndte de Legen paany med frisk Mod og fornyet Venskab. Al anden Leg glemte de for den eneste ene.

Og Taarnet steg i den blanke Luft — opover Skyerne, som ydmygt nejede sig om dets Mure. Og der var Liv og Lyst, Forventning over Tilværelsen — nyt under Solen hver eneste Dag!

— Da hændte det en Morgen, at et af Børnene, som sprang omkring derude, pludselig saa op og begyndte at blive bange for det Taarn, der blev saa stort, saa stort . . .

Og Angsten greb om sig mellem Børnene. De vilde ikke længer lege at bygge Taarn. Tilsidst vilde de slet ikke udenfor mer at lege, men blev inde i Hytterne for ikke at se Taarnet. Det hjalp ikke alt hvad godt Mødrene vilde fortælle dem om det — de vilde ikke vide af det mer!

Om Aftenen, naar hele den store Himmelslette blev knugende mørk — da var det Angst blot at tænke sig Taarnet, det ragende, sorte Taarn, som stod derude og borede sig ind i Natten. Naar Mødrene vilde synge deres Børn i Søvn, bad Børnene dem altid synge en Sang om, at Taarnet ikke var der mere. Og Mødrene sang saa længe den Sang om at Taarnet ikke var der mere, at de endte med selv at ønske det. Med et stod det for

dem, at deres Mænd dog maaske ødte Kræfterne paa noget, som, hvis det lykkedes, kunde blive den ubeskriveligste Rædsel. Den Dag Taarnet jog sin Spids ind i Himlen som et Spyd, den Dag Himlen brast aaben over det som en Vunde — hvad kunde den blive andet end Død? Død for dem alle! Der kom en Angst over Kvinderne, lige modsat de Gamles Bekymring, en Angst for at Værket skulde lykkes.

Da klamrede de sig til Mændene og besvor dem dog at lade af fra det fortvivlede Arbejde!

Men Mændene rystede Kvindernes Angst og Bønner af sig og byggede videre — op over alle Bjærges hvide Tinder, op over Ørnens Flugt — —

Alt som Arbejdet var skredet fremad, havde det krævet fler og fler Ofre. Mange var bukkede under for Solstik deroppe, andre havde faaet deres Øjne blindede, andre var styrtede ned — laa som et blodrødt, sprøjtende Ælte ved det store Taarns Fod.

Men nu var der en Ting, der daglig gentog sig: alle de, der kom op i den svimlende Højde, i den bidende tynde, den skærende hvasse Luft, blev ligesom forstyrrede i deres Tankegang. Deroppe blev de ramt af den Angst, som de kunde le af nede. Enten af de Gamles klamme, nagende Bekymring for at de aldrig vilde faa nok at fuldende Taarnet med — eller af Kvindernes Skræk for at se Værket fuldført.

Derfor gav nogle sig til at hugge løs paa den vældige Mur med Fortvivlelsens Kraft som for at bryde den ned, medens andre med ligesaa fortvivlet Iver kastede sig ind i Arbejdet, men plan-

løst og forvirret, paatværs af hinanden, som om de ikke længer kunde blive enige om, hvordan det skulde gribes an. Thi det var jo Vanskeligheden: hver eneste Sten maatte bruges to, nej ti Gange for at kunne forslaa overfor det uhyre, blændende Hvælv, der forblev lige fjærnt, lige haanlig svimlende fjærnt, og som var fyldt med Latter — ja, Latter over dem . . .

— Naar Bygningsmændene kom ned igen, var deres Ansigter fordrejede, Blodet traadte dem ud af Næse og Mund, og de udstødte underlige, usammenhængende og uforstaaelige Lyd.

Der blev stadig sendt nye Arbejdere op, men det gik dem ligesaadan. Ogsaa Opsynsmændene over Arbejdet blev slagne med Rædsel deroppe; det var, som om den dobbelte Angst fængede i dem paa en Gang. Thi de opildnede vel til Arbejdet med jagende hidsige Tilraab, men samtidig bød de, at Taarnet skulde jævnes med Grunden, at der ikke skulde lades Sten paa Sten tilbage — det gjaldt Livet . . .

Vildt og forvirret slyngede Angsten deres Raab ind i hinanden — filtrede dem sammen indtil de blev ganske ufattelige for dem, som de var henvendte til.

Bygmestrene steg op for at bringe Ro og Orden tilveje. Men det var dem umuligt at overdøve de andres Raab eller gøre sig forstaaelige — og naar de kom ned igen, var det tydeligt for alle, at det samme Vanvid havde grebet dem som de andre.

Men selv syntes de da blot, at nu havde

Vildelsen ogsaa bredt sig til dem dernede. De vilde ikke høre Ens Mening, drev En med Magt bort fra Taarnet, selv om man satte sig til blodigt Modværge. — —

Det blev umuligt at fortsætte Arbejdet. De kom sammen som sædvanlig ved Taarnets Fod — men det blev til intet andet end Klammeri, Haandgemæng, øredøvende Skraal. Enhver mente stadig, at han og hans nærmeste var de eneste kloge og forstandige — men hvad hjalp det, naar de ikke kunde blive hørt!

En Morgen, hvor Larmen fra Taarnet skyllede ind i alle Hytterne som oprørte Bølger, strømmede Kvinder og Børn ud — glemte i Ophidselsens Rus deres Skræk for Taarnet og stod ved Siden af deres Mænd, Fædre og Brødre. Hver og en forstod sine egne, raabte selv som de, raabte sig op til Fortvivlelse, til vildende Feberbrand, til Raseri over de andres Uforstaaenhed.

Den hele lange Dag igennem truede, fraadede, rasede de mod hinanden — medens Kvinders og Børns Skrig skar sig hvinende lydt gennem det brølende Bulder, og den flammende Sol syntes at slaa røde Gnister af dem alle — indtil de pludselig kastede sig over Sten og Brokker ved Taarnets Fod for at slynge dem mod hinanden . . . Mod alle de andres knyttede Hænder og brølende Munde . . . For at knuse hinanden med dem.

Da faldt Mørket — tungt og hastigt som en Kappe — over Jorden . . . Og de ravede, krøb og tumlede alle ind i deres Hytter igen, dirrende trætte af Kampen og Angsten. — —

Da tog enhver af dem samme Beslutning: trods al den svimlende Træthed vilde de bryde op i den selvsamme Stund, flygte i Skjul af den bælgmørke Nat, snige sig bort fra denne store ræddelige Forvirring — Babel, Babel! — der vilde syde og skvulpe omkring dem, indtil den havde opslugt dem alle ... Snige sig bort fra alle disse galne Mennesker, der ikke vilde helme, før de havde skilt dem af med Livet.

Og fra hver eneste Hytte listede de sig ud mod alle Verdens Hjørner — mange af Mændene med en gammel Fader eller Moder paa Ryggen og smaa Børn paa Armene, Mødrene med de Spæde ved Brystet, de unge Piger med de større Børn ved Haanden, og de unge Drenge ledende de Dyr, der bar Husgeraadet.

Kvinder og Børn syntes, at den truende Død de flygtede for, det var og blev dog selve Taarnet, det uhyre Taarn, der borede sig saa forfærdelig dybt ind i Natten.

Men de Gamle sukkede — tungt og hørligt over den bristede Drøm om en Udvej fra Døden. Og Mændene gik alle med en Tanke: „Naar vore Sønner og Døtre vokser op og faar Børn, og vi er blevne mandstærke nok — da vender vi tilbage og bygger Taarnet op. Thi aldrig faar vi Ro i vor Sjæl, før det har naaet Himlen!“ — —

Det varede længe, før Børnene overvandt den angstfulde Følelse, at Taarnet var efter dem.

De huskede jo, hvordan de var dragne gennem Skove, sorte som Huler, over vide Sletter og høje Bakker og stadig tænkte, at nu maatte de da være slupne fra Taarnet. Men hver Gang de saa sig tilbage, var det der endnu — fjærnere, smallere, men lige forfærdende. En lang, truende Finger, der ikke vilde vige, men kunde række sig ud og fange dem ind hvad Øjeblik det skulde være.

Og endnu længe efter at de havde tabt det af Syne og var komne til nye, fjærne Egne, kunde Angsten for Taarnet komme over dem igen.

Men alt som Drengene voksede til, blev Skrækken hos dem til en brændende Længsel efter at vende tilbage og tage Arbejdet op, hvor deres Fædre havde sluppet det. Enhver af dem tænkte: „Det bliver mig, som skal bygge Taarnet færdigt.“

Men Aarene gik. De Gamle bøjede deres tunge Hoveder ned over Mindet om den bristede Drøm og gik bort — ikke ad Himmelvejen, men ad „al Jordens Vej“ — de Unge blev gamle, og nye Børneskarer skød op, men intetsteds følte Menneskene sig mandstærke og enige nok til at tage Taarnets Fuldendelse op. Og ingen kunde mer finde Vejen tilbage til det. Alle mente nok at kunne huske den; men hvor langt de saa drog ud ad den Kant, hvor de syntes det laa — — de saa det aldrig mer strække sin truende Finger op imod Himlen.

Men de slap ikke Haabet om, at det vilde ske en Gang. Og derom talte de ofte med hinanden — i det Sprog, som de alle mente, at de alene

havde reddet ud af den store Forvirring, da alle de andre blev forrykte og raabte og skreg med vilde Dyrs uforstaaelige Lyd.

Overalt hvor Mennesker var tyede hen — alle med Følelsen af at være de eneste kloge og rettelig talende — var der en lille Hændelse, som gentog sig. Naar Mødrene sad og vuggede de Spæde over deres Knæ og sang blødt og dæmpet dertil, kunde det ske, at et af de andre Børn, som legede omkring dem, pludselig kom hen til sin Mor og saa op i hendes Ansigt: „Hvad var det du sang, Mor?"

Men Mødrene kunde ikke gøre Rede for det, huskede det ikke selv. Og de Ord, de Toner kom aldrig igen, naar de Børn var tilstede, som havde spurgt. Tilsidst sang de sig kun frem paa Mødrenes Læber, naar de var ene med deres Spæde — og Mødrene vidste ikke selv deraf.

Men baade Mænd og Kvinder havde ofte en Følelse af at gaa med mange Ord inde i Hjærtet, som de ikke kunde faa talt ud. — —

— Menneskene formerede sig ud over hele Jorden, men overalt fulgte Mindet om Taarnet med — bevidst eller ubevidst — og overalt gjorde de famlende Forsøg paa at bygge op en Forbindelse med Himlen.

Selv de, der kom allerlængst bort, til de vildeste, mørke Egne — hvor de, under det trælsomme Slid for at afvinde den uvillige Grund det knappe, daglige Brød, havde vænnet sig til at se nedad, fordi dér, kun dér havde de noget at gøre — selv de kunde jo ikke hindre, at deres

Øjne imellem blev hængende ved en Fugl, som strøg forbi. Og naar den saa steg, steg i blaa Luft og bar deres Blik med sig — højere, højere — da kunde det være, som om noget sprang op indeni dem og vilde med.

Der var vel i alle Lande nok af kloge Hoveder, som trak paa Skuldrene af alle taabelige Forsøg paa at naa Himlen og søgte at modarbejde dem.

Nogle med Latter — Latter, fordi den Himmel, som man vilde naa, slet ikke var til, var Dunst og Taage og gabende Tomhed.

Andre med Jordforherligelse. Den gnistrende sorte Jord med den ramme, livsvarme Lugt, med det svangre, uudtømmelige Skød, hvor selv Forraadnelsen blev til vrimlende, væltende Mylder — den var det eneste man havde Brug for, var alt hvad et Menneske kunde begære, alt hvad han behøvede at mætte sig ved — indtil den oplod sit graadige Gab og mættede sig paa ham.

Andre igen med Haabløshed . . . Vist var der et oventil, det kunde man slet ikke undvære at se op til, men det var umuligt at naa — saa smertefuldt vidende var man bleven. Ja, havde man været af Luft, men Mennesket var af Jord. Tungt af Jord var hvert af hans Trin, og den Jord, hvori han gravede fra Dag til Dag — paa sin egen Grav — den Jord, som klumpede sig fast under hans Saaler, den bandt ham til sig. Af Jord — til Jord, det var Dommen over ham. Fra Jord til Himmel var ingen Forbindelse mulig.

Alligevel blev dette umulige stadig forsøgt — fordi det var mer umuligt endnu at lade det være.

— I Østen — under det Himmelstrøg hvor Taarnet en Gang blev rejst — der randt Mindet om det som en Kilde i alle Hjærter, blev til en Længsel, dyb og blødende, til et levende, forventningskraftigt Haab om atter at finde og fuldende det.

Der laa En strakt paa den duggvaade Mark under klare, rolige Stjærner og saa Stigen rejst fra Jord til Himmel — saa, hvor det mørke, stjærneglimtende Dække brast aabent, saa det tindrende hvide Lyshav flammede ud — saa, at der var Vej derop, at der kunde bygges, Trin over Trin, til man naaede . . .

Og mange prøvede at lægge de Trin opad. Store, fromme Grublere dyngede den ene vise og dybsindige Leveregel over den anden, bar dem sammen som de fordum bar de svære Blokke sammen til Taarnet.

Størst og stærkest byggede vel han, som brugte Sinai Bjærg til Grundvold, som rejste Murene af de hellige Stentavler og lagde Trin over Trin af de tusindfoldige Anordninger.

Og Folket skjalv og bøjede sig for Himmeltaarnet, Lovens faste, hellige Taarn.

Men „hvem kan gaa op paa det hellige Sted?“

Kongeskjalden greb i sin Harpes Guldstrænge og sang: „Den, som gør Retfærdighed, som har uskyldige Hænder.“

Ja, men hvor var den retfærdige, hvor var Manden? „Du er Manden,“ lød det vel en Gang til Kongeskjalden — men det Ord slog ikke „Retfærdigheds Porte“ op for ham . . . Nej, det

slængte ham lavt hen ad Gulvets Sten i hans egen, besmittede Kongsgaard.

Det var den Brodd, som nagede dem alle, at deres Forbindelse med Himlen — den kunde de ikke selv bruge! Thi om end Trin var lagt over Trin i tusinde Led — glatte og skinnende hvide — ingen Menneskefod mægtede at stige op ad dem.

Og var det Taarn bygget færdigt? Hele Loven pegede dog udover sig selv. Manglede ikke Fuldendelsen? Manglede ikke Hovedhjørnestenen, den „hvori den ganske Bygning sammenføjes?"

Selv om der stod Stjærner mellem de sorte Skyer som skjulte Taarnets Tind — blanke, varslende Stjærner at se op til — nagede det Spørgsmaal dem dog tidlig og silde.

Og sammen med Spørgsmaalet vendte det gamle nagende Minde tilbage om det store Babeltaarn, om Menneskenes første, stormende Forsøg paa at naa Himlen, som var glippet for dem.

Kunde der da ikke bygges andet end ufærdige Forbindelser mellem Jord og Himmel?

Brodden i Spørgsmaalet jog dybt ned i hvert Menneskes Hjærte. Thi hvert Menneske følte, at han bar det derinde, dette Babeltaarn, som aldrig kunde blive fuldført. At det var hans — netop hans eget Liv, hans egen Menneskelighed som aldrig skulde krones med Fuldendelse, aldrig splitte Skyerne ad og naa sejerrigt op i Lyset — —

Langt ude i Ødemarken stod det ældgamle Babeltaarn — mørkt som en Gaade, knejsende som en Udfordring.

Højere end noget Bjærg paa Jorden, højere en Ararat, ved hvis Top Arken var stanset — og dog umaalelig langt fra sit Maal, ringere end den ringeste Højde ved sin Fod — — Ufærdigt.

Langt oppe over Skyerne endte dets Kæmpemure som i et ujævnt, smertende Brud. Hvid Sne havde svøbt sig om Bruddet — som Lin om et Saar. Havde ligget der i Aartusinder, men kunde hverken læge eller hele Bruddet.

Det Brud bar hvert Menneske, der fødtes paa Jorden, i sit inderste, blødende Hjærte.

— Det gamle, ragende høje Taarn stod som en enlig Kæmpe paa Vagt — spejdende og lyttende ud over Ødemarken.

Efter Mennesker — Tusinder af Mennesker. Efter Tusinder af Trin, som vendte tilbage, efter Tusinder af Hænder, som greb fat igen.

Men aldrig kom en Lyd af Liv henimod det. Livet havde det skræmt langt bort fra sig, skabt en ubrydelig, angstfyldt Tomhed omkring sig. Ørnen i Luften, Rovdyrene henad Jorden skød i en milevid, gysende Bue udenom Taarnet. Ingen Sangfugl byggede sin sorgløse Rede mellem de uhyre Blokke eller brød Stilhedens dumpe Angst med sin Kvidrens lyse Tryghed.

Kun mørke, tavse Slyngplanter krøb langsomt ud af Revnerne mellem Blokkene og sneg sig som Skygger rundt om Murene. Omklamrede dem

hadefuldt med deres lange Fangarme, onde og sejge som haabløse Tider.

Havde Mennesker da glemt? — Glemt at længes?

Hvad levede de saa for?

Havde de sluppet deres Trods? Hvad levede de saa af? Hvad Kraft holdt dem i Live?

Babeltaarnet sendte Spejderbud vidt ud i Verden. Hver Gang Sol gik op, og hver Gang Sol gik ned, skred dets Skygge, sort og lang, henover Landene, sneg sig gennem Byerne, gled ind i Husene. For at erfare om ikke Tanken om det gamle Storværk levede i Menneskers Længsel — om de dog ikke var trodsigt mandstærke og enige nok til at tage Arbejdet op igen?

Men overalt hvor Mennesker stimede sammen, var de dog skilt fra hinanden, saa spredte og splittede, at de ikke mer kunde samle sig om et eneste.

Der var vel nok af Trods og Længsel, men den kunde ikke længer slaa sammen i en flammende Forbindelse.

Thi de havde ikke Ordet mere, Ordet hvormed de kunde kalde ad hinanden og gøre Mindet om det gamle Storværk levende for hinanden, Ordet hvori Tanken sprang ud, nøgen og nyfødt, hvori Hjærtet bankede, hvori Længselen slog med Vingerne . . .

Hver Gang Babeltaarnets Skygge gled over Menneskers Vej som et gabende Mørke, stansede den vel for et Øjeblik deres rastløse Jagen. Og som en Kuldegysen kom den Følelse over dem,

at hvad de egentlig vilde, det havde de aldrig faaet udrettet, at det meste af deres Travlhed var et tomt Dække, hvormed de søgte at skjule deres indre magtløse Higen.

Men det blev kun til en smertefuld Uro, som de snart igen fik dysset ned.

Ligesom Menneskene i deres Huse sad Folkene bortgemt for hinanden, hver bag sit Sprog. Derfor kunde Taarnet ikke blive fuldendt — den samlede Menneskehed maatte til, og Ordet manglede, hvori den kunde enes.

De byggede vel endnu hver for sig — paa den store Stad, hvis Midtpunkt Babeltaarnet en Gang skulde have været. Byggede den i Stumper og Stykker, som aad om sig saa man følte, at de nok vilde mødes en Gang og Staden brede sig over hele Jorden.

Og alle byggede de Taarne — hvert Land havde sine famlende, ufærdige Forsøg at opvise, — men ingen spurgte efter Ødemarken, ingen tænkte paa at drage ud og rejse det gamle Taarn op imod Himlen.

Det var denne bitre Viden, den lange, sorte Skygge daglig maatte indhente, denne trøstesløse Melding den kunde bringe hver Gang den, Fod for Fod, drog sig tilbage mod Taarnet og som et Spøgelse slap ind under Muren. — —

Det blev Morgen, og det blev Aften om Taarnet, men det gav ingen Fremgang. Solen stod op, steg til luende Middagshøjde, dalede i røde, sydende Gløder — og den sorte, stjærneglimtende Nat gik frem. Men det var kun som et endeløst

Kredsløb af tilbagevendende Forgangenhed, der ikke førte Tiden et Skridt videre.

Aarets Gang var næsten usporlig herude. Om Vinteren skyllede Regnen i Strømme ned over Taarnet, men den gnistrende tørre Grund slugte Vandet, hastigt som en febersyg, uden at dens Brand blev læsket, uden at der brød grønt, spirende Liv frem af den. Foraaret kom — men ingen Liljer i kongeligt Purpur mærkede dets Fjed. Sommersolen brændte, indtil hver Sten knitrende udspyede Hede — men den modnede ingen Marker hvide til Høsten. Alt var stivnet i livforladt Stilstand.

Babeltaarnet stod derude som en Kæmpe med rynkede Bryn — rugende over al sin forgæves Spejden, grublende over det endeløst ubesvarede Spørgsmaal:

Kan der bygges op fra Jord til Himmel?

— — — —

— Dagen var klar og brændende varm.

Det var Foraar — maatte gaa mod Sommer, thi Vintermaanedernes skyllende Regnstrømme var tørrede hen og glemte, og Solen luede i stærk Glans.

Den stod netop i sin Middagshøjde. Babeltaarnets mødige Skygge var gleden ind igen under den vestlige Mur efter Morgentimernes trøstesløse Spejdergang — aldrig havde Menneskeheden været saa spredt, i saa rasende Splid med sig selv som

paa denne Dag! — og den beredte sig til at krybe frem ved den modsatte Side.

Solvarmen sank som en svidende Vægt ned over Taarnet, gød sig ætsende som smeltet Metal ind i de allermindste Revner og Sprækker. Aldrig havde nogen Dag haft „Byrde og Hede“ som denne! — —

Da var det som om Solglansen, skønt den stak lige glødende, med et blev mindre blank. Der var ikke en Sky at øjne paa den flimrende klare Himmel — men det var som om der drog sig en Hinde for Solen. Den fortættedes med rivende Hast, slukkede de lange Straaler, en efter en, og gled derfra i Bølgeringe ud over Himlen.

Det dybe, skinnende Blaa falmede — blev hvidlig mat, saa blyfarvet . . . Mørkere og mørkere. Midt i det sortgraa Hvælv sad Solen som et gloende rødt Øje, et Øje underløbet med Blod.

Himlen blev mørkere end Jorden — sortnede, sortnede. Solen var kun som en Plet af levret Blod — saa sluktes det sidste røde Skær . . . Og det blev mer end Nat.

Jorden gispede og vaandede sig, knuget i Mørkets jærnhaarde, kvælende hede Favntag. Saa var det som om den gav et Brøl, et dirrende Brøl af Rædsel.

Det var ikke Torden, det kom ikke ovenfra. Nej, det øredøvende, sønderrivende Brag kom fra selve Jorden. Den skjalv, Ødemarken bævede og slog Revner.

Og Jorden brast helt ind til sit Hjærte . . . Ødemarken blev spaltet — Babeltaarnet følte

Grunden vige under sin Fod. Babeltaarnet sank — sank — —

Dybt — dybere ned end al Verdens Menneskehænder kunde grave, dybere end nogen Mennesketanke kan række.

Da jog det som Dødsangst gennem hver af de synkende Blokke: nu dør al Verden. Naar Menneskehedens knejsende Trods, naar Menneskehjærtets stigende Længsel sænkes i Jorden — saa dør hele Menneskeheden!

Det sank — sank i blindt Mørke . . . Det følte alle Mulmets Bølger mumle tonløst om sin Fod. Og det fornam med isnende Gru: Dødsriget — — det gaar mod Dødsriget!

Da mærkede det, at Trods — den Trods, der knejsede i hver eneste Blok — kunde ikke bære oppe, at den tyngede ned, at den var ikke Styrke, men Afmagt.

Og som Ballasten kastes ud fra det synkende Skib slap det i Angst den Trods, som var Afmagt og Tynge. Men Længselen knugede det sig sammen om — som med vaandefuldt foldede Hænder.

Var Menneskehjærtets Længsel ikke bedre værd? Var den da ikke en bærende Magt?

Og fra hver af de synkende Blokke tvang Længselen sig frem i et Raab om Frelse fra Døden. Fra det sorte Dyb steg der en Genklang af alle de Længsels-Ord, hvormed Sten en Gang var lagt paa Sten. Fra Dybet — „de profundis" — gik Raabet i Sproget, Menneskehedens ældgamle Sprog.

I samme Nu bar den vigende Grund. Babeltaarnet stod, med Foden dybt nede i Dødsriget, med sin øverste, brudte Rand — den, der knejste over Skyerne og skulde feje Guldstjærnerne tilside — lige ved Jordens Overflade.

Jorden lukkede sig atter. Ødemarken groede sammen igen. Men Babeltaarnet — Himmelstormeren, Dødsrigets Betvinger — var kun et gabende Saar i Grunden. Et aabent Saar helt ned til Jordens Hjærte.

Dets ustanselig stigende Spørgsmaal var besvaret. Med et endeløst Nej.

Men saa maatte ogsaa hele Menneskeheden være død. — Og Jorden var kun et stort sort Gravkammer.

Da — gennem Mørket dybere end Nat, gennem Tavshedens Øde en Lyd af Liv.

Menneskefjed . . . .

Hele den brændte Ødemark blev duggvaad ved Lyden. Og duggvaade blev de ældgamle Blokke i Taarnets brudte Rand.

Menneskeheden var i Live. Den kom.

Da var det, som om utallige anspændte Øren gav sig til at lytte nede fra Taarnets sorte Dyb . . . Som om der med et blev vrimmelfuldt dernede. Som om alle de Mænd, hvis Hænder havde rejst det, alle de hvidskæggede Gamle, der havde siddet ved dets Fod, de Kvinder og Børn, som havde

set til, nu var der igen — i en eneste aandeløs Lytten.

Menneskefjed . . . .

Kom Lyden yderst fra Slettens Rand? Eller nede fra? Steg den op fra Dødsrigets Mulm? Den var der begge Steder — men hvad var Fodtrin, og hvad var Genklang?

Menneskefjed. Men ikke talløse, jagende Fodslag. Ikke Trampen af mange Tusinder. Et enkelt Fodtrin.

Da var det som om alle de hvidskæggede Gamles hovedrystende Bekymringer fra fordums Tid vaagnede til Genganger-Liv og fra Taarnets Dyb lydløst kom tilorde:

— En enkelt, en enkelt her, hvor hele Menneskeheden maatte slippe! Kommer han for at bygge? Kan han drage det vældige Taarn op af Dødsrigets Greb? Hvad Kraft har han?

Men de unge Mænds knejsende Frejdighed tog til Genmæle som den Gang — med stærkere, dybere Klang.

— Hvad Kraft han har? Det kendes paa Fodslaget. En Kraft som er hel, fordi Viljen er det.

— Men hvad har han at bygge med?

— Han kommer fra Jordens yderste Rand. Hvad om han har sanket hele Jorden sammen at bygge med?

— Nej, han kommer fra Dødsriget. Derfra gaar man tomhændet. Og om han havde hele Jorden med — den slaar ikke til! Det ved vi jo.

Det Fodtrin kom nærmere. Det faldt saa kendt. Det havde Modersmaalet, Hjærtesproget med. Det

bar Genklang i sig af hvert eneste Hjærteslag i Verden.

Og de Unges Frejdighed fra fordums Tid steg forstærket op fra det gamle Taarn.

— Høres det ikke paa Fodslaget, at han er gaaet gennem Menneskehjærter? Saa har han vel sanket sammen at bygge med — det, som er stærkere end livløse Blokke, som er mer end hele Jorden, det som har Vækst i sig. Sanket Menneskehjærter sammen for at bygge levende — og ikke dødt som vi.

Bygge et Himmeltaarn af levende Hjærter — som bliver Verdens luende Morgenrøde, og som kan gøre alle mørkerædde Børn trygge. Hvor hver Sten har syngende Røst og kan raabe al Verden sammen — i Menneskehedens Modersmaal, i Hjærtets forløste Sprog. —

Men de Gamles haabløse Bekymring blev som Dødsangst, som gennembævet af alle Kvindernes Gru fra fordums Tid:

— Bygge med Menneskehjærter? Ak, af alt i Verden er Menneskehjærtet det skrøbeligste, det mest ufærdige, det mest ufuldendte! Aldrig kan det naa Himlen. Og naar det, rører det — da brister det blot derved! —

Men Frejdigheden steg — steg som et sejersikkert Haab op fra Taarnets Dyb — op over den klamme Dødsfrygt:

— Saa bygger han med sig selv. — —

Det Fodtrin kom nærmere. Saa kendt, saa talende . . . Som Hjærtets frigjorte Sprog.

Det stansede ved det gabende Saar i Grunden, som var alt hvad der var igen af Babeltaarnet.

— Mulmet laa stadig over Jorden. Ingen kunde sige naar den Dag, der sortnede ved den sjette Time, var endt. Thi usporligt gled den ud i Natten . . .

Men i Natten rørte Menneske-Hænder ved Babeltaarnets Rand . . .

Det blev ikke draget op af Dødsriget. Men Undergangen blev til Styrke. Det var blevet grundfæstet, rodfæstet saa dybt for at kunne stige saameget højere. Det stod med Foden i Dødsriget — for at kunne blive dets Betvinger.

Blev det ogsaa Himmeltaarnet? Steg det gennem Mørket imod Lyset? Nejede alle Guldstjærnerne sig for det? Tvang det Solen udenom sin sejrende Tind? Naaede det? — — —

I Natten var der Menneske-Hænder om Babeltaarnets Rand — østerpaa, langt, langt ude i Ødemarken . . .

De Hænder havde Fuldendelsen inde.

I LANDET TIROL

„Adler, Tiroler Adler, warum bist du so roth? —
Vom rothen Sonnenscheine,
Vom rothen Feuerweine,
Vom Feindesblute roth —
Davon bin ich so roth!“

Ørn i Tiroler-Skjoldet, hvorfor
er du saa rød? —
Af Solens røde Lue,
Af Bjærgets røde Drue,
Af Fjendeblodets Glød —
Deraf er jeg saa rød.

LANGT imod Syd, i Randen af den flade, bølgende Slette, ligger store blaa, guldkantede Skyer.

Det er Landet Tirol, som stiger frem.

Landet Tirol . . . Det har høje Bjærge med hvid Sne over knejsende Tinder. Naar Sol gaar ned, holder de hvide Tinder dens sidste, luende Straaler fangne, indtil de selv gløder rødt derved.

Dybt nede i de brede, grønne Dale, hvor Floderne gaar, modnes store, tunge Druer — taageblaa i Skyggen, røde i Solen, som gemte de Ild eller Blod bag den klare Skal. Og foran de lave, hvide Huse under Figen- eller Kastanietræets Skygge skænkes den røde Vin for Gæsten, medens Brødet brydes dertil.

Fjendeblod, nej, det ser man ingen Spor af — der er dyb Fred over Landet — men mange Steder mindes man om, hvordan det flød, og hvordan Landets egne Børn gav deres Blod. Jeg husker den lille Kirkegaard i Etschdalen med den store Grav, hvis gamle Sten bar Indskriften: „Anno 1799 er vi arme Soldater døde for Landet Tirol og ligger her begravne.“

Jeg hører Innfloden bruse mellem bratte Stenvægge under Pontlatzer Broen, hvor Tiroler-Ørnen slog saa hvas en Klo i de fremstormende Fjenders Skare, at de alle bed i Græsset.

Jeg ser Klostertaarnet paa Klippen og det røde Mærke i Muren paa det Sted, hvorfra Nonnen kastede sig ned i Afgrunden heller end at falde i de franske Soldaters Hænder . . .

Men der er rødere Blod, man mindes om i Landet Tirol. Langs alle Veje i Dalen — hvor Marmorskærverne ligger og gnistrer og hvor Postvognen snegler sig frem — mellem Vinstokkenes endeløse Rækker, ved den stejleste Sti paa Bjærget — overalt er der rejst store Kors. Og fra den Korsfæstedes Hænder og Fødder, men mest fra Vunden i Siden, driver Bloddraaber ned over Korsplankerne — fra det rødeste Hjærte, som har banket her i Verden.

Det hellige, røde Hjærte har Landet Tirol viet sig til med en ubrydelig Troskab — med den Troskab de selv dernede kalder „Tirolerskik.“ Om det synger de i den Sang, der er dem kærest. Og i Juni, hvor Festen falder for det hellige Hjærte,

staar alle Bjærgsider i Glød af udsprungne Alperoser, som sankes ind for at smykke Altrene.

Det har en underlig dragende Magt, Landet med den røde Ørn i Skjoldet! Man maa elske det med noget af den Kærlighed, hvormed man elsker sit eget.

Der er saa smukt i Landet Tirol . . . Blot det at gaa over Alpe-Engene en Sommerdag er Fest. Alpe-Enge i Sommertid, det er Solskin — Solskin, som brister frem af den grønne Bund, Straaler og Glimt i alle Farver!

Gnistrende gult, brandrødt, flammende blaat!

Gyldenlys Venusvogn, Engblomme, Stedmodersblomst . . . Høje Ildliljer, der staar i Luer, Vanille-Orchis med varme Purpurblade, lidt lysere Nelliker, blegrød Primula . . . Fløjelsblaa Genzianer, store mørke Forglemmigej, Campanula af violdyb Farve, Akelejer . . . Og imellem dem lange, blændende Strejf af hvidt — Margueriter, hvide Klokkeblomster.

Tværs igennem Engens tindrende Farvespil et smalt Vandløb, klingende klart, isnende koldt — dragende et Slæb af bøjede Blomsterkroner efter sig, der ligger som bag Glas under Vandets glidende Blankhed.

Paa Bjærgsiden suser Skove af mørke, stejle Grantræer og høje Fyrretræer — med kobberluende Stammer, langt sort Skæg ved deres Grene og spiselige Kærner i deres Kogler. Skovens mosbløde Bund har ogsaa Blomster — en blidere Fortsættelse af Engens skingrende Mylder: voksklar Pyrola, skælvende fin Linnæa, blegblaa ran-

kende Klematis. Duften staar stille derinde, dirrer i Skovdybet som Røgelsetaagen under Kirkehvælv...

Der er saa fromt i Landet Tirol. Der skinner Lys i Natten fra mange smaa Kapeller i Dal og paa Bjærg. Klokkerne gaar Dagen lang — ringer til Kirke aarle og silde. Og fra de fjærneste Smaahytter. paa Bjærget kommer Kirkegængerne dragende ned i Dalen hver Helligdagsmorgen — gaar fra Hjemmet i det første blege Daggry for at komme tidsnok til Højmessen i Sognekirken. Paa de hvide Husmure i Landsbyerne kæmper den hellige Georg med Dragen, eller den hellige Martin skærer sin brede Rytterkappe midt over for at svøbe den halve om den nøgne Tigger. Og selv inde i det sorteste Skovdyb paa Bjærgsiden, hvor der er saa vildsomt øde, saa lukket, at man føler Angsten ligge paa Lur derinde, hænger der et helligt Billed, som vil dele Ensomheden med En og gøre den tryg. Eller en af de høje Fyrrestammer bærer den Indskrift: „Det er godt at komme sine døde ihu. Det er godt at bede for de døde“ — for at den uvilkaarlige Gysen, hvormed man gaar igennem den mørke Skov, kan blive til Bøn for dem, der er gaaede gennem den store Skyggedal — —

Det er en sejg og sindig Slægt, der bor i Landet Tirol, lidt sen i Vendingen, men tankesund, med Hjærtet paa det rette Sted, med rødt Blod i Aarerne — selv om det kan rulle en Smule tungt og trægt. Uden Ørne-Flugt — trods Ørnen i Skjoldet — med Rødderne dybt i Jorden, dybt i

den hjemlige Muld, men med stærke, stille Muligheder for Vækst opad.

Thi intet, som er af Jord, kan dog flyve til Himlen. Men det kan gro op imod den. Og jo dybere det slaar Rod i Grunden, jo højere vil det kunne naa op imod Lyset.

— Det begynder som et Stykke Himmel, Landet Tirol — som store, guldkantede Skyer i Synsranden . . .

Det bliver til Jord for En, naar man har levet sig sammen med det — til Jord, mer end mangt et andet Sted. Den Jord, hvoraf Mennesket er taget — som kan opsluge et Menneske saa ganske, at det selv bliver til Jord igjen, og til slet intet andet. Men ogsaa den Jord, hvoraf et Menneske kan opstaa. — —

Der var meget mer at sige om Landet og om Folket — og det skulde siges langt bedre. Men aldrig kunde man sige saa meget som der kan ligge for En blot i de Ord: i Landet Tirol.

KASPAR ZINGLERS HJÆRTE

Det sagde alle Pigerne i Kortsch, da Kaspar Zingler giftede sig, at saa dorsk og trevent og ufølsomt et Stykke Mandfolk tog da kun den, der ingen anden kunde faa.

Kaspar havde i flere Aar boet sammen med sin Søster Anna, og saadan syntes han selv det var bedst — for det var han nu vant til. Men en Aften overraskede Anna ham med at sige: „Du Kaspar — imorgen begraver jo Fætter Hans sin Kone og sidder der ganske hjælpeløs med de to store Drenge. Gifte sig kan han ikke, før Aar og Dag er gaaet — men du kan gøre det den Dag i Morgen, om du vil. Jeg har tænkt, at det var rigtigst, om jeg nu tog til ham“.

Kaspar sad lidt og gumlede efter paa hendes Ord. Det kom ham saa uventet! Saa aabnede han sin store Mund til en bestemt Indsigelse. For han tænkte slet ikke paa at gifte sig.

Men da slog det ned i ham, at Anna maaske gik og tænkte paa det og mente her var en Lejlighed, som man ikke burde lade slippe fra sig.

Han havde troet, at hun for længe siden var færdig med de Tanker; men naar et Fruentimmer

gaar ud paa at faa sig en Mand, er der ikke noget at stille op med hende. Og det kunde jo virkelig tænkes, at Fætter Hans endte med at bide paa Krogen og tage hende — trods de hvasse Ord, der kunde slippe ud af hendes noget tandløse Mund — naar han først var bleven vant til at have hende i Huset.

Han sagde derfor blot: „Ja, Anna — men hvem skulde jeg saa tage?"

„Naboens Bethi naturligvis! Hun har set mig gaa ud og ind om dig hver eneste Dag. Hun kender til, som du skal have det. Det kan blive næsten ligesaa godt, som om jeg var her endnu. Og hun vil gerne hjemmefra. Hun har det jo ikke for godt hos Stedfaderen".

Næste Dag efter Begravelsen talte Anna med Fætter Hans om at tage til ham. Derefter gik hun indom til Naboens — og kort Tid efter kom Kaspar til Præsten for at tale om Bryllup.

Det gjorde ingen videre Forandring i det daglige Liv, da Anna rykkede ud og Bethi rykkede ind. Hun var ikke køn, lidt fladbrystet og rundrygget og over sin første Ungdom, men det var Kaspar ogsaa, og saa var der da ikke det Fjas ved hende, som en Mand snart kan blive træt af.

Kaspars Hus var pænt og hvidt, med nyt Tag, og den hellige Antonius var malet over Døren. Saa var han Ejer af to store gulgraa Okser, som der ikke var Mage til i nogen Landsby han vidste, tre Køer, to Grise, to Geder og mange Høns. Han havde Tjenestedreng til at hjælpe med Malkningen og Udenomsarbejdet — men Anna havde

magtet Husførelsen uden Pige, og det maatte Bethi ogsaa. Hun havde gjort det godt alligevel, mente de ældre i Landsbyen — og Kaspar selv først og fremmest.

Alt gik nu godt og vel i halvandet Aar eller saa. Men da kom der en slem Forstyrrelse i det hele, og ingen kan jo undre sig over, om Kaspar blev noget forstemt. Der sad Bethi hen og hivede og kunde ikke tage fat som ellers og gav sig tilsidst ved den mindste Haandsrækning, hun skulde yde. Og der gik man selv og saa hen til at skulle have saadan en lille Skrighals i sit Hjem, som forstyrrede Ens Ro baade Nat og Dag. — Og det endte med, at man maatte over Hals og Hoved til Schlanders efter Jordemoder paa de mest ubekvemme Tider — baade en og to Gange — uden at det dog blev til noget.

Saa der kan jo ingen fortænke Kaspar i, at han tog det mer sindigt tredie Gang Bethi mente, at nu blev det nok.

Der var ingen Grund til, at en anden skulde løbe Vejret af sig — tænkte han, medens han gik ud af Vejen. Gaar Piben ud, giver man sig Tid til at stoppe den igen. Og vil Fætter Hans, som kommer der tværs over Engen, snakke et fornuftigt Ord med En om at leje Okserne nu til Høsten, saa stanser man og træffer en reel Aftale med ham. — —

Da Kaspar langt om længe kom tilbage med Lisel Jordemoder, mødte dem et jammerligt Syn: Bethi laa halvt bevidstløs paa Bænken — Barnet var født og faldet ned paa Gulvet.

Naar Kaspar kom ind fra Arbejdet til Middag, plejede han mellem hver Mundfuld at sidde og skæve hen til Vuggen, hvor den Lille laa — fordetmeste urørlig og uden at give en Lyd fra sig som i en stadig Døs. Naar Maaltidet saa var endt, kunde han stille sig hen foran Vuggen og lade sit store Sølvur svinge frem og tilbage i Solen. I Reglen var det, som om Barnet slet ikke vilde more sig over det, ikke engang saa det; men naar hun imellem blinkede med de blaa Øjne, og der gled som et Strejf af Smil over det lillebitte Ansigt, sagde han straks: „Nej se, hvor hun kan le! Hvor hun gasser sig ved at lege med Far!"

Men Morgen og Aften, naar Barnet blev puslet, sørgede han altid for at være ude af Stuen. Thi hver Gang man rørte ved hende, skreg den Lille ynkeligt og ustanseligt.

„Hun kan ikke lide at skulle af Tøjet og vaskes", sagde han. „Saadan nogle — de har allerede deres Nykker".

„Ja, det har de vel", sagde Bethi, som var saa vant til det Skrigeri, at hun næsten ikke lagde Mærke til det. –

— „Bliver hun saadan ved, vokser hun os ud af Vuggen, inden hun bliver Aar. Sikken en stor, rask Pige!" Saadan sagde Kaspar, hver Gang han viste den Lille til nogen. For han vidste, at de straks gav sig til at tænke paa, hvor lidt hun fyldte imellem Puderne, og hvordan hun slet ikke syntes at blive større, Maaned efter Maaned.

En Dag sagde saa Bethi: „Det er nok alligevel

galt fat med hende. Det sidder i Ryggen, skal du se".

Kaspar for op — vred og rød i Hovedet. „Hvorfor har du ikke sagt det for længe siden? Hvad er du ellers Mor for! Du skulde da vel vide, om dit Barn fejler noget eller ej!"

„Havde jeg dog bare kunnet hindre, at hun faldt ned paa Gulvet den Gang! For det stammer jo nok derfra".

„Ja, ogsaa det!" Kaspar blev hæftigere da han opdagede, at der var mer han kunde bebrejde Bethi.

„Men det er ikke godt, naar man er fra sig selv af Smerte og ikke kender til det fra før".

„Nu gaar jeg efter Doktoren", sagde Kaspar og tog sin Hat.

„Ja, mener du vi skulde have det nødigt! Jeg tænkte, Lisa kunde give os et eller andet at smøre hende med".

„Nu gaar jeg efter Doktoren", gentog Kaspar med Vægt. „Hun har da en Far, har hun — den Smaa!"

Lægen undersøgte Barnet, og naturligvis var det galt med Ryggen. Hvorfor var der ikke sendt Bud efter ham før?

Kaspar nikkede betydningsfuldt over til sin Kone: „Der hører du selv! Hvad er du Mor for, naar du ikke har set det før!"

Men Bethi vidste da, man plejede aldrig at tænke paa Læge, før man var sikker paa, at der var noget slemt paafærde. Og Skaden laa nok ogsaa længer tilbage. Sommeren før Barnet blev

født, havde der boet en Dame fra fremmede Lande paa Postgaarden med en lille, lyshaaret, svagelig Pige. Hun brugte at sidde ude omkring med en lille Bog i Skødet, som hun tegnede i — med saadanne tynde og tævre Smaafingre. Hun havde ogsaa tegnet Kaspars Hus og var tidt kommen forbi. Hende havde Bethi forset sig paa. Da saa den Lille kom til Verden, lignede hun hverken Far eller Mor, men grangivelig den fremmede, lyshaarede Pige fra fjærne Lande — og saa maatte hun vel ogsaa blive svagelig, som den anden havde været.

Det eneste, der skulde kunne hjælpe, var at bære den lille Pige ned til det store „Gnadenbild“ i Sognekirken, hvor de mange Hænder og Ben af Voks var ophængte sammen med alle Guld og Sølvhjærterne fra dem, der her havde fundet Helbredelse. Maaske „vor Frue fra Floden“ ogsaa vilde forbarme sig over det lille Skind!

Det var nærved at være naragtigt, som Kaspar Zingler gjorde Stads af sin lille, forvoksede Pige. Bethi, som aldrig kom rigtig til Kræfter igen efter den Fødsel, var død inden Barnet fyldte fem Aar; men Kaspar var baade Far og Mor for hende og mere til.

Anna rystede tidt paa Hovedet: „Hun skal dog vel ikke opdrages til Prinsesse!“ — Anna var taget til Kaspar igen som Enke. Fætter Hans var død, og de to unge Stedsønner havde giftet sig

over Hals og Hoved; den ene havde overtaget Gaarden. Men Anna var gaaet derfra med sin Koneværdighed og en pæn Skilling i Lommen — — foruden hvad Stedsønnen endnu aarligt maatte svare hende.

Det gjorde ingen nævneværdig Forandring, da Bethi rykkede ud paa Kirkegaarden, og Anna rykkede ind igen. Dog var der et, som Kaspar savnede, da hans Kone var borte: at han ikke længer havde nogen, hvem han kunde lade undgælde for Barnets Skrøbelighed. Hver Gang han saa paa den lille, forvoksede Skikkelse, var det, som om noget stak ham et eller andet Sted, noget som ikke blot kom af det, at han havde saa ondt af hende. Og dette noget var det rart at kunne skubbe over paa en anden. Men hver Gang det kom op i ham vidste han saa ikke hvad godt han vilde gøre den lille Pige.

Foran sit Hus paa en Solskinsplet, hvor der før kun laa nogle Affaldsdynger, havde Kaspar faaet anlagt en lille Have — den første og eneste i Kortsch — med en Mængde brogede Blomster. Han gik langt for at skaffe sig Frø til nogle rigtig kønne. Barnet elskede Sol og røde Blomster, og sad derude paa en lille Bænk, han havde lavet til hende.

Saa havde han faaet Postkusken til at tage en lille, nydelig gulmalet Vogn op med, som han kørte den lille Pige i — op under de store Kastanietræer paa Bjærgskrænten; for hun blev stakaandet af at gaa saa langt. Paa sine Arme bar

han hende tidt op ad Skrænten, hvis hun fik Lyst til at se sig om.

En Dukke havde han ogsaa skaffet hende — med den sad hun og legede for sig selv, klædte den af og paa, vuggede den i Søvn og talte godt for den som en lille forstandig Mor.

Tumle og rende og skraale som de andre Børn, det kunde hun jo ikke — og dem undgik hun da ogsaa helst. Man kunde ikke andet end tænke paa, at de nok havde ladet hende høre for hendes Skavank. Saadan nogle havde jo ikke bedre Forstand!

Det havde nu forresten heller ikke de voksne Mennesker i Kortsch. Det kunde saamæn falde baade den ene og den anden ind at sige ganske højt, naar Barnet var i Stuen: „Hun vokser da heller ikke, det Skind! Man kan se, hvor Ryggen skyder sig ud, værre og værre. Aa nej, hun bliver da aldrig andet end Krøbling!“

I Begyndelsen stemte Anna i med: „Aa hellige Guds Moder, ja — det havde saamæn været bedre, om hun havde slaaet sig helt ihjel den Dag hun faldt ned paa Gulvet og slog Ryggen fordærvet, det stakkels Kræ!“ — Men en Gang, hvor Kaspar hørte det, havde han knyttet sine Hænder og sagt: „Lader du de Ord falde nogensinde mere, saa kan du gaa ud og se dig om efter en anden Fætter Hans! Hos mig kan du ikke være længer“.

Man maatte jo bare haabe, at den lille Pige ikke havde lagt saameget Mærke til de haarde Ord, at hun huskede dem. Men en Dag da Kaspar

røg sin Pibe efter Middag ude i den Havestrimmel, han var saa stolt af, hørte han hende sige til Dukken, som hun sad og legede med paa Bænken: „Jeg vil gerne gaa hen og plukke dig en af de kønne, røde Blomster; men saa maa du ligge pænt stille saa længe! Ellers kunde du nemt falde ned og slaa din Ryg. Og saa blev det værst for dig selv! Du maatte saamæn før krepere lige straks — kan du da nok begribe!"

Kaspar gik hurtigt ud af Haven over mod sin Mark. Hans Ansigt var mørkerødt af Vrede. Paa Vejen løb han lige mod den gamle Sognepræst, der stansede ham som han plejede og spurgte, hvordan det stod til hos ham.

„Jeg gaar og tænker paa, hvor Folk er underlige her i Kortsch", sagde Kaspar — for Præsten kunde man sige alting til. „Det er, som om de ikke havde den mindste Smule Hjærte i Livet".

„Saa underlige er Folk mange andre Steder end i Kortsch", sagde den gamle, milde Sogneherre. „Det Hjærte, vi alle har af Naturen, er der ikke meget ved. Det lignes da ogsaa ved en Sten etsteds i den hellige Bibel".

— Ja en Sten — det var Ordet! Rigtig en Graasten maatte det da være som de gik med i Brystet, de andre, naar de kunde se paa saadan et lille, guldhaaret Pjus, uden at deres Hjærte straks sprang op at bløde og indgav dem lutter gode, milde og opmuntrende Ord, som ikke gjorde det værre endnu for hende.

Saadan et Ansigt hun dog havde! Rigtig et Engleansigt, som var baade til at le og græde

over — og som man kunde blive et bedre Menneske af at se paa!

Og saadanne Fingre som hun havde! De tynde, vævre, farveløse Fingre med de runde Negle laa aldrig ledige, maatte altid pille ved et eller andet. Alt hvad de gode Kloster-Søstre, som flittigt saa til hende, kunde vise hende — det gjorde hun dem ligestraks efter. Hun var knap ti Aar, da hun allerede kunde kniple saa flinkt, at de smaa Pinde raslede mellem hverandre, og lave store, hvide Liljer af Papir og kunstige Sølvtraadsblomster til Kirken og flette smaa Kurve og Rammer af Straa.

Saa ofte Kaspar var inde i Stuen, stod han stille og saa paa den lille Pige, der sad og pillede med et eller andet henne ved Vinduet. „Ja, som de Fingre dog kan gaa“, sagde han. „Det er ligesom det var Trolddom. Jeg kan blive helt svinglende af at se paa det!“

Saa kunde hun løfte sit lille blege, alvorlige Ansigt op imod ham saa roligt og fornøjet med et Blink af Smil i sine blaa Øjne.

Det var noget andet, end naar hun tvang sig til at smile rigtig stort med Munden — da var hun altid skræmt af et eller andet, vidste han, men vilde lade som ingenting. Det Smil, hvorunder Munden saa ud, som om den ligesaa nemt kunde lave sig til Graad, det kendte han fra alle de Gange, andre stod dér og sludrede om hendes Skavank, som om de var uforstandige Bæster — der bare desværre ikke ogsaa var umælende —

og fra hver Gang hun lavede sig til at gaa i Skole eller kom hjem derfra.

Læreren fik hun Ros af, da hun var flink til at læse og regne, og de andre Børn lod hende dog vel ikke hver Dag høre, at hun var Krøbling — men hun gik aldrig til Skole uden at nikke til Kaspar med det Smil, der skulde lade, at hun var glad — men som var saa forfærdet, at det sved i ham.

Da hun blev Skolepige, havde Kaspar hos en omvandrende Kræmmer købt en Jomfrukrans til hende, som de andre Piger havde, for at hun kunde gaa med i Procession ved de store Fester.

Han havde ikke taget den hvid og grøn som de flestes, men skinnende blaa — af store Forglemmigej — skønt det var den allerdyreste, og Pengene ellers ikke sad saa løse hos ham.

Da den lille Pige fik Kransen i sine Hænder og skulde prøve den paa sit kønne, lyse Haar, steg der en Smule rødt op i hendes farveløse Kinder. Hun krøb op paa en Stol for at kigge ind i det lille runde Spejl paa Væggen og sagde: „Hvis jeg nu bare var lige i Ryggen som de andre — saa kunde jeg da være helt pæn, ikke?“

Det var første Gang, hun talte om det til ham — og der skød noget op i hans Hals, som straks gjorde ham det svært at svare. Men saa raabte han: „Pæn! Du er meget pænere end alle de andre, er du — selv om de er saa lige, at — — at de gaar helt bagover“.

Hun plejede ikke at le, den lille Pige — men nu var det, som hendes blaa Øjne gav sig til at

le . . . Ikke blot til at smile, nej rigtig til at le ved hans Ord.

Men da hun gik med i Processionen paa Kristi-Legemsfest, og han kiggede over til hende fra Mændenes Gruppe hver Gang de stansede — da havde hun det forfærdede Smil om den unaturligt udvidede Mund. Og han vidste, at hun bare gik dér mellem de andre saa skræmt og sky og ulykkelig under den skinnende blaa Krans.

Den Høst, hun var fyldt ti Aar, begyndte den lille Pige at hoste og blev mer kortaandet end før.

Kaspar købte en hel Pose Brystsukker til hende og holdt hende hjemme, men det hjalp ikke. Saa blev Lægen hentet. Han undersøgte det lille, magre Bryst, nikkede og sagde: „Det kommer vi nok over“. Men udenfor rystede han paa Hovedet: „Det er Lungerne. Brystet har lidt ved det Tryk fra Ryggen“.

„Men det kan hun vel nok vokse fra igen?“ spurgte Kaspar.

Lægen trak paa Skuldrene.

— En Dag kom Kaspar ned til Præsten og lagde en Haandfuld Penge foran ham. Hver Gang et Kapel skulde bygges eller et helligt Billede rejses i de senere Aar, var Kaspar den første til at komme med Penge, og altid havde han sagt: „For at min lille Pige kan vokse sig stærk“.

Nu sagde han blot: „Min lille Pige — — hun kan ikke have mere“.

„Hvad skal det sige, Kaspar?“ spurgte Præsten.

„Hun har jo altid haft det i Ryggen“, sagde Kaspar, hvis Underlæbe arbejdede saa besynderligt, „men nu er Brystet ogsaa blevet galt — og det kan ikke gaa! Naar vi har nogen, der slider for os — jeg vil sige som nu Martin, der hjælper mig med Kastaniehøsten og bærer Sækkene ned til Vognen sammen med Bernhard — saa siger vi: nu kan du ikke have mere, siger vi. Om det kun er umælende Bæster, der slæber for os — saa siger vi det dog“.

„Ja, mon du altid har sagt det, Kaspar, før de andre har haft for meget, før de har været overlæssede,“ sagde Præsten med en lille Hovedrysten.

„Vi siger det, om det saa kun er umælende Bæster“, gentog Kaspar. „De skal heller ikke slæbe formeget. Men min lille Pige — hun kan ikke have mere. Hun kan ikke have baade for og bag. Hun kan ikke! — — Og der er heller ikke nogen Retfærdighed i det. For det er ikke hendes Skyld — det er min!“

„Hvad er det, som er din Skyld?“

„At hun kom saadan til Skade. Den Dag hun blev født og kom saa galt afsted, da gav jeg mig god Tid paa Vejen til Lisa — det ærgrede mig, at jeg var rendt forgæves de to Gange. Det var bare det jeg gik og tænkte paa — og ikke noget andet“.

„Ja, det er jo ikke sikkert, du var kommen tidsnok hjem alligevel, Kaspar — men det er godt at gaa i Rette med sig selv, ogsaa for de egenkærlige Tanker.“

„Jeg har ikke saadan husket paa det før — ikke engang naar jeg var til Skrifte — nu kan jeg slet ikke komme bort fra det mere. Jeg synes hele Tiden, at jeg klodser der ud ad den Vej og siger til mig selv: rend nu bare ikke Vejret af dig — se nu lidt til Piben — for det bliver saamæn til ingen Verdens Ting denne Gang med! — — Og hjemme — der ligger Bethi i sine Veer, men det rører mig ikke den mindste Smule at tænke paa! Det bliver værre og værre med hende — og der kommer saa det lille Pjus . . . Jeg synes, jeg kan se det for mig helt livagtigt, hvordan hendes blaa Øjne ligesom spørger: er der dog ikke nogen, der vil tage imod mig? jeg kan jo ikke hjælpe mig selv! Har jeg da slet ikke nogen Far? Nej — hun havde ikke nogen Far. For medens hun laa paa det haarde Gulv, gik han der og stoppede sin Pibe! Og alt det onde kommer jo fra den Gang. Men hun skal da ikke undgælde for det! — Det er mig det samme, hvad de gaar til" — han gav et lille Skub til Pengene, saa de klirrede, „naar bare det kan hjælpe hende".

„Jeg skal bede for hende", sagde Præsten, „og tænke paa hende i den hellige Messe. Men du maa ogsaa bede!"

„Det har jeg gjort. Jeg har været ved alle de hellige Billeder rundtomkring. Men det er, som det slet ikke vil hjælpe".

„Jo, Kaspar — men det gælder om at bøje sit Hjærte og tage imod Hjælpen saadan som den kommer".

— Kaspar gik hjemad. Ja, Præsten havde

nemt ved at sige, at man maatte tage det som det kom. Det var ikke hans lille Pige! Aa, naar man dog blot kunde finde En — og saadan En maatte der da kunne være mellem alle de mange Helgener! — som følte for det lille Pjus blot ganske lidt som man selv, og til hvem man kunde raabe, saa han straks forstod det: hun maa ikke have mere — for hun kan ikke! Og som saa tog det Tryk fra Brystet og rettede paa den stakkels vanskabte Ryg med det samme.

Da Kaspar kom forbi Fontænen, saa han, at den gamle Marianna sad der med en Dragt Kvas paa Ryggen og hvilede sig.

Der stod et Par Karle og snakkede med en fyldig, rødkindet Pige, som hentede Vand, men ingen af dem lagde Mærke til den gamle.

„Saadan er Menneskene i Kortsch“, tænkte Kaspar. „Der staar de Lemmedaskere og fjaser med Grethel, og ikke en af dem skal opdage, hvor træt det gamle, udslidte Skrog ser ud! Nej, det er som Præsten siger, man skulde tro de havde en Sten i Brystet. — — Lad mig bære Bundtet hjem for dig, Marianna“, sagde han pludselig og bøjede sig ned mod den gamle. „Det er jo ligeved, at du ikke kan mer!“

Nu saa Pigen og Karlene henad den Kant — ligesaa umaadelig forbavsede som den gamle selv over at Kaspar Zingler gjorde sig nogen Ulejlighed for et andet Menneskes Skyld.

Dagen efter ved Kastanieplukningen sagde Kaspar flere Gange til Martin: „Tag det nu med Læmpe — og hvil dig lidt imellem. Nej — ikke

saa meget ad Gangen! Bliver vi ikke færdige i Dag — saa er der vel en Dag i Morgen."

Men hele Tiden syntes han, at der var En, han skulde have til at indse, at saadan gjorde man mod de andre, og at hans lille Pige, hun maatte ikke have mere. For hun kunde ikke — hun kunde ikke! — —

Dagene blev kortere. Efteraarsstormene svøbte sig klagende om Huset, de gule Blade begyndte at falde. Paa Engene omkring Kortsch stak den skøre Høsttidløs sine blege Silkeblade op af den brune Jord, skjalv i Vinden og rystede paa sin Krone, som om den undrede sig over, hvad den egentlig skulde dér — midt i alt dette barske og mørke, som den slet ikke passede til.

Kaspars lille Pige blev ringere. Hun hostede, som om det spinkle Bryst skulde slides istykker og blev magrere, skønt Kaspar stadig havde Bud efter Lægen og fra Postgaarden i Schlanders hentede af den fine Mad til hende, som Anna saa fjendtlig til og fandt var ikke for kristne Mennesker, men kun for saadanne halve Hedninger, som man jo vidste, at de fremmede var. — —

Julen var inde. Saa skønne Ting var aldrig før set i Kortsch, som dem Kristusbarnet kom med over den hvide Sne til Kaspars blege lille Pige — Kaspars egne Ben og Pung fik det bedst at føle — men Sundheden laa ikke øverst blandt

Pakkerne, som han havde sagt, at de godt kunde vente.

Hver Gang Aandenøden eller en slem Hostetur kom over den lille Pige, vendte hun sine blaa, feberskinnende Øjne mod Kaspar — og der var et stumt og angstfuldt Spørgsmaal i dem, som han forstod ligesaa tydeligt, som om hun havde talt.

„Jo, til Sommer,“ svarede han straks og nikkede opmuntrende med sit store Hoved. „Naar Solen skinner varmt igen, og Blomsterne kommer frem i Haven og siger: her er vi — saa bliver Fars egen Pige rask. Ligestraks. Til Sommer — saa skal vi —“

Der var ingen Ende paa alt det de skulde. Inden det blev for varmt, skulde de tage med Postvognen ned til Meran og besøge Morbror Andreas, som havde en lille Handel med udskaarne Træsager derinde. Der var Huse, saa høje som Kirken i Schlanders, og der gik alle Fruentimmer med Hatte, og der var Haver større og finere end selve Kirkegaarden. Og saa skulde de — det blev til noget nyt hver eneste Gang. Han var ellers grumme lidt opfindsom af sig, men nu var det rent utroligt — for ham selv først og fremmest — alt det han kunde hitte paa.

„Til Sommer bliver det helt godt,“ sluttede han saa altid.

„Ogsaa med Ryggen?“ spurgte den lille Pige en Gang.

„Ja, ogsaa med Ryggen,“ sagde han, og der var i hans Stemme en Overbevisning, der ikke lod sig rokke. Han syntes selv, at den var ikke

løjet eller lavet, men at det han sagde til hende, det mente han selv som det sandeste af alt.

Til Sommer — —

Men Vinteren kan være lang — ogsaa i Kortsch.

Kaspar smed den ene Brændeknude efter den anden ind i Ovnen; men den røde Ild kunde ikke forjage det blaalige Kuldeskær over den lille Piges tynde Fingre — der nu laa stille i hendes Skød, altfor trætte til at kunne tage noget af hendes kunstige Arbejder op — eller varme hendes smaa iskolde Fødder, der hang tungt ned imod Gulvet. Det var som om alt det røde Blod, der endnu var i det magre Legeme, havde samlet sig i en glødende Plet i hver af hendes Kinder.

Naar Kaspar var i Stuen, sad han tidt paa Hug foran Barnets Stol, trak Sko og Strømper af hende og holdt hendes bare Fødder mellem sine store, varme Hænder, til hun kunde føle dem igen. Og naar hun sagde, at det gjorde helt godt — hvad regnede man det saa, om Maden blev kold eller man maatte stryge sit Middagsblund!

Hver Morgen, naar han hjalp Anna med at faa hende i Tøjet og hen til Kurvestolen ved Vinduet, og mærkede, hvordan hun faldt mer og mer kraftesløs sammen mellem Hænderne paa dem, tænkte han: „Naar vi nu ikke kan faa hende op længer — hvad saa?“ —

Aa, den Ene, den Ene, der bekymrede sig om, at hans lille Pige ikke kunde mer!

Den Vinter blev lang — ogsaa i Kortsch. Men endelig begyndte Sneen at drage sit hvide Slæb højere og højere op ad Bjærgsiden, og overalt i Dalbunden piblede det friske Liv frem som smaa springende, grønne Kildevæld. Og man trak Vejret lettere, fordi man vidste, at det var de første Forløbere for den gode Tid, det første haandgribelige Bevis paa, at „til Sommer“ kunde blive en Virkelighed.

Landsbyens Børneflok stormede ud af de trange Stuer og tumlede sig i Foraars-Sol. Den friske Lyd af Leg og Latter skingrede ind til Kaspars lille Pige.

„Nej, hvor de maa være raske,“ sagde hun med store, forbavsede Øjne.

En Dag sidst i Marts, da Kaspar fulgte Lægen til Dørs og blev staaende foran ham som han plejede, med lidt fugtige Hænder og et usikkert spørgende Smil, sagde denne: „Ja, nu gør hun det jo ikke ret længe. Løvfald og Løvspring plejer at tage dem — og hun overlever nok ikke dette Foraar.“

Kaspar stod ganske tavs, medens han trak Pandehuden sammen i dybe Folder, som om de ligefremme Ord ikke var til at udgrunde.

Saa sagde han med underlig fremmed Stemme og en lille haard Latter: „Ja, dø kan hun da ikke — naar hun ikke en Gang rigtig er begyndt paa at leve.“

„Det er der jo mange, der ikke kommer til,“ sagde Lægen, „jeg ved snart ikke, om man skal sige desværre eller desbedre.“

Kaspar blev staaende i Døren med rynket Pande og knyttede Hænder og stirrede efter Lægen. Desbedre! Aa ja, hvorfor ikke! Han havde jo ikke nogen lille Pige, Doktoren — kun de to lange Døgenigter af Sønner, som han vel ikke en Gang kunde blive af med, om han nok saa gerne havde villet — fordi Ukrudt næsten ikke er til at faa udryddet.

Han kendte ikke til, hvordan det var at have en lille Pige — som aldrig havde haft sin Førlighed, aldrig haft en eneste rigtig glad Barndomsdag. Som havde siddet ligesom i Skammekrog, lukket ude fra det hele, — og som nu ikke en Gang maatte have Lov til at leve! Som ikke en Gang maatte blive siddende i sin stakkels Krog og slikke den Smule Sol, der kunde falde af til hende!

Havde han ikke staaet der ligesaa rolig, den Doktor, og sagt Dødsdommen af over hende! Han havde nok heller ikke saa lidt af Stenhjærtet i sig, han!

Ligefra hun kom til Verden, havde det ikke været andet end at der blev læsset og læsset paa hende — mer end hun kunde bære, mer end der var Mening og Rimelighed og Menneskelighed i — — Men det var ikke nok. Nu skulde hun ogsaa dø.

Dø — dø! — — Nej, det var umuligt! — Hvad skulde saa Sommeren komme for? Hvad havde man saa at tænke paa — at slide for — at leve for? Hvad skulde saa Solen staa op for? Saa stod jo alting stille! — — Der var jo nok en Tid, hvor hun ikke havde været, det var sandt —

men den kunde man ikke længere forestille sig. Hele Huset med Have og Stald, med Okser og Køer og den hellige Antonius over Døren, hele Kortsch, alle Bjærgene rundtomkring og Meran dernede — det var altsammen kun til for hende! Var hun borte — saa laa det hele! Saa kunde de alle i Kortsch gaa hen og lægge sig — saa var der slet ikke noget mere! Det blev ligefrem naragtigt at tænke sig — saa umuligt var det!

Dø — dø . . . Aa nej, nej — nej! Saadan et lille Pjus, der kun havde kendt til at have det ondt — hun maatte ikke ogsaa dø! Det var for meget at forlange af hende! Hun var jo kun en lille udpint, forskræmt en! Hun kunde ikke — hun kunde ikke mere!

Nej — men hvem brød sig om, at hun ikke kunde!

Det var som en Fortvivlelse, at den Ene, der vilde forbarme sig lidt over hende — ham kunde han ikke finde. Eller — ikke faa ham raabt op, ikke faa taget ham om Hjærtet!

Det var vel ham, der ikke forstod at bede rigtigt. Det, der skreg saa højt om Hjælp indeni ham for hans lille Pige — det kunde han ikke faa sagt.

Naar han stansede ved et Kapel eller Vejkors, naar han om Aftenen knælede ved sin Seng, sagde han foran hvert Fadervor og hvert Hil dig Maria: „For min lille Pige!“ Thi al hans Bøn skulde være for hende. Og hvor mange Gange havde han ikke i Kirken i det stille opofret den hellige Messe for hende.

Men det havde ikke hjulpet! Og det var ham heller ikke nok — for det var ikke rigtig indtrængende Ord om hende.

Hvis han kunde faa sagt en rigtig Bøn for hende paa det rigtige Sted — saa maatte det da kunne hjælpe! En Bøn, der i gode, klare, forstandige Ord lagde det ud som det var, som enhver maatte kunne indse det — lagde det ud netop saadan som det nu stønnede i hans Hjærte med hvert eneste Slag: „Min lille Pige — hun maa ikke dø!“

En Aften, da Kaspar stod ved Postgaarden i Schlanders og talte med Postkusken, Peter Reinstadler, kom denne til at nævne, at hans gamle Mor i Bozen havde været dødssyg, men hans Broder havde gaaet Korsgangen for hende op ad „Calvarienberg“ dernede og bedet for hende ved hver af Lidelses-Stationerne, og nu var hun frisk som en Fisk.

„Ser man det!“ sagde Kaspar. „Ser man det!“

Om Aftenen, da han sad i Stuen med Anna og den lille Syge, sagde han, at han tænkte at tage til Meran imorgen tidlig med Postvognen for at se, hvordan Morbror Andreas var indrettet i sit nye Hjem „om vi kan natte over hos ham, naar vi nu snart skal derned.“

Men da Barnet var bragt i Seng, lagde han til: „Jeg mener at stikke til Bozen med det samme. For at se til Reinstadlers gamle Mor, som var

dødssyg, men er bleven saa rask, at man skulde undre sig. Ja, man skulde undre sig! Det er jo ikke uden en Time at køre med Banen, efter hvad de siger.„

Anna svarede, ligesom lidt stødt: „Vi skal se, du tager til Hamborg næste Gang!"

Hamborg havde hun hørt om — for Postmesterens Martha var jo fulgt dertil med den rige Familie ifjor — og det betød for hende et ganske forkert Sted, uden Bjærge, hvor Verden endte.

Men naar man overhovedet vilde benytte den ugudelige Befordring, som hun aldrig havde set for sine Øjne — hvorfor saa ikke gøre Skridtet fuldt ud!

— Den næste Dag gik Kaspar Zingler op ad den brede Vej paa „Calvarienberg". Han syntes, at han bar sin lille Pige paa Armene. Nu skulde hun lægges frem for hvert af de smaa Kapeller — og efter hver Korsgangs-Bøn vilde han saa bede for hende. Afmale al hendes Jammer og Nød med Ord, som maatte kunne røre en Sten, som maatte kunne hjælpe!

Hele hans Hjærte var fuldt af Ord for hende. I Dag skulde de frem.

Han kendte jo Lidelses-Stationerne hjemmefra — baade fra Kirken og fra flere andre Steder. Kunde dem udenad alle fjorten uden at vide, naar han havde lært dem.

Men det er underligt, som kendte Ting med et kan blive nye for En.

Nu kunde det enten ligge i, at Omgivelserne

var ham fremmede, saa det hele kom til at se anderledes ud, eller at Figurerne i de smaa Kapeller ikke var som de han var vant til, men legemsstore, fritstaaende, saa man gerne kunde tro, de var levende. Han kunde ialfald ikke lade være med at se rigtig paa dem. Og han kom til at tænke derved. Det plejede han aldrig ved Lidelses-Stationerne hjemme.

Her blev det hele saa haandgribeligt — næsten som om det gik for sig. Det slog ham straks ved den første Station: Dødsdommens Afsigelse.

Kaspar korsede sig og bad som han plejede: „Ved denne uretfærdige Dom, som jeg saa ofte har underskrevet med mine Synder“ — —

Men da han var færdig, stod han ganske tavs. Alt det han skulde sige om sin lille Pige blev borte.

Det gik ham som det ofte gaar, naar man forud har lagt det tilrette, som man vil sige til en anden: den anden begynder at tale — og det man vilde sagt bliver forpurret.

Kaspar kunde ikke faa et Ord frem — men indeni ham gav det sig til at tale. Og han maatte staa og høre efter . . .

Se, her blev sagt Dødsdom af — og man ved nok, hvordan den lyder, saadan en Dødsdom! Gaar lige gennem Marv og Ben! Om det blev Torden eller Jordskælv, man mærkede det ikke — for en Dødsdom, den lyder meget værre end baade Torden og Jordskælv. — Her kunde slet ikke høres noget andet — —

Og se dog, hvordan de havde handlet med ham

forinden! Bundet og slæbt ham, slaaet, forhaanet og spyttet paa ham — de pegede jo Fingre ad ham endnu — hugget ham Tornekransen ned om Panden, pisket ham, saa Ryggen sad i et blodigt Kød! Og stort bedre havde han jo ikke haft det lige fra han blev født — saa hjemløs, at han ikke havde en lille Tremmeseng eller blot en Vugge at ligge i som de andre, men maatte være i Stalden — og straks blev stræbt efter Livet — —

Men nu var alt det ikke en Gang nok — nu skulde han ogsaa dø.

Han sad jo der ligesaa rolig, gjorde Pontius Pilatus, og sagde Dødsdommen af. Dødsdommen — nej, her kunde slet ikke siges andet! Ikke tales om nogen anden. Det maatte blive til den næste Station.

Ved den næste Station, hvor Korset lægges paa, sagde det straks indeni Kaspar: det var paa en hudløs Ryg — en stakkels, pinefuld, hudløs Ryg, at de læssede det!

Han havde aldrig tænkt det før, hvor hvert eneste Skridt, hver Bevægelse maatte svide som Ild —

Kaspar stod og ømmede sig ved at gaa til det tredie Kapel — for der kom jo Faldet . . . Det forfærdelige Fald henad Jorden, hvor den svære Korsplanke huggede ned mod den blodige Ryg.

Og hvad var det dog han selv stod og sagde? Hvad var det for Ord, han havde haspet af saa mange Gange før — men som nu skar sig ned i hans Tanke: „Den tunge Byrde af mine Synder var det, som trykkede dig til Jorden.“

Det gøs gennem Kaspar.

„Han kan ikke mer, han kan ikke mer," sagde det ligesaa tydeligt indeni ham, „men han skal og skal endnu."

Han saa op ad Bjærgvejen . . . Ja, endnu, endnu! Elleve Lidelses-Stationer endnu! Indtil de havde faaet Livet af ham, alle de Stenhjærter. Ja, for der var nok Stenhjærter andre Steder, end i Kortsch, og meget værre endnu! Det var dem, han havde stødt og stødt sig imod til de fik knust ham — og kunde lægge ham i Klippegraven ved den sidste Station — —

— Kaspar bad alle Korsgangs-Bønnerne igennem, medens han langsomt gik op ad Bakken — fra Kapel til Kapel — og derefter hele den smertefulde Rosenkrans . . . Og stadig talte det indeni ham — Ord, som han maatte høre efter. Men der kom ikke et over hans Læber om det, som han var rejst herned for.

„Nej," tænkte han, da han atter stod nedenfor Bakken, „her kan man aldrig faa noget at skulle have sagt! Her siges der for meget til En. — Det maa blive til et andet Sted." —

Men da han kom hjem igen, syntes han dog, det var underligt som han havde baaret sig ad! Forstod ikke mer, hvordan det var gaaet til, at han ikke havde kunnet tvinge alle Ordene om sin lille Pige frem. Saa kunde han da have sparet sig hele den dyre Rejse!

Men mange Tanker havde han dog faaet med dernedefra. De kom og gik i ham. Og Raadsherren fra det sidste Kapel havde grangivelig

lignet hans afdøde Fader — paa Turbanen nær. Gamle Benedict Zingler havde haft mangt et vægtigt Ord at sige, men Kaspar havde været sløv og havde ikke hørt efter som han burde. Dog huskede han nu, at hans Fader havde sagt:

„Vi synes mangen Gang det er underligt, at al vor Sygdom og Nød ikke vil gaa fra os. Men det er nok saadan, at der skal døjes netop saa meget ondt i Verden, som der gøres ondt — for at holde den i Ligevægt. Derfor gaar det ikke saa glat at komme af med sine Plager; de kan ikke uden videre flyve deres Vej — hvis de skal være hernede. Der staar jo ogsaa under det store Vejkors op mod Laas: „Han tog vore Sygdomme paa sig og bar vore Smerter." Selv vor Herre kunde ikke jage dem ud i Luften — som vi vel tænker os, naar vi hører om, hvordan han helbredte."

De Ord gav nu Kaspar noget at tænke paa. Naar hans lille Piges Sygdom ikke saadan kunde flyve sin Vej, laa det maaske i, at den var en Del af det bestemte Maal af ondt, der skulde døjes i Verden for at holde den store Vægtskaal lige.

Men saa var og blev der dog det underlige med Fordelingen! Det var rimeligt nok, at al den Sygdom maatte være i Verden saadan som Menneskene var — men hvorfor skulde netop de have mest ondt at døje, som havde gjort mindst ondt? Hvorfor skulde hun være saa syg? hvorfor skulde hun dø? og ikke før en af de andre!

Der var da Børn nok til det i Kortsch — for-

uden hende. Glade Børn, raske Børn, uartige Børn, som aldrig havde fejlet en Smule, som havde tumlet og leget, saa det snart kunde være nok, som skraalede, saa man ikke kunde høre Ørenlyd, naar man kom udenfor, og som ikke en Gang kunde være i Fred for hinanden. En mindre — det var saamæn ingen Skade til!

Han skulde ikke misunde dem en eneste Smule af den Sundhed og al den Morskab, som de havde haft — men saa kunde da gerne en af dem gaa hen og dø!

Det blev ikke saa svært at tænke paa og ikke nær saa uretfærdigt, som naar det var saadan en lille Stakkel, der aldrig havde haft det godt og aldrig selv gjort nogen Fortræd!

Hver Gang Kaspars Øje faldt paa et eller andet af Børnene, kom den Tanke nu op i ham: „Det kunde gerne være ham eller hende“. Han vilde ikke tænke det — men han kunde ikke lade være.

Der var nu Christoffer — den lille tykmavede Stofferl, der var kommen saa rent paatværs hos Martin Hutters — som Numer ni! — da alle de andre var store. Søstrene var kede og lede af at slæbe paa ham eller vente og tage ham med. De rendte fra ham, og han vraltede altid langt bag dem, brølende af fuld Hals.

„Saadan en — der kun er til Ulejlighed!“ Kaspar stansede en Dag ved Drengen med Hovedrysten.

Saa løftede han ham pludselig op paa Armen. „Skal vi prøve, om vi kan indhente dem, de

lange Tøse?“ sagde han. „Og saa maa de ikke saadan piske i Forvejen en anden Gang!“

Barnet var stanset midt i et Brøl og stirrede maalløs fra Kaspars Arm ind i hans Ansigt.

„Det er Synd, I ikke kan vente paa Stofferl“, sagde han til Søstrene. „Han tror, I render fra ham — og de smaa Stolper slaar Sludder for ham, naar han vil sætte efter Jer“.

Da Kaspar gik videre og endnu følte Vægten af det varme Barnelegeme paa sin Arm, tænkte han: „Nej, Stofferl skulde det ikke være! Saadan en lille tykmavet en, der vralter af — ligesaa troskyldig og hjælpeløs! Nej, men der er nok at tage af foruden“.

Der var for Eksempel den lange Walpurgas mange tyndarmede Smaapiger, som sled og slæbte saa meget, at man maatte undre sig over, at deres tynde Arme ikke naaede helt ned til deres Knæ — og som altid maatte høre paa Moderens Klager over de mange Munde.

En af dem stansede en Dag ved Kaspars Hus for at sætte en stor Mælkekrukke fra sig paa Bænken og tørre sig med Armen over Ansigtet, som havde et lille bekymret og halvsurt Kone-Udtryk.

Kaspar saa lidt paa hende gennem Vinduet — saa gik han ud.

„Er den tung?“ spurgte han og pegede paa Krukken.

Pigebarnet lagde begge Hænder sammen over sin lille Forklædemave og stod rede til en Passiar.

„Den er især uhandlelig“, sagde hun — „saa

glat! Man skal holde Tungen lige i Munden, naar man saa gaar med den — for slipper den fra En, saa vanker der!"

„Hvorfor har I ikke nogen Mælkespand?" spurgte Kaspar. „I kan faa en i Schlanders".

„Jamen det har vi ikke Raad til", sagde hun tungefærdigt. „Nej, vi maa hente vores Mælk i Krukke — lige til en af os er saa ulykkelig at komme galt afsted med den".

Kaspar tog ned i Lommen. „Der har du halvtreds Heller til en Mælkespand, Resi", sagde han

Barnet kyssede paa sin solbrændte Haand. „Tak, Kaspar Zingler"! sagde hun. „Jeg skal nok huske at bede pænt for din syge Pige".

Kaspar saa efter hende, til hun forsvandt i Walpurgas Hus. — Nej, den lille, tyndarmede Slider, som straks vilde gengælde den Smule Villighed, kunde man ikke ønske andet end godt over! — —

Nej, det gik dog ikke at finde nogen som kunde blive syg og dø istedetfor hans lille Pige — hvem al den Vægt hun bar, kunde læsses over paa.

Han syntes tilsidst, at hvor galt Ungerne ogsaa kunde skraale, var der dog ikke en af dem, nej, selv ikke en af de længste, mest uvorne Drenge i Kortsch, som man vilde undvære — ikke en af dem man kunde nænne at tænke sig kold og stille og død! —

En Morgen i April, da Kaspar og Anna vilde hjælpe den lille Pige op, sagde hun: „Jeg kan

ikke“, og hendes Øjne, der blev større med hver Dag, medens Ansigtet blev saa lille — som om Øjnene slugte det helt — vendte sig angstfuldt spørgende mod Kaspar.

Og inden han gjorde sig det klart, hvad han skulde sige, hørte han sig selv svare — ligesaa roligt og opmuntrende: „Nej, for vi er lidt træt i Dag. Det har ikke noget at sige. Det er meget bedre, at vi hviler os ud en Dagstid eller to — saa vi kan blive af med den Træthed og have rigtig Fornøjelse af at komme hen til Vinduet igen. Eller lidt ud i Solen kanske“.

Han sagde altid vi, naar han talte med hende. Det faldt saa ligetil; han var jo med i det altsammen.

— En, to — og mange flere Dage havde den lille Pige ligget. Men Trætheden tog ikke af, den tog til. Hosten sled i Brystet værre end før og det sved i den stakkels, udstaaende Ryg, som var slem at holde hel, naar hun stadig maatte hvile saa tungt paa den. Ja, den begyndte at blive hudløs — saa det var en Pine, naar Kaspar badede den efter Lægens Anordning og lagde Salveklud paa. Han var bange for, at Anna ikke skulde tage blødt nok — hans store, grove Fingre kunde blive saa varsomme, naar han rørte ved hende, men alligevel gav hun sig ved det. Ja, en hudløs Ryg — tænkte han — og dette var dog kun en eneste lille Plet!

Han syntes en Dag, at han maatte fortælle hende, at det var en hudløs Ryg, der havde baaret det store Kors — —

Men saa lagde han til: „Ser du, med dig har det ingen Nød! Det maa altid være helt galt, før det kan blive rigtig godt. Nu slaar Ryggen sig ogsaa løs, og det gør ondt, men naar vi plejer den saadan med Omslag, skal du se, at vi ikke blot faar den lægt — men at den kan rette sig med det samme“.

Hvor han gik og stod i Stuen, fulgte den lille Piges Øjne ham, og den angstfulde Spørgen i dem blev mer uudholdelig at møde for hver Dag der gik, men han havde altid en Trøst paa rede Haand at berolige den med.

Mangen Gang, naar han vaagnede om Morgenen eller for op om Natten ved hendes Stønnen, kunde det jage igennem ham som Dødsangst, der drev den kolde Sved ud af ham: „Hvad nu, hvad nu? — og hvad skal jeg finde paa at sige, saa hun kan tro, der ikke er noget galt paafærde“? — men et Øjeblik efter hørte han sig selv give en opmuntrende Forklaring paa enhver Forværring i Tilstanden.

I ham selv slap Angsten dog ikke sit jærnhaarde Tag. „Naar det værste kommer, og hun føler det, hvad saa — aa Herre Gud, hvad saa?“ — —

— En Dag stod Anna og slog en lille Passiar af udenfor Huset med den lange Walpurga.

„Ja, som han, Kaspar, dog kan gaa og præke for Pigebarnet“, sagde hun. „Den ene Usandhed værre end den anden, om hvordan hun har det, kan han faa bildt hende ind! Men Sandheden skal hun jo dog snart have at vide“.

„Hvad mener du med det?“ spurgte Kaspar, som var kommen til. „Hvad for en Sandhed?“

„Den, at hun ikke har langt igen — naturligvis! Det kan jo enhver se“.

Men da var det, at Kaspar huggede Haanden i Bordet derude, saa det gav et Sæt i begge Kvinder, og raabte:

„Nej, det er det, som skal blive til Løgn! Alt hvad jeg siger til min lille Pige, det er Sandhed, det er netop Sandhed! Jeg skal selv staa inde for det — ja, det skal jeg!“

— For nu vidste han det — nu var det slaaet ned i ham som et Lyn: det var ham, der skulde dø.

Alt det onde hun havde døjet fra hun var ganske lille — det var jo hans Skyld. Han havde længe vidst det — og dog var det ikke faldet ham ind, at saa var det ogsaa ham, der skulde undgælde for det.

Havde han ikke gaaet der og stukket snart det ene, snart det andet af de uskyldige Børn i Kortsch frem for sig og tænkt, at det kunde gerne være ham eller hende, der blev syg og døde! Og saa var der kun en eneste hvem det kunde, nej hvem det skulde være!

Det var nok ikke underligt, at hans Bønner ikke havde hjulpet, at det ikke havde gjort nogen Forskel, enten han var gaaet til den hellige Aloysius eller den hellige Joseph, til vor Frue fra Bjærget eller vor Frue fra Floden, til Lidelses-Stationerne her eller nede i Bozen — naar han bestandig stod der ligesaa fejg og krøb i Skjul,

lod som ingenting og forlangte, at det onde han havde forskyldt, bare skulde flyve sin Vej igen — saadan at det blev lettest og bekvemmest for ham selv! Ikke en eneste Gang havde han budt sig frem og sagt det ærligt og redeligt som det var:

„Det er min Skyld altsammen! Saa lad det ogsaa blive mig, der skal dø".

For — selv om man kunde synes, at det blev dog en lovlig haard Straf, bare fordi han havde givet sig lidt gode Stunder den Dag paa Vej til Jordemoderen, saa vidste han jo med sig selv, at det var heller ikke det værste. Nej, det værste var, at — den Gang var slet ikke nogen Gang for sig! Men saadan som han klodsede ud ad Vejen den Dag og muggede over al den Ulejlighed og kun tænkte paa sig selv — netop saadan havde han gaaet al sin Tid uden Tanke for nogensomhelst anden.

Hvor blev det tydeligt, naar man huskede sig om! Alle de Aar Anna havde været hos ham fra ung af, havde han aldrig sagt hende et Ord til Tak for hendes Ulejlighed. Og selv om hun heller ikke var meget blid og havde sit Udkomme for det — saa ved man dog, hvor en Smule Paaskønnelse kan linde helt inde ved Hjærtet. Den havde kanske gjort hende mindre tvær.

Saa kom Bethi. Hun havde ogsaa slidt trolig for ham — selv da hun bar det lille Pjus og var saa besværet. Og aldrig havde han tænkt paa at skaane hende eller give hende en Haandsrækning af den Grund. Nej, ladet hende høre for det,

givet ondt af sig ovenikøbet — og han havde da nok saa megen Skyld som hun i det Stykke!

Stakkels Bethi! Den Fødsel forvandt hun jo aldrig. Hivede og skrantede de Par Aar endnu, til hun bukkede under for Følgerne. Og aldrig en eneste Gang havde hun saa meget som sagt: „Hvorfor blev du ogsaa saa længe borte den Dag?“ Nej, naar han søgte at skubbe Skylden over paa hende for den Lilles forvoksede Ryg — saa var hun gerne gaaet ind paa det.

Og da det gik ned ad Bakke med hende — hvordan havde han saa ikke rystet paa Hovedet over til Anna eller Stedfaderen, naar de saa til hende, og sagt: „Nej, det bliver saamæn ikke til andet denne Gang — hun retter sig nok aldrig mere! Hun gør det ikke længe, skal vi se“.

Havde han ikke staaet der ved sin egen Kones Seng — ligesaa rolig! — og sagt Dødsdommen af over hende, saa hun maatte ligge og høre paa det — uden at han tænkte paa, hvor det maatte gaa hende gennem Marv og Ben.

Og lige godlidende og føjelig blev hun dog ved at være til det sidste — med de taalmodige Øjne, der sagde saa underligt ja til alt det, der nu en Gang var at døje for hende! — —

Stakkels Bethi! Han maatte før ladet hende gaa i Fred den Gang Anna endelig vilde have Fætter Hans! Det havde været bedre for hende at gaa hjemme, selv om hun kun var Stedbarn, end at falde i hans Hænder! — —

Ja, naar han havde været saadan mod dem derhjemme, saa kunde man dog ikke undre sig

over, at han havde gaaet der Aar ud og Aar ind mellem Naboer, Genboer og alle de andre uden at tage sig det mindste af hvad der angik dem — men bare altid havde sagt, at naar han passede sit, saa kunde de vel ogsaa passe deres! Han saa jo nu, hvor rent forbavsede de blev, bare han klappede et Barn paa Hovedet eller viste en og anden af dem en Smule Villighed. Den Forbavselse, den sagde mer end mange Ord! Den viste bedst, hvad Kaspar Zingler var for en i de andres Omdømme her i Kortsch!

Han travede op og ned foran Huset længe efter at Kvinderne var gaaede ind — medens Skumringen faldt over Engene i Dalen og alle Ting sløredes ind og viskedes ud som i et Spindelvæv af graa, bløde Skygger — —

Men indeni ham blev det saa tydeligt altsammen, saa klart! Det var, som naar man pludselig holder en Lygte hen til et mørkt Sted. Han havde aldrig troet, at man saadan kunde komme til at se sig selv! Man bad jo nok hver Gang man gik til Skrifte om man maatte erkende sine Fejl ligesaa klart, som man vilde komme til at se dem paa Dommens Dag — men man tænkte ikke over, om det skete.

Men nu var det ligesom Dødsangsten for hans lille Pige havde bragt Dommens Dag med sig og tvang ham til at gaa her og holde Generalskriftemaal med sig selv.

Det var ikke blot, hvad han havde gjort, sagt eller tænkt, som blev ved at komme frem for ham, saa det slet ikke vilde tage Ende. Nej, han

kunde føle sig tilbage til Erindringen om noget, som ikke var Ord, ikke Handling, ikke Tanke en Gang, men som havde staaet bagved og var værre end det altsammen. Han kunde ikke stanse — han maatte famle sig ind, helt ind dér, hvorfra det var kommet, alt det haarde og vrantne og umedgørlige — — Og hvad var det saa han stødte paa derinde? Var det ikke — —

Nej, nej, det kunde han ikke indrømme — ikke en Gang for sig selv — at han skulde gaa med et —

Men — mon det ikke skulde være derfor han havde tænkt, at alle de andre havde det i Brystet?

Og det var nok det, som hans egen lille Pige havde slaaet sig fordærvet imod den Dag hun kom til Verden. Det var ikke imod Gulvet. Et Gulv er ikke nær saa haardt, som et Menneskehjærte kan være!

Han vilde ikke se det saadan, men han maatte. Han kunde ikke lukke de indvendige Øjne i, som man ellers plejer. Mod sin Vilje maatte han se, hvad der boede i ham. Maatte se — sit Hjærte.

Aa jo, han vilde det alligevel ogsaa! For jo længer han saa, jo mere klart — soleklart — blev det da, at det var ham, som nu skulde dø! Som ikke var en eneste Smule for god til at blive syg og dø!

Saadan begynde med at hoste om Natten, og blive stakaandet og træt ved Arbejdet — og altid gaa med Feber i sine tørre, brændende Haandflader — — og snart maatte gaa tilsengs, medens hun begyndte at trække Vejret mere frit og kunde

komme op og ud i Solen. Blive lidt rød og rund i sine stakkels, indfaldne Kinder — og endelig ganske rask den Dag — — — de bar ham ud . . .

Naar hun ikke var syg længer og derfor heller ikke egen og sær, som de andre kaldte hende, saa blev det ikke saa svært for hende at skulle undvære ham. Og vilde Anna ikke blive ved hende — saa var der Morbror Andreas i Meran, som ingen Smaa havde, og hvis Kone var helt gal efter Børn.

Dér kunde hun faa det godt — og naar Brystet var blevet stærkt, skulde de bare se, hvor Ryggen kunde ranke sig — hvor hun kunde vokse sig lige og stor og køn med Aarene . . . Gaa der med Hat paa sit pæne, lyse Haar og se helt stadselig ud.

Og en flink, brav Mand fandt hun sig nok med Tiden. Og kunde faa smaa, lyse Børn — med hendes egne, blaa Øjne og de runde Smaa-Krøller fra hendes spæde Aar . . . Og de Børn var ganske lige i Ryggen — og raske af sig og tumlende — —

Men aldrig saa glade og ellevilde som naar Morfar oppe fra Kortsch kom ind til dem. De kravlede op til ham — en paa hvert Knæ — endevendte hans Lommer for at se om han havde puttet noget godt i dem — rykkede ham i Haaret — tog fat i hans Pibe — —

Nej, det var sandt! Nej — Morfar, han laa jo for længe siden omme paa Kirkegaarden i Schlanders . . .

Kaspar stansede og tog stærkt efter Vejret. Det blev svært alligevel at tænke sig det allermindste om hende — godt eller ondt — som han ikke var med i!

Men det skulde jo være svært for ham — hvis han virkelig mente at tage det fra hende!

— Der kom en forbi gennem Skumringen, som hilste „Grüss Gott“ og spurgte til den syge Pige. Det var Wenglers unge Søn, kunde Kaspar høre paa Stemmen.

„Jo, Tak,“ svarede han, „Foraaret er jo slemt at komme over. Men“ — det kom med Eftertryk — „vi faar hende nok helt rask, naar Højsommertiden kommer! — Ja, den længes du nok ogsaa efter?“ lagde han til. For man vidste da, at Wenglers Søn ikke rigtig levede uden i de Maaneder efter at Gemsejagten var gaaet ind.

„Ja,“ sagde den unge Mand, „jeg kan snart ikke nære mig hernede — skønt der er en Stund til endnu. Den gejstlige Herre, han siger netop til mig: lad mig nu se, siger han, at man ikke skal savne dig ved Søndagsmessen, naar den Tid kommer — ligesom ifjor! Og jeg svarer: ja, siger jeg, Præsten skal have Ret i, at det kan lade ugudeligt, naar man saadan stamper omkring deroppe, paa hellig saavelsom paa søgn. Men det hedder dog mer end en Gang i den hellige Bibel — siger jeg — at „han gik op paa et Bjærg for at bede.“ Og der er det ved det, at man kan maaske ingen Steder komme til at bede som netop deroppe. Det kan være livagtig, som man stod

Ansigt til Ansigt med Vorherre selv! — Ja, saadan sagde jeg ligeud til Præsten." —

Kaspar stod stille og hørte den andens Skridt fjærne sig i Mørkningen.

Se, hvor Wenglers Søn forstod at lægge det ud! Ja, han var godt lært, han!

„Han gik op paa Bjærget for at bede" . . . Det maatte bestemt være det rigtige Sted — og det var saa begribeligt i Grunden. Havde Præsten ikke selv sagt, „at dér hvor Jorden ender, dér begynder Himlen for den kristne" — og nu vidste man nok, at man kunde aldrig drage saa langt ud, at man kom til Jordens Ende, fordi Jorden var rund, men man kunde gaa opad og finde den. Opad endte Jorden alligevel — i de høje Tinder — og dér begyndte jo saa Himlen.

Det var underligt, at det ikke før var faldet ham ind! I Morgen den Dag skulde han gaa derop — højere end Kortscher Alpehytten, hvor han drev sine Køer op om Sommeren, højere op end han havde slæbt den fremmede Dame fra Postgaarden, da hun endelig vilde plukke Edelweiss — helt op mellem Martellers Snetinder. Og dér vilde han bede sin rigtige Bøn. Nu kunde han nok faa alle Ordene frem af sit Hjærte, for nu vilde han ikke mere selv krybe i Skjul.

„Ansigt til Ansigt med Vorherre", netop saadan skulde det være! Det var ham selv han skulde gaa til om sin lille Pige og forklare hvordan hendes Sygdom maatte gaa over paa ham, fordi det var hans Skyld. Han skulde nok lægge det ud, saa det maatte forstaaes og ikke holde op

før han kunde føle, at nu var han hørt, nu skulde det blive som han vilde — fordi som han vilde var det ret, det eneste rigtige.

Dagen efter, henad Middag, kom Kaspar Zingler vandrende langt oppe i Højden over en brat Stenørken, isprængt med store Sneflager, hvorfra de hvide Toppe knejste i Vejret.

— Inden Solopgang var han gaaet hjemmefra. Da var hans lille Pige endelig falden i en tung Søvn efter en kvalfuld Nat, hvor han ustanselig havde gaaet om hende. I de sidste Dage var det begyndt at koge og køre saa underligt i Brystet paa hende, og det var slemt at faa Vejret. Han stablede Pude bag Pude op under den stakkels, ømme Ryg, og hendes Seng stod inde i den store Stue, som var den luftigste — men ligemeget hjalp det. Døren til hans Kammer stod aaben, saa hendes mindste Stønnen kunde vække ham. Anna, som laa ovenpaa, havde tilbudt at skiftes med ham om at sove nede for at han kunde faa lidt Nattero imellem — men det vilde han ikke høre Tale om.

— Time efter Time var han stegen, med Bjærgboerens sindige, sikre Trit — og den Bøn, han skulde frem med, var bleven saa lang! Saa lang som fra Dalen helt herop.

Først bar det jo ind under store Kastanietræer, hvor Stierne steg blidt og læmpeligt, og hvor der stod hvide Violer i Græsset. Han saa hverken

til Højre eller Venstre — han gik saa fordybet! — men Blomsterne mærkede han sig dog. Foraarsblomster havde han lovet sin lille Pige at tage med hjem fra sin Tur til Alpehytten — som han havde udgivet den for.

Derefter op mellem stejle, sorte Rader af Grantræer — hvor Bjærgsiden blev brat og umedgørlig, hvor Klipperne imellem brød frem i trodsig, ubændig Vildskab, hvor der var Glimt af store, lysegule Bjærg-Anemoner inde mellem de mørke Træer, som Morgenvinden strøg henover med en egen, eftertænksom Susen.

Op, op — hvor lave Enebærbuske med Møje fandt Fodfæste mellem hvasse, kolde Sten — hvor Sneen var sen til at smelte — hvor smaa frysende, blege Krokus stod som bange Børn, omrislede af blankt Vand fra Gletschernes blaa Ismasser . . .

Op, op — højere endnu!

Og alt imedens var hans Tanke i ustanselig Bevægelse for at sanke alt det sammen, som han skulde sige, naar han var naaet op — eller snarere for at grave det frem. For det var, som om han maatte tage fat der hvor han slap iaftes, maatte grave og grave dybere ned i sig selv for derfra at drage og drage Bønnen op. Den blev saa overtalende, saa indtrængende, syntes han selv, at den maatte blive hørt.

Maatte — ja, bare det nu ikke skulde gaa her som det gik saa tidt, at det man allermest ønskede, det kunde man ikke faa — fordi der var en højere Mening med, at man ikke fik det.

Aa nej, hvad højere Mening kunde der være i, at en lille Pige, som aldrig havde været rigtig glad, skulde døje saameget og lægge sig til at dø! Nej, at det gik over paa ham, det var der Mening i, og det var jo blot det han vilde bede om.

Han steg, han steg — og han grov og grov ned i sig selv — for at finde alle de bedste, de mest tvingende Ord frem.

Grov — ikke blot ned i sit Hjærtes sorteste Muld, hvor hans Liv havde sine sejge Rødder, men grov sig helt ned til det tomme, mørke Rum bagved, hvor den unævnelige Angst sidder gemt — til det Dyb i sit Indre, hvor et Menneske ræddes for at stige ned — hvor mangen en maaske aldrig har været, før Døden tvinger hele hans Bevidsthed derned — men hvor han dog maa grundfæste sin Bøn, hvis den skal række Himlen.

„De profundis“ — —

„Fra Dybet raaber jeg til dig, Herre“ — Dybet, hvor alle Forskelle ophæves, hvor alle taler ens, hjælpeløst ens — hvor Sjælen enten synker sammen, overmandet, kvalt af Mulmets Haabløshed, eller rejser sig, samler sig i det Raab som er dens uudslukkelige Vilje til Liv — Raabet om Frelse fra Døden.

Da Kaspar naaede det øde, stenede Højdedrag, der skraanede op mod Tindernes evige Sne — svedig og forpustet trods det jævne Trav — saa

han, at nedenfor til alle Sider var der Taager, som ikke var tætte eller synderlig mærkbare, medens han steg gennem dem, men som nu laa der, hvor han saa ned.

Møjsommeligt gik han fremad og stansede yderst paa Bjærgkammen — dér hvor det gaar brat og dybt ned imod Dalen. Han maatte lukke sine Øjne et Øjeblik — for han blev ganske blændet. Det flimrede saa hvidt.

Der var ingen Dal mer at se — kun som en bred, sølvgraa Flod mellem Bjærgtoppene. Jorden var helt borte. Der var næsten ingen Forskel paa ovenfor og nedenfor — der var omtrent lige lyst, lige luftigt begge Steder.

Og til alle Sider dukkede det op med Snetop bag Snetop i skinnende Hvidhed. Man kom til at tænke paa det store, gamle Billed nede i Kirken, hvor de frelste, de fromme fra den højre Side gaar frem for Tronen i lange Rækker og alle har hvide Messeskjorter paa . . .

Det var som Helgen her gik frem bag Helgen i lange, hvide Messeskjorter. Ja, man kunde gerne tro, at de betjente hver sit Alter, medens de ganske smaa Toppe — som Sneklokkerne derovre i Ortlerkæden — var Kordrengene . . . At de fejrede en stor, stille Messe heroppe.

Stilheden, den lydløse Stilhed, det var næsten det mest forunderlige, det mest højtidelige! Det var ligesom den kom af Lyset, af al den Glans og Hvidhed. — Da han før gik frem mod Bjærgkanten og hans Fod skramlede mellem Stenene,

holdt han uvilkaarlig inde. Det var som Støjen gjorde Fortræd heroppe — som om den satte Plet i den skinnende Stilhed.

Nede — langt, langt nede under de klare Taager — laa Verden. Der kravlede og krøb de, kævledes og skraalede i Munden paa hverandre, klagede — og anklagede Vorherre. Det tog sig underligt ud heroppe fra.

Her var alt faldet til Ro — ligesom det vilde huske En paa, at man har aldrig noget at skulle have sagt.

Heroppe hvor Verden var borte, hvor han var ganske ene midt i den store, stille Messe — her skulde han nu bede sin rigtige Bøn ... Bønnen, der var saa tvingende, fordi han lagde hele sin Hjærte-Angst i den, Bønnen, som maatte høres, fordi han gav sit Liv i den ... Bønnen, der var saa lang som fra Dalen helt herop ... Saa lang som fra det mørke Dyb i et Menneskes Hjærte ud til Lyset ...

Han blottede sit Hoved — det strøg svalt og dulmende om hans varme, svedige Pande — han korsede sit Ansigt og sit Bryst og foldede sine Hænder.

Længe stod han tavs og ubevægelig. Saa aabnede hans Læber sig ganske langsomt. Og han sagde:

„Gud . . ."

Stod atter tavs og ubevægelig — Ansigt til Ansigt med Lyset, som var Stilhed, med Stilheden som var Lys — —

Alle de mange Ord var med et blevne borte for ham. Men han bad sit Hjærte ud i det ene.

Og gik saa ned igen.

Da Kaspar kom hjem ud paa Eftermiddagen, stod Anna i Døren og spejdede efter ham.

„Hellige Guds Moder!“ sagde hun, „jeg mente hun var død mellem Hænderne paa mig. Det har været saa rent galt hele Morgenstunden. Og det var i et væk: kommer Far dog ikke snart? Og saa ser hun paa en Gang ligesaa stift hen paa mig og siger: kan du bede Dødsbøn? siger hun. Det satte sig formeligt i Knæerne paa mig! Men ved Middagstid var det som om det lindede og lettede saa besynderligt — lige med et Slag. Og siden har hun sovet.“

Kaspar nikkede. Lige ved Middagstid — ja!

„Jeg sendte Bernhard efter Doktor, som du havde sagt. Han kom da ogsaa, saa paa hende og sagde, at vi skulde bare lade hende ligge. Ja, det havde man jo forresten kunnet sige sig selv! Og den gejstlige Herre var her — og bad saa meget. Da var det jo ogsaa, at det lettede for hende.“—

Kaspar sad urørlig ved Sengen, medens Eftermiddagens sidste gyldne Lys faldt ind over det smalle, voksblege Ansigt med de blaalige Læber, hvorover det hvæsende Aandedrag havde trukket en mørk Skorpe.

Sad urørlig, medens Skumringen listede sig

ind — tøvende og ligesom bedrøvet . . . Urørlig, medens det firkantede Stykke Aftenhimmel udenfor hvert af Vinduerne fik smaa, skælvende Stjærner . . .

Ustanseligt, ustanseligt kogte og kørte den op og ned i det magre Bryst — hele den sejge Masse, hun ikke længer havde Kræfter til at faa op — og som nu spændte sig tættere og tættere sammen derinde . . .

Sov hun? — Kunde man vaagne igen af den tunge Døs? Var det ikke langt bedre, om man aldrig mere saa hende slaa Øjnene op — og hørte hende bede om Dødsbøn . . .

Hvert Øjeblik faldt hans Hoved tungt forover — og fo'r saa i Vejret med et Sæt . . . Han havde næsten ikke været i Seng den foregaaende Nat. Og saa den lange Tur op i Bjærget . . .

Det var saa forvirrende i hans Hoved. I Ryk stod han endnu deroppe . . . Det flimrede hvidt for hans Øjne — Verden var borte . . . Langt, langt nede fra hørte man kun en eneste Lyd — ikke af al den Kævl og Strid og Raaben, men af Kogen og Stønnen i en lille Piges Bryst! Det var ligesom Dødsbøn! Og det var godt, det var godt at vide, at den kunde høres helt herop — i Lyset og Stilheden . . .

— „Vil du ikke lægge dig lidt, Kaspar, saa kan jeg jo blive hernede. Nu gaar den til ti.“

Anna havde tændt den lille Lampe til sit Sovekammer og sat Lys i Vandfadet herinde, hvor de havde haft det brændende de sidste Nætter.

Han rystede paa Hovedet ad hendes Tilbud.

„Skal jeg da ikke blive nede hos dig? Ja, ja — du kan jo ogsaa kalde — hvis . . . Men det er maaske endda ikke saa nær! Hun sover jo ret roligt“ — —

— Kaspar havde været ude et Øjeblik for at lukke Udgangsdøren og sige en Besked til Bernhard. Og da han kom ind igen, var hendes Stemme der.

Hun bad om lidt at drikke.

Aa, det gik næsten ikke at synke . . . Gid hun aldrig mer vilde forsøge at drikke! Det blev saa forfærdende.

Og som Øjnene vogtede paa ham!

„Jeg er saa træt“. — Stemmen var ganske utydelig, men han forstod den straks.

„Ja, nu skal Fars Pige ogsaa sove — lige til i Morgen! Saa skal vi se paa alle de pæne Blomster, Far har haft med fra Bjærget.“

„Jeg kan ikke — jeg kan ikke faa Ro for det.“

Nej, der var ikke Ro. Det sled og stred i Brystet, blev ikke til rigtig Hoste mer, men til de Stød, der ikke kunde naa frem . . .

Hovedet gled hvileløst hen over Puden. Saa sprang Øjnene helt op. Det var Angsten.

„Her er slet ingen Luft!“

„Nej, det er her da heller ikke! Vi maa nok have et Vindue op.“

Den kølige Natteluft strøg ind i Stuen. Hjalp det slet ikke? Han saa, hvor hun prøvede efter med de smaa, udspilede Næsebor.

„Jeg kan ikke — kan ikke faa mit Vejr!“

„Nej, det er altid saadan, naar man ligger ned."

Han stablede Puderne op.

Hun laa mod det stejle Hovedgærde og gispede — jamrede: „Hvad skal jeg gøre! Hvad skal jeg dog gribe til!"

„Vi skal op, skal vi! Far skal bære sin egen Pige. Det letter!"

Læmpeligt skød han Haanden ind under den nærmeste Pude bag Ryggen, svøbte det tykke Tæppe godt om hende og løftede hende paa sine Arme.

Hun klagede først. „Nej — nej, det gør ondt — jeg bliver svimmel" — men saa sank hun sammen i hans Arme og lod sig bære frem og tilbage gennem Stuen. Hun faldt igen lidt hen i Døs ved det — og det hjalp paa hans egen jagende Angst, at han kunde bevæge sig.

Stemmen var der igen. „Hvorfor er her slet ingen Luft? Det er ikke til at udholde!"

„Ja, det er fordi vi ligger nede i Dalen. Her er saa lukket! Nej, vi skulde bare se at komme op dér hvor Far har været i Dag. Dér tager man saa frit efter Vejret. Det gaar saa let!"

„Ja — lad os bare!"

Uvilkaarlig tog han længere Skridt. „Ja, vi kan nu ikke komme op saadan lige med et! Det er en lang Vej. — — Først maa vi da et godt Stykke ud over Engene for at komme helt hen til Bjærget."

„Ja — ja . . ."

Han holdt Puden højt med sin Arm; hendes

Hoved laa tæt mod hans Skulder. Den sled og sled saa nær ved hans eget Hjærte, Døden i Brystet.

„Men naar vi er komne derhen — saa gaar vi straks op ad Stien under de store Kastanietræer. Der kan vi plukke af de smaa Violer inde i Græsset — af de hvide, som vi holder mest af — hvis vi vil give os Tid saalænge . . . Nej — nej, det er da heller ikke værd, det sinker jo bare! . . . Ja, vi bliver dygtig forpustede allerede her — det bliver næsten værre, synes vi, end det var, for nu er vi jo ved at stige. Men saa bagefter! . . .“

Frem og tilbage over Gulvet, med Bjærgboerens sikre, sindige Skridt, der ikke tøvede, ikke gjorde Holdt — for det hastede! — —

Vist var han i Stuen — det glemte han ikke. Derhenne stod Sengen — og Lyset i Vandfadet spruttede lidt, for der var kommen en Tyv i det . . . Alligevel syntes han, at han var paa Vej — at det gjaldt om at naa.

Kogen, Stønnen, Jamren . . .

„Jeg kan ikke faa mit Vejr — hvad er det, dog! Her er mørkt! Hvor er vi?“

„Ja, nu er vi komne op mellem alle Grantræerne. Det suser og piber og koger — det er Vinden deroppe, kan du nok høre! Her er saa sort — saa sort! Og saa stejlt! Det lægger sig saadan for Brystet. Vi kan snart ikke mer — men vi skal nok komme over det! Vi har ikke saa langt igen!“

Frem og tilbage over Gulvet med støtte, stærke

Skridt, der kløver alle Hindringer og ikke kender til at vige. Det er Vejen fra imorges om igen. Derfor skulde han gaa og mærke sig den saa nøje for at kunne bære hende op.

Stønnen, Rallen. „Aa — aa, kommer det ikke snart?“ . . .

„Jo — jo, nu er der ingen Træer mere, saa er vi højt oppe! Og her ligger jo Sne — vi gyser formelig ved det . . . Men det gaar brat endnu. Nej, det var dog det værste — det allerværste Stykke af det hele! Det tager Vejret rent fra os . . . Men nu er vi der da ogsaa straks — vi er der ligestraks.“

„Vorherre — er han saa deroppe?“

„Ja, saa er Vorherre deroppe — og de hellige. Der er saa fint — de har hvide Kjoler paa allesammen — og Lys i Haanden . . . Det skinner saa klart, at det blænder! Og der er saa stille! De gør ingen Støj, som Ungerne hernede — saa man kan blive helt bange ved det. Nu er vi der straks!“

Frem og tilbage over Gulvet — medens Sveden springer ud af alle Porer — med ustanselige Skridt, som Hjærtets Banken driver fremad, som tvinger sig igennem — til de naar. Han maa ikke give tabt — han skal bære sin lille Pige helt op til Vorherre. Han har sagt det og maa staa inde for det, om det saa var med Livet.

Da — med et — Stilhed . . .

Hendes Hoved er væltet bagover mod hans Skulder — de blaalige Øjenlaag er halvt lukkede

. . . Næseborene dirrer, Brystet gaar endnu — men den frygtelige Kogen og Stønnen tier.

Kommer igen — — i et Par korte, gispende Ryk . . . Og tier atter.

Han knæler ned paa Gulvet for at have bedre Støtte, løfter hendes Hoved op paa sin Arm — og korser hendes Ansigt og Bryst. — —

Da gaar hendes Øjne helt op . . . Stive, blanke, seende ... Læberne aabner sig halvt...

„Gud“ — —

Han lukker sine Øjne . . . Det lyser, det flimrer . . . Verden er borte. Lange, skinnende Rækker . . . De dukker frem, en efter en — i hvide Messeskjorter . . .

Da ved han, at han har naaet det. At han har baaret sin lille Pige op ... Ansigt til Ansigt med Stilheden, som er Lys — med Lyset, som er Stilhed . . .

Kaspar Zinglers lille Pige var død og begraven.

De sagde alle i Kortsch, at det var godt hun slap — og at han blev fri for den Byrde. For en Byrde var hun da, det Skind, selv om han var kommen til at hænge en Del ved hende.

De havde næsten alle været inde at se hende — bagefter. Hun laa saa fint. Han havde selv lagt hende ned — ingen anden maatte jo røre ved hende — og strøet mange smaa Bjærgblomster om hende. Og alle de røde Geranier og

Fuchsier fra Potteplanterne i Vinduet. Hun laa med det pæne, lyse Haar om sit udtærede Ansigt og saa ud, som om hun lavede sig til at smile.

En køn Begravelse fik hun — og hun fik nok ogsaa med Tiden den kønneste Grav paa Kirkegaarden i Schlanders — saadan som han gik og saa til den og puslede om den.

Ja, saa var det forbi — og Livet gik sin Gang i Kortsch som før. Men Anna var begyndt at blive urolig for Kaspar.

Han skulde da ikke ogsaa gaa hen og dø for hende, tænkte hun. Det blev helt underligt at staa saa ene! — Og der var noget ængstende ved ham. Han talte næsten ikke. Naa, det laa nu ikke til ham, og saa var man da fri for at høre paa hans Klager! Men han gik og spekulerede. Det havde han heller aldrig plejet tidligere — og saa maa man før tale! Ellers kan man blive helt syg af det.

Han var ikke saadan menneskesky. Han var egentlig bleven saa flink at have med at gøre, sagde de andre. Blev nogen syg eller kom til Skade, tog han sig gerne af det. Og Børnene strøg han over Hovedet, naar han gik forbi, samlede dem op, naar de faldt og var god imod dem.

Der var mangen en Kone, som fik Taarer i Øjnene, naar hun saa efter ham nedad Vejen. Aa, hellige Maria — se hvor han havde lært sig til at være Mor for de Smaa, hos sin egen syge Stakkel!

Men glad var han aldrig mer, det saa man tydeligt. Og naar han gik i sine egne Tanker,

faldt hans Hoved altid tungt og ludende forover, som om han bar paa en Byrde, der var og blev ham for svær. —

En Maanedstid efter den lille Piges Død kom han en Dag hen til Sognepræsten.

„Jeg kan ikke komme over det," sagde han, da han havde siddet tavs en lille Stund overfor den gamle, milde Gejstlige.

„Hvad er det, der er i Vejen, Kaspar?" spurgte denne. „Kan du ikke unde din lille Pige det Lys og den Fred, hun nu har?"

Det var næsten, som om Kaspar prøvede paa et Smil.

Ikke unde hende!

Lidt efter begyndte han igen. „Det er ikke det, at jeg maatte af med hende. Det kan være rimeligt nok — saadan som jeg tog imod hende. Det er heller ikke det, at jeg nu bare skal gaa og savne — for jeg har lært, at vi har ikke noget at skulle have sagt! Men det er det, at hun maatte døje saameget! Hun har aldrig gjort mig andet end Glæde — men selv skulde hun bare lide og lide"...

„Nej, Kaspar, du kan tro hun skulde ogsaa noget andet. Men det kunde maaske kun naas gennem Lidelse."

„Ja, jeg kan ikke forsone mig med det," sagde Kaspar. „For jeg kan ikke forstaa det."

„Nej, hvis vi kunde forstaa, blev det ikke saa svært at tro. Saa var Prøven blot ikke nogen Prøve. Du skal maaske ikke forstaa det, Kaspar, før alt bliver klart. Og husk paa Aarsagen til

hendes Lidelse. For den kan du jo ikke lægge Ansvaret helt paa vor Herre. Men ved du — jeg synes, at jeg her saa klart kan se, hvordan der kom godt ud netop af det onde. Skal jeg sige dig, hvad jeg tror?"

Præsten tog om den store Bog, der laa paa hans Bord. „Der er skrevet i den Bog om os, Kaspar Zingler," sagde han. „Om dig og om mig — Aartusinder før vi blev født."

Han satte Brillerne paa og vendte Bladene. „Hør nu hvad her staar: „Saa siger den Herre Jehova" — det er vor Herre selv, som siger det gennem sin hellige Profet. „Jeg vil borttage Stenhjærtet af Eders Bryst" — — Kan du huske, at du syntes, de var saa haardhjærtede her i Kortsch? Men" —

Kaspar saa op. „Ja," sagde han, „men nu ved jeg nok, hvem det var, der gik med Stenhjærtet."

„Naa, du har opdaget det! Ja, den Opdagelse kommer vi alle til at gøre. Jo før, jo bedre! Men ved du, hvad det er at gaa med et Stenhjærte? Det er at gaa med Døden i sit Bryst."

Det gav et Ryk i Kaspar. Døden i sit Bryst!

„Og vor Herre vil have Døden ud af os — for han elsker os! Hør nu efter: „Jeg vil borttage Stenhjærtet af Eders Bryst — og give Eder et Hjærte af Kød." Det er skrevet først om hele Verden — saa om dig og mig. Den laa i Døden, hele Verden, fordi Menneske-Hjærterne var onde. Saa kom der En — som bar al Verdens Hjærte

i sit Bryst. Han lod sig knuse mellem Stenhjærterne" —

Kaspar nikkede. Ja, „Calvarienberg" dernede — fjorten Lidelses-Stationer igennem!

„For Verdens Liv" — for at give Verden sit Hjærte. — — Nu kan vi alle faa „Hjærtet efter hans guddommelige Hjærte", det levende, det gode, hvis vi blot vil lukke op for det. Men det er svært nok at faa os til det. Vor Herre maa bruge mange Veje og mange Maader. — Ved du, hvem jeg tror, han brugte til at bringe dig Hjærtet?"

Kaspar lukkede Øjnene. Smaa, vævre, farveløse Fingre, som altid var kolde og havde runde, blaalige Negle — og kunde pille med de fineste Arbejder. — — Han syntes, de puslede inde ved hans Bryst . . .

„Og jeg tror nu, Kaspar, at hun maatte lide saameget for at komme til hos dig. Faa Stenhjærtet pillet ud og det levende Hjærte lagt ind. Havde hun været et almindeligt Barn, rask og glad, saa havde du vel ogsaa kun været imod hende, som du var i Almindelighed — som du var mod de andre derhjemme. Du lukkede op for hende, fordi du havde ondt af hende, og fordi du syntes, at du havde forskyldt det altsammen. Hendes Lidelse — den bankede og bankede paa hos dig Dag og Nat, til du ikke kunde staa imod længer. Tror du ikke?"

„Jo, det kan have sin Rigtighed saadan som Præsten lægger det ud. En anden er jo ikke saa lærd — det skal nok passe! Men — det

bliver svært alligevel at tænke paa. For saa var det jo for mig, det var for min Skyld, at hun skulde lide og blive ved med at døje saadan."

Den gamle, milde Præst sad og saa hen for sig. Hans Blik gik langt bort, kunde Kaspar se. Langt tilbage i hans eget Liv maaske . . . Til et godt Sted, et Sted, der skinnede af Sol, maatte man tænke — for hans Blik blev saa lyst og klart . . . Blev til et eneste Smil.

Saa sagde han: „Kaspar Zingler, hvis man en Dag faar at vide, at man maatte lide — alt det man ikke selv kunde forstaa eller finde Mening i, at man blev helt opofret for at — et andet Menneske kunde komme af med Stenhjærtet og faa et levende Hjærte i sit Bryst, ved du hvad man saa gør? Saa ser man tilbage over al sin Lidelse — og kan slet ikke blive færdig med at velsigne den, med at takke for den . . ."

Han sad endnu lidt og saa — mod det Sted langt tilbage i sit eget Liv. Saa vendte han sig mod Kaspar og føjede til:

„Hvis En nu siger til din lille Pige: alt det du maatte døje, alt det der gjorde saa ondt, det gjorde din Far godt, for det gjorde ham god — tror du saa ikke, at hun bliver glad for det? Og du vilde da ikke tage en Smule af Glæden fra hende?"

Nej, det vilde Kaspar Zingler ikke. Saa havde han slet ikke mer at skulle have sagt! Skønt — god, det vidste han da med sig selv, at man ikke kunde kalde ham . . .

KATHI FRA GOLDRAIN

NAAR man talte om den hellige Joseph i Goldrain, saa var det naturligvis hans Billede i Kirken man mente. Det over Sidealteret tilvenstre med den store Guldgisel om Hovedet, med Liljen i den ene Haand og de tre lange, hvide Fingre paa den anden rakt velsignende ud imod Beskueren.

Men der var dog ikke en, uden at han jo med det samme kom til at tænke paa Præsten. Ikke paa Sogneherren, den svære Andreas Beizinger med det rødblissede Ansigt og de snusformørkede Næsebor, men paa Andenpræsten, den unge gejstlige Herre Joseph Wellner.

Den første Dag han kom til Landsbyen, var han gaaet forbi den gamle, skørhovedede Linas Hus og havde blottet sit Hoved, fordi der stod et Vejkors lige ved. Og den gamle, som sad og nikkede og mimrede ved Vinduet, havde raabt: „Ej, ej — dér gik den hellige Joseph forbi! Med det blanke Guld om sit Hoved, de klare Øjne og de hvide Fingre.“

De andre fandt, at det var mærkelige Ord af den gamle og paastod alle, at det ogsaa straks havde slaaet dem, hvor den nye Præst lignede en Helgen i Almindelighed og — trods sin Ungdom — St. Joseph i Særdeleshed. Med det fintskaarne, blege Ansigt, de skinnende blaa Øjne og det Haar, der var saa lyst, at det havde mer Glans end Farve.

Og for hver Dag der gik, for hver Dag hans rene Vandel lyste dem alle imøde, fløđ hans Skikkelse for deres Tanke mer og mer sammen med den store, kyske Helgen og med den milde, kyske Joseph, som Børnene lærte om — han, hvem de onde Brødre solgte.

Den unge Præst var saa brændende nidkær, at han syntes at opsøge alle Anstrængelser — aandelige saavel som legemlige. Og han undte sig næppe Tid til Søvn og Spise, sagde Marianna — den gamle Husholderske, som havde været hans Amme og vilde følge ham til sin Død.

Vejene var lange og stejle i Sognet, men der var snart ikke et lille Hus — om det havde forputtet sig aldrig saa dybt i en Kløft eller var klatret nok saa højt op imod den evige Sne — uden at hans milde „Grüss Gott“ havde lydt derinde.

De maatte alle tænke paa de Ord, Dekanen havde talt ved hans Indsættelse. Han havde skildret den katholske Præsts Hjærte — hvis Kærlighed maa være saa stærk og rig, fordi den skal forslaa til hele den store Familie, som er hans Menighed: „Præsten skal eje det store Hjærte,

som kan være alt for alle — en Moders Hjærte overfor de smaa, de syge, de hjælpeløse, et Barnehjærte overfor de gamle, de ensomme og glædeløse, et Broder- og Søsterhjærte overfor dem, der i Livskampen trænger til Raad og Støtte. Han maa ofre alle det Hjærtes egne Krav og Glæder for at kunne bære det, varmt og deltagende, rundt til alle de andre."

De følte, at saadan var det. Med det opofrede Hjærte, der kun slog for andres Sorger og Glæder, kom han dem alle imøde.

Det var man ikke vant til fra Sognepræsten. Han sad nok saa gerne i Posthusets Vinstue ved et Slag Kort med Postmesteren og Doktoren, som han kravlede om ad Gedestier for at opsøge sine Sognebørn. Han priste ogsaa de gode, gamle Tider, da man prædikede en Gang imellem som det kunde falde sig; den Ordning som nu med Prædiken ved hver Søndags-Højmesse syntes ham overdreven og besværlig. Det blev derfor Andenpræsten, som besteg den høje, udskaarne Prædikestol de fleste Gange om Aaret.

Præsten Andreas Beizingers Hovedregel var den at fare frem med Læmpe. Han sagde det tidt til sin unge Embedsbroder: „Havde jeg begyndt som De, Wellner, saa sad jeg ikke her i dette hellige Embede, men var lagt ud paa Kirkegaarden for mange Aar siden — og derved havde jeg ikke gavnet nogen! Vi skal ikke alle prøve paa at være Helgener. Naar man holder sig til Jorden — har man ikke saa langt at falde! Og

noget maa vi dog lade de hellige Mænd have forud for os".

Hæderlig og velmenende var Herr Andreas Beizinger; der kunde ingen sige ham noget paa, og en Skæmt havde han altid paa rede Haand, naar man mødte ham. Men der er Høj over Høj ogsaa mellem de gejstlige — det mærkede man nu.

I hele Søgnet glædede man sig over den nye Præst — ingen maaske mer end Kassian Gamper.

„Han kommer mig lige tilpas," sagde han. „Skal nogen kunne indvirke paa Kathi, maa det være ham."

Kassian Gamper var en anset, rig og meget myndig Mand, hvis Vilje ikke var vant til at støde paa Modstand. I en moden Alder havde han giftet sig med en ganske ung Kone, den smukke Aloisia Jandl, som levede tavs og forkuet ved hans Side i en halv Snes Aar — og som i dem fik god Brug for den Livsvisdom, hendes Moder havde givet hende med: „Om du faar Børn, Loisia, om du faar nok saa mange — tag dem af Vorherres Haand! Ellers er det ikke til at bære, alt det man skal igennem! Mændene er ikke til at tale tilrette i det Stykke — men de lider jo heller ikke som en anden."

Aloisia Jandl fødte sin barske Hustyran otte Børn i de ti Aar — og godt var det for hende, om hun kunde tage dem alle af Vorherres Haand, thi hun led meget i hver eneste Barselseng. Hendes friske Helbred blev helt undergravet. Der var dem, der mente, at hun havde lettest ved at tage den sidste Lille som en Himlens Gave, th

det Barn kom for at løse hende ud fra hendes „Trængsel, meget mangfoldiggjort.“ —

De fem af Børnene var døde som smaa — kun tre Døtre, som nu var voksne, havde Enkemanden beholdt.

De to ældste var tavse og forkuede, som Moderen havde været, og lod sig gifte bort til Mænd, som Faderen havde valgt. De ombyttede hans Aag med Ægtefællernes uden at gøre en Indvending — som da heller ikke var bleven hørt.

Men nu var Turen kommen til Kathi — som var den yngste, det Barn, der var blevet Moderens Død — og da skete det ufattelige, at Kassian Gamper en Dag rendte sin brede Tyrepande imod en kæk og haardnakket Modstand.

Kathi var hans Hjærtebarn og smuk som Moderen havde været, da han friede til hende. Han vidste nok, fra hvem hun havde de lange, rødbrune Fletninger, der kunde slaa Gnister af Guld i Solen, den ranke, fyldige Vækst og de fløjelsbløde Øjne. Men hvor hun havde det Sind fra, der stak i hende, det kunde ingen begribe!

Det faldt ikke Kassian ind at gribe efter det i sin egen Barm. Og det optraadte nu ogsaa i en anden Skikkelse hos Datteren. Hos ham gav den stærke Vilje sig tilkende i et barsk, indesluttet, brøsigt Væsen — medens hendes var frejdigt, leende, hensynsløst.

Men paa sin Vis var hun ligesaa egenraadig som han. Og da den gamle Perkmann i Laas friede til hende, satte hun uden videre sit Nej mod Faderens Ja.

Den gamle Perkmann — som næppe var halvtreds — var et meget godt Parti. Saa det var mer end ærgerligt, at han ikke havde friet til en af de to andre, som glat væk havde taget ham. Men det er muligt, at den gamle Perkmann var mere „durkdreven,“ end man ansaa ham for. Vist er det, at han ikke havde gjort Mine til at melde sig som Frier, før det blev Kathis Tur at blive forsørget.

Kassian Gamper lod sit opsætsige Pigebarn vide, at der kunde ikke være Tale om at lade en saadan Svigersøn løbe. Nej — sagde hun — det passede nok heller ikke for hans stive Ben. Men saa kunde hun jo løbe — fra ham og hans Frieri! Det havde hun ogsaa i Sinde!

Kassian prøvede her for første Gang at staa magtesløs med al sin Myndighed. Thi hvad skulde han stille op med Kathi?

Slæbe hende til Alteret og svare ja paa hendes Vegne — det gik jo ikke an. Slaa hende — det havde han maaske gerne gjort, men den Slags vilde Perkmann ikke vide af.

„Med det gode maa hun komme,“ sagde han. „Ellers kan der ikke komme noget godt ud af det.“

Men at tage en Ting med det gode, naar man havde Magt at bruge, det kunde ikke falde Kassian Gamper ind. Han skulde nok faa hende bøjet, tænkte han. Saa befalede han, truede, talte ikke til hende i Dagevis og gjorde Forholdene i Hjemmet saa uhyggelige som muligt. Men hun gav sig ikke. Og det var ikke, fordi der var nogen bestemt anden, som hun foretrak for den gamle

Perkmann. Men ét var sikkert: ham vilde hun ikke have.

— Da var det, at den nye Præst kom til Landsbyen, og straks da han saa ham, slog det ned som et Lyn i Kassian Gamper, at det var en Hjælper, som den hellige Joseph sendte ham for at sætte den faderlige Myndighed igennem.

Han ventede spændt paa Besøg af den fromme Mand, men Præsten gik først til de syge, de fattige, de ulykkelige. Og Kassian sad i nogen Tid og ærgrede sig over, hvor meget godt Præsten fik udrettet i de andre Hjem. Saa brød han overtvært og gik selv til den gejstlige Herre.

Fortalte ham, at han med Skam at tale om havde et oprørsk og genstridigt Pigebarn hjemme, som viste sin egen Lykke fra sig og vilde føre sin Faders graa Haar med Sorg i Graven. Om ikke Præsten vilde komme hjem og tale hende tilrette?

Den unge Gejstlige saa lidt tøvende ud — som om han havde foretrukket en anden Anmodning, men lovede dog at komme den næste Dag.

Tak, sagde Kathi til Faster, det skulde hun ikke have noget af, at der kom en mer og tudede hende Ørene fulde om den gamle Perkmann. Og da Præsten kom den næste Dag, var hun smuttet væk.

Men en skøn Dag sidst i Marts, ved Solfaldstid, da Kathi stod ved Bordet udenfor Huset og blankede Kobbertøj, medens hun sang dertil i vilden Sky, kom Præsten forbi og stansede.

Den dalende Sol faldt i det røde Kobbertøj og

strømmede derfra i Luer ud over Pigens Hals og Kinder. Ja, selv i hendes fløjlsbløde Øjne brændte dens Glød. Og det brune Haar slog Gnister om hendes Pande.

I den røde Aftensol saa Præsten hen paa hende og spurgte: „Er det Kathi?"

Og i den røde Aftensol saa hun op imod ham, saa hans blege Ansigt tegne sig som mod flammende Guldgrund — og svarede: „Ja, det er."

„God Aften," sagde han.

Hun slap Kobbertøjet — men Gløden fra det forblev over hendes Ansigt og Hals, da hun gik hen mod ham og bøjede sig ned mod hans Haand.

Dog inden hendes friske Mund havde rørt hans smalle Fingre, trak Præsten Haanden til sig. Saa gik han hen og satte sig paa Bænken foran Huset under det store Kastanietræ og begyndte at tale med hende.

Da Kassian Gamper kom hjem, glædede han sig højlig ved at finde den unge Præst ved sit Hus, og Kathi staaende foran ham med nedslagne Øjne og ganske spagfærdig i sin Mund — som det sømmer sig for en Pige. Ikke med det trodsige Kast, som hun havde lagt sig til i den senere Tid.

Da Faderen kom, nejede hun for Præsten og forsvandt ind i Huset.

Den unge Gejstlige rejste sig for at gaa. „Kassian Gamper," sagde han paa sin rolige, lidt tøvende Maade — „ja, nu har jeg talt et Par Ord med Deres Datter. Jeg tror, at De skulde — lade hende i Fred en Tid."

„Skal jeg lade hende fremture i sin Trods? Nej, det bliver der ikke noget af!“

„Nej—nej, De skal naturligvis holde fast ved det som De tror er til hendes bedste. Hun ender nok med at adlyde. Jeg skal ogsaa formane hende til det. Men rør ikke ved Sagen — foreløbig. Og vær ikke haard imod hende. En Solstraale kan jo gøre mer end ti Hagelbyger.“

Præsten saa meget ung og smækker ud, medens han stod og talte til den stortskaarne, graahærdede Mand. Han følte det selv, og det gav ham noget usikkert.

Kassian tænkte, at han kunde have sparet sig at have Bud efter Præsten. Det Raad var der ikke noget ved. Saa vidste han bedre, hvordan Kvindfolk skulde tages.

Men da han kom ind i Stuen, tog Kathi ham med et om Halsen og kyssede ham. Saa var det jo kun rimeligt, at han strøg hende ned ad de brune Fletninger — som naturligvis havde løst sig og var gledne ned ad Ryggen, da hun pudsede Kobbertøjet. De kunde dog aldrig sidde fast i Nakken! De var saa svære! Han vejede dem lidt i sin Haand, som han plejede hver Gang han blev stolt af det Haar, og hun spurgte som hun plejede med leende Øjne: „Vil du sælge dem?“

Han svarede som sædvanlig: „Ja — for du har puttet Guld ind i dem. Man kan se det gnistre i Solen.“

Og hun sagde: „Jeg er jo ogsaa Kathi fra Goldrain — hvor man finder Guld.“ Saa lo de...

Lidt efter gav Faster sig til at dække Aftensbordet. Og Kathi hjalp hende, flink og villig.

Det var mærkeligt alligevel med den Præst! Kassian havde dog set ret, da han valgte ham til Hjælper. Efter hans Besøg var Kathi bleven mere blid og føjelig endnu, end da hun var lille Pige.

Da en Uge var forløben, sagde Kassian til den unge Gejstlige, at nu vilde han tale et Alvorsord med Pigebarnet om Perkmann — for nu var hun blød som Smør at have med at gøre.

Men Præsten rakte Haanden afværgende ud imod ham. „Nej, Gamper, nej, det er for tidligt! Hun har endnu ikke lært, at Lydighed er Glæde. Hun tror det er at bukke under for Tvang — og det vil hun ikke — — Et Hjærte kan jo heller ikke tvinges til en Ting — det maa vindes for den. De maa give Tid.“

— April Maaned kom og gik, og det blev Maj. Dalen var rosenrød af Ferskentræernes skære Blomstren — saa bredte Pære- og Blommetræer et hvidt og luftigt Brudeslør ud over den, og opad de solvarme Husmure blomstrede alle Vinrankerne.

Derefter skød de store, gule Engblommer frem, de der stod saa tæt om Goldrain, at det var som glimtende Guld — som om alt det Guld, der fandtes i Bjærget for mer end hundrede Aar tilbage, nu var strøet ud over Engene.

Over de gyldent blomstrende Enge gik Præsten

Joseph Wellner jævnlig op til det store yderste Hus i Landsbyen for at formane Kassian Gampers Kathi... Og over de gyldne Enge gik Kathi flittigt til Messe og til Skrifte — forsømte heller aldrig nogen Søndags-Gudstjeneste.

Baade Kassian og hans gamle Søster kunde tydelig spore, hvor Præsten i sin Prædiken stadig kom tilbage til Lydigheden. Den ubetingede, hellige Lydighed, som er idel Glæde, fordi det er Hengivelse af Egenviljen — al vor Trængsels beske Kilde — under den Vilje, som er Kærlighed, og derfor Liflighed, hvad den saa beskærer eller kræver.

Det var soleklart for Kassian, hvor den Guds Mand dog arbejdede paa at bøje Kathis genstridige Sind ind under den faderlige Myndighed — der jo som intet andet i Verden falder sammen med Vorherres Vilje! Han skelede af og til over til hende og havde stor Tilfredsstillelse af at se, hvor andægtig hun sad bøjet under de manende Ord.

Og naar hun kom hjem kunde hun sukke ganske dybt og sige: „Hvor det var skønt!"

„Ja, det var Ord til Efterfølgelse," sagde saa Kassian med Vægt. Han mente for Kathi.

Af alle Dalens Blomster bragte hun de skønneste ind for St. Josephs Alter, og det var dér, at hun hyppigst knælede i Bøn. Alt det var saare gode Tegn! Kassian havde selv, da hun var Barn, lært hende den Bøn til den hellige Joseph, hvori det hedder: „At vise Lydighed mod Gud og mod mine Forældre skal være min Hjærtensglæde og min kæreste Stræben her paa Jord". Han saa

med megen Tilfredshed, at hun nu saa ofte vendte tilbage til den.

Det syntes virkelig at skulle føje sig efter hans Ønske. Kun forstod han ikke, hvorfor den gejstlige Herre stadig sagde: „Rør ikke ved det endnu! Lad hende have Ro — lidt længer. Ellers kan De forstyrre det hele“.

Kassian begyndte at blive noget utaalmodig. For saadan i det uendelige kunde man dog ikke holde Perkmann hen uden Svar paa hans Frieri!

Juni Maaned kom varm og straalende. Kathi gik meget op i Bjærget og sankede Alperoser til at smykke Kirken med.

Da var det en Søndag efter Højmesse — som hun havde været til Skrifte Dagen før — at Præsten uventet og pludselig kom hen til Kassian Gamper paa Kirkegaarden og sagde — uden Indledning og mere hastigt og bestemt end det var hans Vane: „Nu tror jeg, De skal tale til hende — ja, om den Sag — og se at faa sat den igennem med det samme. Nu skal der ikke ventes længer. Perkmann er jo en god Mand“ —

„Det er han — han fejler ikke noget i det Stykke — og en holden Mand“ —

„Og den, De nu en Gang har udset til hende. Og saa — ja, hun kan jo faa det godt oppe i Laas“.

Saa gik den Gejstlige ind i Kirken igen, medens de lange, sorte Folder bølgede om hans smækre Skikkelse. Ved St. Josephs Alter stansede han og knælede en Stund foran det. Der var strøet saa mange Alperoser . . .

Kassian havde ofte ønsket at tale til sin Datter igen om Perkmann. Men da han nu med et skulde til det, var han ikke ganske rolig derved. Sæt hun dog blev genstridig, naar man rørte ved det ømme Punkt!

Han stoppede baade to og tre Piber efter Middagen uden at faa sagt et Ord. Saa endelig, da hun var ved at gaa ud af Døren, rettede han sig, og det kom pludselig og stødvis, højere end han havde beregnet:

„Ja — jeg mener, at — saa taler jeg snart med Perkmann om det. For nu maa vi have den Ting i Orden“.

Hun vendte sig ikke fra Døren, men blev staaende ubevægelig med Jærngrebet i sin Haand.

Han skyndte sig at tilføje: „Præsten finder, at nu bør det være — han sagde det ligesaa bestemt idag — og det samme finder jeg. Vi kan snart faa lavet til Bryllup. Du kan være gift Kone og sidde lunt inden Døre i Laas inden Vinteren kommer — ja, du kan“.

Han blev ved at snakke og dampe løs af Piben for at dække over hendes manglende Samtykke.

Tilsidst skævede han dog hen til Døren: „Du siger ikke noget til det?“

Hun drog Vejret dybt og tungt som en der vaagner: „Naar Præsten mener, at det skal være — og naar du mener det — hvad har saa jeg at skulle have sagt!“

„Nej, det skal du da have evig Ret i“, sagde Kassian og stak med Selvfølelse denne sene Ind-

rømmelse til den faderlige Myndighed i sin Lomme. „Ja, saa gaar jeg op til Perkmann en af Dagene og siger ham, at du nu er villig til at tage ham — og ser at faa det ordnet“.

„Ja, som du vil!“ Hun vendte sig ikke om — og Tonen var ikke fuldt saa føjelig som Ordene. Saa gik hun ud af Døren. — —

Et Par Uger efter, en solklar Aftenstund omkring St. Hans, kom den unge Præst vandrende op mod Kassian Gampers Hus. Han havde været paa Sygebesøg og var gaaet der om ad for at høre hvordan Sagerne stod.

Han traf kun Fasteren hjemme. Gamper var for hele to Dage oppe i Laas hos Perkmann, som havde ønsket at have ham med paa Raad angaaende en Udvidelse af sit Hus i Anledning af det forestaaende Bryllup, som var berammet til sidst i September.

Og Kathi var gaaet ud noget efter Middag — op at plukke Alperoser og med det samme se til den ældste Søster, som boede halvvejs op ad Bjærget. Maaske overnattede hun deroppe, havde hun sagt. — —

Præsten havde sat sig i Stolen foran Kathis Rok. Han var træt efter alle de Sygebesøg. Han klappede Kathis lille sorte Kat, som strøg sig op ad hans Ben, og spurgte, hvordan hun var tilsinds.

„Jo — nu har hun jo givet efter“, sagde Fasteren. „Og hun har saamæn været længe nok om det. Nu siger jeg, ligesom Præsten havde sagt til min Broder — og som han gentog for Pigebarnet — lad hende nu blive gift jo før jo

heller! Der er kommet et andet Sind op i hende — ved alle Præstens gode Ord og Formaninger. Men ingen ved, hvor længe det kan holde".

Præsten lod sin hvide Haand glide nedover Kattens Ryg. Den var sprungen op i hans Skød, hvor den havde lagt sig tilrette, snurrende og med sammenknebne Øjne.

„Er hun rolig og fornøjet ved — at skulle have Bryllup?" spurgte han.

„Ja, til Ro er hun falden ved det. Rigtig saadan fornøjet — det er hun vel ikke endnu. Men det kan jo komme".

Hun stod og glattede paa sit Forklæde, som om hun smagte lidt paa et eller andet, som hun kunde have Lyst til at faa sagt. Saa tog hun Mod til sig:

„Ja, havde jeg kunnet raade — men min Broder han er jo saa bestemt — saa havde jeg dog før taget en, der var yngre og kønnere end som Perkmann til Mand for hende. Han er jo nu kommen her flere Gange siden det gik i Orden — og naar man ser dem sammen som Kærestefolk, og han sidder med hende" (hun vilde sige „om Livet" men af Hensyn til Præsten lavede hun det om) „i Haanden, saa passer det dog saa underligt! Skønt — det er maaske galt af mig at finde det".

Hun saa fra Siden hen paa Præsten, men han gjorde ingen Indsigelse. Sad ganske rolig i Kathis Stol og lænede sin lyse Nakke tilbage mod den brune Væg, saa det fintskaarne Ansigt saa meget blegt ud mod den mørke Baggrund.

„Jeg hænger jo ved det Pigebarn" — Faster

fik Mod til at lade Munden løbe videre — „og hun har faaet gjort mig ganske blød om Hjærtet i Dag. Lidt over Middag kom her en Flok vælske Musikanter — Præsten har maaske ogsaa set dem — og nu har hun altid haft det saadan fra hun var lille at hun ikke har været til at holde inde, naar de spillede . . . Maatte ud og danse paa Vejen, saa Flætningerne slog om Ørene paa hende. Og selv efter at hun blev stor, gik Fødderne paa hende som Trommestikker, og hun vuggede med Hovedet og sang og lo ud til dem. — Men nu i Dag falder hun i Hjærtegraad, saasnart som de begynder. Saa siger hun: Faster — siger hun — jeg taaler ikke at tænke paa, hvordan jeg har kunnet danse før! Det er underligt — siger hun — at man kan have været saa glad! — Hun var helt rødgrædt, saa det saa farligt ud, da hun gik ud til dem under Kastanietræet med Vin og Brød. Og der var en af dem — en ganske ung en med vildt sort Haar — som saa ganske bedrøvet ud af Øjnene. Ham sætter hun sig hen til og spørger hvad der fejler ham. Og han siger, at al hans Glæde er død. — Og da Spillemændene saa gik videre, ad Schlanders til, stod hun og saa efter dem og vinkede med sit Tørklæde. Saa siger hun: Faster — siger hun — jeg staar og ser efter ham, for al hans Glæde er død, og han er dog saa ung! — Hun blev ved med at staa og vifte og vinke, til jeg syntes det saa helt løjerligt ud og sagde, at nu skulde hun dog lade være med det. Faster — siger hun — det er ham jeg vinker til — for vi er ligesom Børn af samme Moder!

— Ja, det var der jo ingen Mening i, men jeg kunde dog nok forstaa, hvad hun mente. Det var som hun tænkte, at hun havde det selv ligedan" — Faster tørrede Øjnene med en Snip af Forklædet. — „Men bliver hun først gift, saa gaar det vel nok altsammen — det gaar vel nok".

Præsten sad og strøg nedover Kattens Ryg. Det varede noget, inden han talte.

„Perkmann vil være god imod hende", sagde han saa. „Ja — jeg traf ham forleden i Laas — jeg var oppe hos Præsten dér — og jeg talte længe med ham. Han sagde, at han vilde bære hende paa Hænder . . . Hun har et blødt Hjærte — og hun er saadan et Barn . . . Det sagde jeg til ham. Det genstridige, det sidder kun udenpaa. Det er let at komme igennem. Hun vil nok slutte sig kærligt til den, som er god imod hende".

Faster saa rørt hen paa Præsten. Hvor han tog sig af alles Tarv, hvor han sørgede for det mindste af sine Sognebørn! Ja, det var dette Moderhjærte, han havde for dem!

Hun vilde sætte Vin frem for ham, men han takkede, han skulde intet have. Han bad hilse Husherren og Kathi og sige, hvor glad han var over den Vending, Sagen havde taget.

Derefter rejste han sig og bød Farvel.

Han var allerede kommen ud af Døren — da han blev staaende og vendte sig om.

„Sig hende, at jeg ønsker hende al det fjerde Buds Forjættelse, nu hvor hun bøjer sig for sin Faders Vilje. Der staar jo — „at det maa gaa

dig vel og dine Dage forlænges i Landet, som Gud Herren giver dig". —

Faster stod og saa efter ham, medens han langsomt gik ned over Engene. Hun gentog hans Ord halvhøjt som en Lektie og tænkte paa, hvor bleg og anstrængt han havde set ud — og hvor lig han dog var den hellige Joseph! — —

Det var en ganske klar og stille Aften. Og for hvert Skridt man tog, strøg der Duft omkring En . . . Den rørte ved Ens Ansigt som med sky og blide Hænder — der veg, naar man vilde gribe fat om dem. Var det Duft af nyslaaet Hø — af duggede Enebærbuske, af blomstrende Gedeblad? — —

Over de grønne Enge begyndte langlige hvide Taager at folde sig ud som Lin paa Bleg. Og tværs over Græsset snoede sig en lys lille Sti op imod Bjærget, hvor den bøjede ind i en dyb, blaanende dunkel Kløft og tabte sig mellem brede viftende Bregner og rankende Gedeblad — som en Mennesketanke, der synker hen i Drømme . . .

Solen var længst gleden ned bag de takkede Bjærgkamme, der tegnede sig blaa og kolde mod gyldenlys, skinnende Aftenhimmel.

Kun Marteller-Gletscherens Tind holdt endnu et Genskær af Solen fangen. Og med ét gød luende Rødme sig ud over den — som varmt Blod, der drives op i et Menneskes Kind af et hastigt bankende Hjærteslag.

Det var som om Solen nu, hvor intet Øje i Dalen saa den, nu, hvor den kun havde Møde med en eneste, lod al sin dybeste Glød strømme ud imod den hvide Gletscher — —

Fra fjærne smaa Kapeller rundt paa Højderne begyndte spinkle Klokkeslag at dirre ned gennem Stilheden — som fromme, trohjærtede Barnestemmer, der bød hinanden Godnat. — —

Nej, det var ikke tænkeligt at lukke sig inde i sin Bolig — borte fra al den lysende Fred!

Den drog En til Møde, den Aftenklarhed — til det lønlige, tavse Stævnemøde, som et Menneske kan holde med sig selv — —

Thi det var, som om de bløde Hænder, der strøg om En, ogsaa lukkede op indeni En. Det blev saa opladt derinde, saa følsomt dybt, saa fredfyldt klart — som lutret Smerte.

Og op af det klare Dyb var det som Sjælen gik frem i bævende Længsel. Den Sjæl, der i en enkelt stille, inderlig Stund kan løses ud til den store Andagt . . . Løftes saa højt imod Helligdommen — saa jordforglemmende stjærnehøjt . . .

Men en saa højstemt, livsbevæget Stund kan blive skæbnesvanger som alt det bedste i Livet. Thi det er et skrøbeligt Fodstykke — et Legeme af Muld — som bærer den higende Sjæl. — —

Der er et Sted ved Bjærgstien, under store skyggende Kastaniekroner, en fin og lys Grønning, som skyder sit Fløjelstæppes bløde Skraaning ind

mellem Klippesiderne, hvis Fletværk af Brombærranker, Gedeblad og Linnæa slynger sig i duftende Vildhed ned imod den.

Paa Grønningen lige ved Stien sad i den blaanende Skumring et Menneske — som stanset i sin Gang af en pludselig overmægtig Fornemmelse af Smerte og sunken sammen under dens Vægt.

To lange Fletninger var gledne forover — som løsnede ved Hovedets Fald ned i hendes Hænder — og en Del Blomster, hun havde baaret, randt i broget Forvirring fra hendes Skød ud over Grønsværet. Der var hvide Alperoser imellem.

Men den, der finder hvide Alperoser i Bjærget — en sjælden, sjælden Gang — skal vogte sig! Thi det er et Bud fra Bjærgaanden om hans unævnelige Kvide og Længsel — og den, der plukker de hvide Alperoser, har rakt en Haand ud imod ham — —

Og Bjærgaanden kan være der, før man ved af det. Det er som der gik et lyttende Øre, et spejdende Øje bag En . . . Og han kan tage paa sig hvad Skikkelse ham lyster, saa man mener, det er blot en, man kender saa godt — aa, saa helt godt! — og først bagefter forstaar, med stor Angst og Forfærdelse, at det har været koglende Trolddom. — —

Hun sad ganske urørlig — uden at løfte sit Hoved — og dog var der ingen Ro over hende. Snarere syntes det, som om Aftenens duggede Fred prellede af mod den jagende Banken i hendes Tindinger, den kvalfulde Uro i hendes Indre — som om hun alene var stødt ud, langt udenfor

Freden . . . Hjemløs, vildfarende — midt i Stilheden og Dejligheden med en rastløs Kummer, der intetsteds kunde lægges til Hvile — —

— Der var et Fjed, som kom langs Stien — nærmere, nærmere . . .

Det stansede ved Stedet, hvor hun sad.

Hun mærkede det ikke.

Der var Lyd af en Stemme — blød som Skumringen — der talte til hende. Tøvende, drømmesagte . . .

Hun hørte det ikke.

Hun var som slynget ud i sin hjemløse Fortvivlelse, som stænget inde i den bag Laas og Slaa — borte fra alle andre —

Da vaktes hun ved en Skælven over sit Haar . . . En Haand havde lagt sig over hendes bøjede Nakke.

Og den Haands Skælven forplantede sig til hendes inderste Hjærterod, da hun løftede sit taareplettede Ansigt og saa op . . .

Et Skrig — raadløst og jamrende som fra et Barn, der ser sig opdaget, røbet — hjælpeløst røbet — — Og hun sprang op paa sine Fødder for at fly.

Men en Haand, der lagde sig om hendes bankende Haandled — saa skærmende ømt, saa bønlig blødt — stansede hendes Flugt.

Hun stred et Øjeblik med tungt aandende Bryst for at komme løs — for at gemme sig langt, langt bort med alt det der ikke maatte anes, ikke maatte være — —

Da mødte hendes Blik to Øjne, der holdt

hende fast. Langt mere bønlig blødt, mer uimodstaaelig dragende — aa, langt mere smertelig ømt end Haanden! To Øjne, der gik ind i hendes... Saa som gennem klart Vand helt ned til Bunden af hende — vidste om alt hvad der stred og led derinde, forstod det ud og ind, fordi —

Aa nej, nej, det var ikke muligt — men det var alligevel saadan! Hun var ikke ene om det, som hendes Hjærte var ved at briste under. Der var en anden — en elsket, elsket anden — som vilde tage det ind til sig altsammen. Fordi — aa jo, jo! Han følte selv ligesom hun! Han led selv af al hendes Smerte — og længtes med al hendes Længsel . . .

Og med en Stønnen — hvori hendes Hjærtes mest ordløse Jubel og dybeste Angst, hvori al hendes bævende Hengivenhedstrang fløj ud imod den anden som en gispende Fugl, der søger hjem — kastede hun sig hen i Græsset.

Hendes Hoved, med de lange løste Fletninger, sank tungt og hulkende ned i den andens Skød. Hendes sammenslyngede Hænder rakte sig op imod den andens Hjærte . . .

Og to Arme, de eneste paa Jorden der kunde favne om al hendes Jammer, lukkede sig tæt og tættere — som et Værn af uudsigelig Ømhed — om den og om hende . . . Lukkede hende ind til Liv og til Hvile . . . Ind i en Verden af dulmende, ufattelig navnløs Fryd — —

— Martellergletscheren rødmede med dybere Lue — saa var det med et, som om den drog

Dæmrings-Sløret fra Dalen op over sin glødende Kind og skjulte sin Elskov bag hvide Lin . . .

— Maanen stod op og gød rislende Sølv over alle Engens Taager.

En smal og blank, blaahvid Lysning skar sig Vej ind imellem Kløftens brede Kastaniekroner og sorte Graner . . . Gled henover et stort Krucifiks, som var rejst etsteds derinde ved Bjærgstien.

Over Træfigurens opadvendte, tornekronede Ansigt syntes der i det glidende, hvide Maanelys at gaa en Bevægelse som af uendelig medynksom Smerte — — —

En Dag sidst i August kom Kassian Gamper hen til Præsten Joseph Wellner.

„Godt, at han er her igen“, tænkte Kassian, medens han bad Marianna spørge, om han maatte tale lidt i Enrum med den gejstlige Herre.

Den unge Præst havde været syg en Tid af Overanstrængelse, derefter bortrejst — pludselig kaldet til sin Faders Dødsleje.

Kassian syntes slet ikke at kunne begynde, da han først var kommen ind. Sad paa Kanten af en Stol og krammede sin høje Hat mellem svedige Fingre . . .

Præsten gav ham Tid til at samle sig. Han sad ganske urørlig.

Endelig var det, som om Kassian fik sunket en eller anden Hindring. Og saa kom det, brat

og hæst: „Ja, det er ikke om Bryllup, Gud bedre det“ — —

Der blev atter dødsstille. Præsten sad ligesaa ubevægelig som St. Joseph i Nischen over Skrivebordet.

Saa sagde Kassian med et Ryk: „Min Kathi er kommen i Skam og Ulykke“.

Han sad og stirrede ned i Gulvet. Det var for svært at se op og møde den fromme Herres Forbavselse, ja dybe Forargelse. Men da det nu var sagt, blev han ved at tale. Hastigt, stødvis, tonløst — næsten som om han læste op af Gulvet.

Han fortalte, hvordan Pigebarnet i de sidste Par Maaneder havde været saa besynderlig. Føjelig og ydmyg nok, men altid med rødgrædte Øjne. Og ganske vildt kunde hun se paa En, naar man talte til hende. Især naar Perkmann var der; da var hun mer sky end nogensinde. Men man tænkte ikke videre over det — man havde jo andet at gøre!

Saa forgangen Nat havde han hørt Støj ved Indgangsdøren og tænkt hvad det kunde være? Havde kastet lidt Tøj om sig og var faret ud. Døren stod aaben — og i Maaneskinnet havde han set Kathi gaa næsten afklædt over Engene ned imod Floden. Han mente, hun gik i Søvne og var løbet efter hende.

Ved Floden blev hun staaende med Hænderne for Ansigtet og rokkede frem og tilbage med Hovedet. Saa strakte hun Hænderne frem for sig, kastede Nakken tilbage, saa de lange Fletninger

slog ham i Ansigtet. Og lavede sig til at springe ud — syntes han da.

Præsten lagde begge Hænder op for sit Ansigt, som om han blev svimmel.

„Ja — at man skal være Far og sidde her og fortælle saadan noget om sit eget Barn“ — Kassian raabte pludselig op, men saa knækkede Stemmen over . . : Og han tog fat igen lavt og tonløst.

Han havde grebet fat i hende, og hun var falden om paa Bredden ved hans Fødder. „Vilde du springe i Floden, eller gaar du i Søvne?“ havde han spurgt, og hun havde sagt: „Jeg ved det ikke, jeg ved det ikke!“

Han havde ført hende hjem og straks faaet hende i Seng, for hun rystede som i Koldfeber. Saa havde han sat sig hos hende med Faster, som var kommen til, og de havde spurgt hende: „Er det for at slippe fri for den gamle Perkmann?“ Og hun havde sagt: „Nej, nej — nu tager han mig dog ikke!“ Saa havde hun knuget sig ind til Faster og raabt: „Skjul mig, skjul mig!“

„Ja, saa fik vi hele Skammen og Ulykken at vide“, sluttede han. „Hun mente, at jeg vilde slaa hende ihjel, sagde hun. Ja, hun forstaar det godt! Det er hende, som slaar mig ihjel“.

Han stansede og tørrede store Draaber af sin Pande. Over Nischen med den hellige Joseph tikkede, tikkede et lille rastløst Ur.

„Nu er jeg kommen herhen, fordi — jeg kommer, fordi“ — — Han stansede atter lidt.

„Ja — jeg kan ikke faa hende til at sige mig

den Kæltrings Navn. Og jeg vil vide, hvem han er".

Præsten drog Vejret dybt. Saa spurgte han: „Hvorfor?"

Kassian knyttede Hænderne om sin Hatteskygge, saa Neglene gik dybt ned i den. „Fordi jeg vil slaa ham fordærvet. Og saa skal han gifte hende. — Men hun siger det ikke. Det Nej er ikke til at tage fejl af! Det er ligesom jeg selv kunde have sagt det. Men se — Præsten kan faa hende til at sige det. Jeg truede hende med det, og da blev hun bange. Derfor kommer jeg. Præsten maa faa hende til det".

„Nej".

Nej! I sin Forbavselse saa Kassian op for første Gang. Over den Gejstliges hvide Kinder strøg et hastigt Skær af rødt.

„Nej . . . Jeg ved ikke, hvad det skulde være godt for".

„Han skal genoprette hende, skal han!"

„Genoprette — ja, kan han det — hvad ved man? Hvis han nu er en Kæltring, som De siger!"

„Ja, saa kan jeg ialfald slaa ham ihjel".

„Det faar De ikke min Hjælp til".

„Vil Præsten holde Haanden over ham?"

„Nej — over Dem, Kassian Gamper. Det er Uret at tage Hævn".

Kassian stødte pludselig en Lyd frem som af Latter. „Jeg skulde kanske tilgive ham!"

„Nej — det er ikke Deres Part. Den Uret, som er gjort mod en anden, skal vi jo ikke til-

give. Jeg tror, De har Lov til — al den Vrede De kan føle . . . Men ikke til Hævn".

„Ja, der er nu det i os, som selv tager sig Lov! Præsten ved, at jeg har ogsaa min Fromhed. Jeg tvivler ikke om noget af det altsammen og har aldrig med min gode Vilje holdt mig borte fra Kirken paa nogen Helligdag. Men dette har ikke noget med min Gudsfrygt at gøre. Jeg kan lade være at beslutte, at jeg vil tage mig tilrette, hvis det er mer gudfrygtigt — men jeg ved, at jeg gør det! Og jeg skal nok faa Fingre i ham! Jeg synes jo nu, at hver Mandsperson, som gaar forbi, skeler saa fordægtigt til Vinduerne — men naar den første Opblussen sætter sig, bliver jeg nok mere klar i Synet. Det er ingen af Karlene hjemme — gamle Hans stoler jeg paa som paa mig selv, og Martin er Kærest med en af Pigerne. Faster, hun kan ikke komme fra, at det maa have været en af Musikanterne, som var her, medens jeg var oppe i Laas hos Perkmann. En ganske ung, vild og bleg Knøs, som blæste paa Sækkepibe og skabede sig saa bedrøvet, at Kathi gav sig til at flæbe ved det. De skulde være Natten over i Schlanders, og hvem ved, om saadan en Røver ikke har faaet hende til at møde ham oppe i Skoven. Hun gik til Bjærget kort efter og sagde, at hun blev nok hos Anna. Og hun kom da ogsaa først hjem den næste Morgen. Men hos Anna har hun ikke været, har vi senere faaet at vide".

„Perkmann?" spurgte Præsten. „Har De talt

med ham?" Hans Stemme var træt — som om det pinte ham at høre om alt det.

„Ja, det var ogsaa en drøj Tur, jeg havde der! Perkmann er den skikkeligste Mand under Solen, og han siger straks: Kassian Gamper, siger han, jeg vil nødig være med til at gøre Pigebarnet mer ulykkelig end hun er. Jeg skal nok holde tæt med det og kunde saamæn gerne tage hende alligevel. Men har hun haft Samkvem med en anden, medens hun spillede Kæreste med mig, er der ingen, som kan indestaa for hvad hun kan falde paa i Fremtiden. Og man gifter sig ikke for at gaa og være til Grin for dem alle i Laas, siger han. — Nu har han faaet nok af det med de unge, kunde jeg forstaa — og vil kanske før betænke Lisa Dittl for alle de Aar hun har været ham en tro og villig Husholderske".

Præsten sad og saa ned mod Gulvet, som om han ikke hørte efter. Saa rejste han sig og gik hen til Skrivebordet, hvor han gav sig til at flytte lidt om paa Papirerne.

„Har De sagt hende, at De tilgiver hende?" spurgte han paa sin vante, lidt tøvende Maade.

„Nej — for det gør jeg ikke".

Præsten stod bøjet over Papirerne. „Husk, at hun har maaske saa lidt Skyld — maaske næsten ingen. Jeg mener — hun er saadan et Barn" —

„Saa lad hende angive ham! Ellers holder hun jo med ham".

„Hvad har De tænkt at gøre med hende?"

Kassian slog Øjnene ned. „Hun skal bort. Det — det kan nok blive nødvendigt".

Præsten vendte sig med et Ryk. Ja, det var ikke rart at høre om den Slags! Saa ordnede han atter ved Papirerne.

„Og jeg vil heller ikke have hende i mit Hus, saa længe hun tier med det. — Kommer Præsten saa ikke hjem og prøver paa at faa hende til at tale?“

„Nej — nej . . . det gør jeg ikke! Men jeg tror selv, det kan være bedst for hende at komme bort — for en Tid. Vogt Dem blot, Kassian Gamper, for at være haard imod hende. Vær varsom med hende — hører De!“

Kassian saa atter ned mod Gulvet. „Præsten kan være rolig! Jeg har ikke saa nemt ved at gøre mig haard imod hende nu, som man skulde have tænkt. Jeg kan blive som en Klud indvendig, bare hun ser paa mig. Og det mærker hun nok. Men hvad jeg har sagt — det skal staa fast“.

Da Kassian rakte Haanden mod Præsten til Farvel, tøvede denne et Øjeblik, før han lagde sine smalle, hvide Fingre i den.

Ja, det var vel svært for ham at røre ved Faderen til saadan en, som Kathi nu var bleven — —

Højt oppe paa Bjærget — hvor den blankløvede Kastanieskov forlængst er vegen for Granernes sorte Bælte, hvor selv Granskoven slipper op, og kun enkelte vejrbidte Naaletræer staar som dens sidste kummerlige Udløbere imod den skaldede Bjærgside — laa der en enlig, hvid Gaard.

Dens blinkende Ruder fangede den røde Nedgangs-Sol længe efter at Husene i Dalen var faldne til Ro under blaalige Aftenskygger. Samfulde fem Timer var man om at stige derop, og om Vinteren var den indesneet i flere Maaneder, uden Forbindelse med Omverdenen.

Deroppe boede en ældre Halvsøster til Kathis Moder med sin Mand og sin Søn. En Datter var nylig bleven gift, og nu saa de sig om efter en Pige, som kunde gaa Husmoderen tilhaande. Livet var strængt og ensomt deroppe, Menneskene tavse og trevne.

Der tænkte Kassian Gamper at faa Kathi anbragt — hvis de da vilde have hende. Lidt nærige var de begge, Anselm og Martha, saa det vilde maaske lokke dem, at de kunde faa hende for ingenting. Ja, i det første Halvaar havde Kassian ikke noget imod at spæde lidt til — det var kun rimeligt.

Der skulde hun saa blive — ikke blot hele denne Vinter, men saa længe hun ikke vilde rette sig efter hans Vilje.

En tidlig Morgen stak han i sine svære, sømbeslaaede Sko og forlod Hjemmet for at gaa den lange Vej op til Anselm og Martha.

Han skjulte ikke noget for dem, fortalte det hele og rykkede saa frem med sin Anmodning. Martha sad og lod Rokken snurre, Anselm dampede løs af sin korte Pibe, og Peter, Sønnen, bandt smaa Ris af Enebærkviste. Ingen af dem gav et Ord til Svar, da Kassian var færdig med at tale. Han gentog da sit Forslag — og da ingen af dem

endnu brød den haardnakkede Tavshed, tav ogsaa han helt stille og tænkte, at de ikke vilde have hans Pigebarn, fordi hun var kommen saa galt afsted, men at de ikke vilde fornærme ham med at sige noget om det.

Han gik med Anselm den Stump Vej ind til Alpehytten for at høre til Kreaturerne; nu rykkede Mariæ Fødselsdag jo nær, hvor de skulde ned igen. Da de kom tilbage, havde Martha Suppen færdig til Middag og havde bagt Æggekage med Skinke i, fordi det var Kassians Livret. Det var jo helt betænksomt! De spiste uden at røre ved den Ting han var kommen for — og først da han lavede sig til at gaa ned igen, kom det sindigt fra Martha: „Ja — saa kan du jo bringe hende herop. Hvad mener du, Anselm? Kan vi ikke nok tage hende?“

Manden nikkede tungt og eftertænksomt, som om han vilde sige: „Aa jo, vi kan vel det“ — men Sønnen sad ubevægelig med sit store Hoved og saa ret uvillig ud.

Naa ja, det var ikke saa underligt, at de smagte lidt paa det: Kathi nu, det var jo ikke Pigebarnet fra før! Men det viste sig, at skønt Martha bedømte „al den Slags“ saa strængt som det maa bedømmes og fandt det en evig Skam, at saadan noget kunde ske i Familien, saa blev det dog snarere en Grund for hende til at tage imod Kathi. For hun havde jo været saa egensindig og støjende før, og det passede slet ikke til dem heroppe. Nu var hun forhaabentlig mere spag og stille og kuet — som hun da maatte være

med al den Vanære over sig — og saa kunde de kanske indlade sig paa det.

Kassian gik ikke lige hjem, men om ad Præsten for at sige ham, at nu havde han fundet et Sted til Kathi. Og hun skulde ikke sætte sin Fod i Dalen igen, før hun gav efter. Ikke en Gang om Søndagen skulde hun følges ned med de andre til Højmessen. Hun kunde gaa til det lille Kapel, hvor en af Kloster-Brødrene læste Messe.

Præsten lod ham tale ud, saa spurgte han: „De bliver vel gode imod hende, de Mennesker?“

„Ja — men hun faar det strængt“.

Præsten lukkede sine Øjne. Saa nikkede han til Kassian: „Ja, der er kun to Veje til Himlen: Uskyld — eller Bod. Vi tør ikke stille det anderledes for nogen — om vi aldrig saa gerne vilde! — — Hvad siger hun selv til det?“

„Hun ved det ikke endnu. Jeg kan jo tvinge hende med derop. Men jeg er bange for at se i hendes Øjne, at hun springer ned igen i Dalen den første Nat. Hvis Præsten vilde gaa med hjem og lægge det ud for hende, saa hun gik derop godvilligt — — Det kan da ikke være Uret at faa hende til den Ting“, lagde han hurtig til, da den unge Gejstlige rystede paa sit lyse Hoved.

„Nej, nej“, sagde Præsten, „men — det blev pinligt for hende. Det skal hun skaanes for“.

Aftensolen faldt ind gennem Vinduet over hans blege Ansigt. Efter den Sygdom, der dog havde været saa kort, saa han tidt ud, som om han led.

„Jeg har ikke nogen Ret til at overtale hende. Ikke nogen Myndighed. Uden der, hvor jeg —

ikke er værdig til at staa, men hvor det heller ikke er mig, der taler, hvor jeg kun er i en Andens Sted. Dér venter jeg hende — derhen længes hun dog vel snart. Sig hende, at dér venter jeg hende".

En Lørdag Aften i Mørkningen gik Kathi til Skrifte. Faster fulgte med hende. Da de kom udenfor, stak Kathi sin Haand ind i Fasters og blev ved at gaa saadan, som en bange lille Pige.

Faster blev nede i den halvmørke Kirke, medens Kathi var henne ved Skriftestolen. Og Faster bad om, at den fromme Mand dog ikke maatte være for stræng ved hende. Aa, hellige Maria! det var nok uhørt i deres Slægt, og det var næsten uhørt i Goldrain med — men hun var dog som et Barn!

Da Kathi kom hjem, satte hun sig straks ved Siden af sin Fader og spurgte: „Hvor vil du have mig hen?"

Han svarede saa kort som muligt, at hun skulde op og være Pige for Moster Martha og aldrig følges ned til Dalen med de andre.

Faster begyndte stærkt at snøfte og løftede Forklædet op til Øjnene, men Kathi sagde bare ja og ja til det altsammen.

„Uden hvis du vil sige mig det du ved nok — saa tager jeg dig ned igen".

„Ja, saa maa jeg blive der til jeg dør".

— I Løbet af et Par Dage var hun færdig til at tage afsted. Peter skulde komme ned og hente hende.

Den sidste Aften kom Kassian Gamper i Skum-

ringen ind i den store Stue, hvor hans gamle Søster sad og strikkede. Han syntes, at Kathis lange Fletninger flød ud over Bordet ... Sad hun henne paa Bænken under Vinduet og havde ladet sit Hoved synke ned imod Bordpladen?

Han blev med et blød om Hjærtet og løftede den ene Fletning i sin Haand — som for at veje den. Saa forstod hun nok — bedre end om han talte ...

Men Fletningen gjorde ikke Modstand — den fulgte med Haanden ....

Han slap den med pludselig Skræk. Og da var det, som om den blev levende: den gled ned ved sin egen Vægt og drog den anden med sig ud over Bordkanten, ned imod Gulvet. Med en sagte, dump Lyd, der løb koldt ned ad Ryggen paa ham.

Han pegede ned mod Gulvet, hvor de lange Fletninger laa og slangede sig ind i hinanden.

„Hvad er det? hvad skal det betyde?“ spurgte han hæst.

Faster tørrede sine Øjne, samlede Fletningerne op og lagde dem paa Bordet.

„Hun klippede dem af med min store Saks lige nu. Saa gik hun til Ro — hun var saa træt. Dér ligger Kathi fra Goldrain — sagde hun, da de faldt af hende. Det er, som de kunde være mig selv! De skal blive her, Faster, for jeg kommer aldrig mer herned. — Saa bad hun, om vi vilde lægge dem ved den hellige Josephs Alter. — For jeg har jo slet ikke andet, Faster, siger hun. Jeg spørger hende: er det, for at han skal

se mildt til dig igen? Og hun svarer: til mig, til mig! Aa nej — hvad gør det dog med mig! — Ja, imellem er hun jo lidt forstyrret i det, for det er da tydeligt, at hun har taget det pæneste hun havde for at formilde den store Helgen — — Eller det er kanske saadan en Bod, hun selv har lagt paa sig“.

Kassian stirrede med noget, der lignede Rædsel, paa de svære, afskaarne Fletninger — —

Dem han havde set glide, blanke og guldgnistrende, ned om Kathis runde, bøjede Skuldre, naar hun sad rød og varm ved Rokken og vilde snurre, snurre langt hurtigere end Faster ... Eller set suse gennem Luften, naar hun dansede fra den ene Stue til den anden ... Dem hun brugte at snurre om hans Hals, naar hun vilde bede ham om noget — og leende raabte, at nu var han fangen lige til han sagde ja.

Kathis lange Fletninger, der altid faldt ned, som ingen Pil eller Kam kunde holde fast i Nakken — ja, det var Kathi selv! Kathi fra Goldrain — Kathi hel og holden, Kathi ud og ind, Kathi vild og munter, Kathi som hun gik og stod iblandt dem, Kathi som de alle kendte hende — som hvert Barn i Goldrain straks kunde pege hende ud med sin stumpede Finger, selv om hun vendte Ryggen til, og sige: det er Kathi! — —

Han skubbede de tunge, døde Fletninger over mod sin Søster: „Gem dem“, sagde han, „gem dem! De maa ikke komme ud af Huset. Sig hende, at jeg kunde ikke holde ud at se dem derhenne hver Helligdag — — Og de andre skal

heller ikke vide — — hvad maatte de alle tro!“ Han gik hurtigt ud af Stuen.

Men fra den Aften var det, at Kassian Gamper begyndte at gaa saa meget op og ned i sit eget Kammer. Op og ned — med Hænderne paa Ryggen og Hovedet ludende forover — medens han ved hver Omdrejning aandsfraværende mumlede: „Kathi — Kathi“ — —

Hen paa Efteraaret begyndte det at sive ud i Menigheden, at Præsten Joseph Wellner, den Gang han i Sommertiden var bortrejst, havde ansøgt sine høje Foresatte om at blive sendt ud som Missionær.

„Naturligvis til de værste Menneskeædere“, klagede den bekymrede Marianna. „For skønt han gaar rundt her til syge og bedrøvede, saa han hverken har Ro til at spise eller sove, kan han ikke faa det strængt nok efter sit Hoved. Gud velsigne de høje Herrer! jeg haaber da, de lader ham blive herhjemme“.

Det Ønske delte alle i Goldrain. „De kan ikke vente Dem nogen Tilslutning fra min Side til den Plan, min gode Wellner“, sagde Sogneherren, Andreas Beizinger, som nødig vilde af med den utrættelige Hjælpepræst. „Jeg kan hverken ønske det for Deres egen eller for Hedningernes Skyld. Thi De vil saamæn aldrig kunne bekvemme Dem til at faa disse Kannibaler saa vidt kristelige — at de muligt opgiver at flaa og stege Dem!“

Kassian Gamper var ude af sig selv ved Tanken. Hvem havde han saa at tale med? Der gik ikke en Uge, uden at Præsten saa ned til ham, eller han var hos Præsten. Ellers var hans Søster den eneste i Landsbyen, som vidste Besked; alle andre troede, at Kathi, da det kom til Stykket, dog ikke vilde have den gamle Perkmann og var sendt op paa Bjærget for sin Opsætsigheds Skyld.

Naar Anselm og Martha var nede om Søndagen, sagde de altid blot: „Jo, det gaar da —“ hver Gang Kassian eller Faster forhørte sig om Kathi. Og Kassian vilde saa ikke give sig til at udspørge dem, for det kunde de gerne tage ham ilde op.

Da Kathi blev syg seks Uger efter at hun var kommen derop, fik Kassian Bud om det ved Peter — dog først efter at det værste var ovre, saa der ikke var Grund til Ængstelse. Og da var det jo blot en stor Lettelse, at den ydre Skam nu dermed var afværget. Men hun skulde ikke tro, at hun var bleven en anden i hans Øjne for det! Hun blev nok endnu mer stivsindet med at beholde det Navn for sig, som hun nu ikke kunde blive tvunget til at røbe — men før hun sagde ham det, tog han hende ikke ned igen.

Om alt det talte han med Præsten Joseph Wellner. Men Præsten sagde stadig som første Gang: „Hvad skulde det være godt for, om De fik det Navn at vide! Det gjorde blot ondt værre for Dem selv“.

„For mig! Nej, vel er jeg bleven en ensom Mand uden Glæde — og min gamle Søster, hun

møder hver Morgen med rødgrædte Øjne, og den, som stod mig allernærmest og var min Øjesten, hun er sendt bort, og hendes Liv det er ødelagt — men det er intet imod som den Ting gnaver paa mig, at han er sluppen helskindet fra det og kan gaa omkring og stoltsere! Det er for Retfærdighedens Skyld, at jeg vil have fat i ham".

Kassian havde mødt Præsten oppe ved det lille Mariakapel paa Bjærgstien. Vildvinen hang i lange, blodige Ranker om Kapellets Mure og ned over Klipperne.

„Retfærdigheden — den gaar nok sin Gang uden Deres Hjælp! — — Ja, maaske han er løben fra sin Skyld, den Mand — som vi alle har mest Lyst til at gøre. Men saa er Skylden efter ham. Saa er der et Fodtrin efter ham i Mørket . . . Og det stanser ikke, før det har naaet ham — bagfra. Hvad vil De gøre ham som er værre end det?"

„Naa—aa, man ved dog, at mangen en Hallunk slet ikke kommer til at undgælde for det han har gjort".

„Tror De? — Eller ogsaa kan han have erkendt sin Synd og taget sin Skyld op for at bære den — og afbøde den. Hvad tror De saa, at De kan gøre ham, som er mere end den Lidelse, han selv har taget op?"

„Ja, det ved jeg ikke, men jeg ved, at han skal ikke gaa her og spanke om, uden at jeg har haft mit Opgør med ham. Jeg kommer aldrig ind i Kirken uden jeg maa tænke paa den Historie fra de gamle Dage med den hellige Joseph. Ja, den kender Præsten maaske ikke? Se, der var

to Brødre i de Tider da de fandt Guld her i Bjærget — og de gaar ned til Floden en Aftenstund med deres Sække for at rense nogle Metalklumper i Vandet. Og det er purt Guld næsten alt hvad den ene har i sin Sæk. Saa puffer den anden ham ud i Vandet og tager Sækken. Bagefter finder man Liget, og de siger, at han maa vel nok være gleden ud. Men da Morderen kommer til Kirke og op til St. Josephs Alter — for det var netop om Foraaret ved hans Fest — rækker den gode Helgen straks sin Finger ud fra Billedet og rører ham paa Panden, saa der sidder en mørk Plet ligesom et Kainsmærke. Og Manden, han falder død om for alles Øjne lige for Fødderne af Præsten. — Nu kan jeg aldrig se paa de lange, hvide Fingre, som den hellige Joseph staar med, uden at jeg tænker paa, hvorfor han ikke kan bruge dem som før og pege mig den skyldige ud — og hvorfor de hellige Billeder ikke gør saadan noget mere, som man hører om fra gammel Tid".

„St. Joseph gør det maaske", sagde Præsten, „naar De selv har fundet den skyldige — som sidder derinde".

Han rakte sine hvide Fingre ud og rørte ved Kassians Bryst.

„Ja, vi er alle Syndere for Gud! Men i det Stykke har jeg ikke noget at bebrejde mig. Jeg har optugtet mine Pigebørn saa godt som nogen her i Goldrain og passet paa dem som en Smed. At det kunde ske, det er jeg ligesaa uskyldig i som — ja, som Præsten selv".

Den Gejstlige rejste sig og stod foran ham.

„Mea culpa“, sagde han, „mea culpa, mea maxima culpa“.

„Ja, naar man vil tage det saa fromt“, sagde Kassian, „saa kunde jeg jo gerne regne det for min Skyld, om en slaar en anden ihjel ovre i Tyrkens Land“.

„Aa ja, maaske“, sagde Præsten. „Men vi behøver ikke at rejse til Tyrkens Land for at finde vor Skyld. Vi maa før rejse ind i os selv! Jeg tror, at der er ikke noget Menneske, som bliver ramt i Hjærtet, uden at han selv paa en eller anden Maade har været med om at støbe den Kugle. Hvis De er ramt her som aldrig før, Kassian Gamper, ved De hvad De saa skulde gøre? Saa skulde De prøve Deres Liv og Deres Hjærte som aldrig før — om der ikke er et eller andet, som De havde glemt, men som De har saaet en Gang og derfor nu maa høste. Før De har fundet den skyldige indeni Dem selv, før kan De ikke vente at finde den skyldige derude. Før er De ikke rede til at møde ham“.

— Kassian stod og saa efter den smækre, sorte Skikkelse, indtil den forsvandt ned ad Bjærgstien. Saa gik han selv hjemad.

Han hang ved den unge Gejstlige og kunde ikke undvære at tale med ham. Men de Præster — de skulde jo alligevel altid lægge det saadan ud, som om alting havde sin Rigtighed her i Livet, og det blot var en anden, som tog det helt forkert. Men han gav sig ikke! Han var en Synder for Gud, men der var ikke noget at bebrejde ham som Ægtemand og Fader.

Han kunde ikke regne, at han nu bestandig maatte tænke paa den Gang — den Gang inden Kathi kom til Verden. For det laa blot i, at Kathi den Nat, da han stansede hende ved Flodbredden, havde set op paa ham livagtig med Øjne som Aloisia den Gang. Saa var det jo ikke underligt, at han kom til at huske paa det. Men det var ikke, fordi der var noget at bebrejde ham. Han var i sin gode Ret — hun var da hans ægteviede Hustru. Han kunde have talt om det til hvilkensomhelst Præst — og Præsten maatte give ham Medhold. At en Kvinde kan tage paa Vej, det siger ikke noget. Hun var ellers blid og føjelig af sig, Aloisia, men den Gang var hun ligesom ude af sig selv. Hun havde raabt: „Du skal jo have Livet af mig, du!“ — og nu blev det jo virkelig til, at hun døde. Men der var da mangen en Kone, der døde første Gang, det vidste man jo aldrig forud. Og ingen Mand kunde gaa og føle sig som en Morder for det.

Der var heller ikke nogen Grund til det for ham. Han kunde blot ikke blive fri for de Øjne, siden Kathi havde set op imod ham den Nat ved Floden — —

Oppe paa Bjærget faldt den hvide Sne.

Nede i Dalen var der modne Frugter, blegrød Høsttidløs over alle Engene, blanke, brune Kastanier at høste og Løv, som straalede i alle Farver.

Men heroppe kom Vinteren tidlig.

Nu maatte man mest være inden Døre. Rokken og Væven kom ret i Gang, og naar Mændene var færdige med at malke Køerne og se til de andre Dyr, sad de og bandt Koste eller snittede Træskeer.

Kathi gik deroppe med et Tørklæde over sit korte Haar. Det var begyndt at vokse igen, men det blev nok aldrig saa langt mere. Det var tykt som før, men det kom mørkere igen; det gnistrede ikke længer som Guld i Solen. Hun gjorde, hvad hun blev sat til ude eller inde; nu skulde hun jo ikke skaanes saadan som i Førstningen, siden det var overstaaet, og hun nogenlunde var kommen til Kræfter igen. Arbejdet faldt hende svært og uvant. Nede i Hjemmet var der jo Betjening nok til al udenoms Gerning, og i Huset rørte hun sig ikke til mer end hun selv vilde. Hun spandt lidt, hun kniplede, hun bagte Pandekager og sang til sin Guitar, som Skolemesteren havde lært hende at spille paa. Eller hun løb ud og ind uden at tage sig noget til.

I det Stykke var Faderen medgørlig nok; naar blot Døtrene bøjede sig blindt for hans Vilje, ønskede han ikke, at de skulde slide sig op. Han var snarere stolt af, at den rige Kassian Gampers Pigebørn var højere paa Straa end de andre i Goldrain — og lagde det for Dagen ved at gaa ledige omkring eller øve sig i Færdigheder, som de andre ikke havde.

De første Uger hun var heroppe, ja, lige fra den Nat ved Flodbredden, vidste hun af intet, saa og følte, huskede og sansede intet uden Angsten,

Angsten, der laa som det forfærdelige Tryk over hende og lukkede for alt andet — som sad i alle hendes Lemmer, som tyngede paa hvert eneste Aandedræt og dog ikke kunde dræbe hende.

Da saa den legemlige Smerte kom, var den som en hel Lettelse, fordi den drev Angsten lidt tilbage. Og da det rent utrolige skete, at Angsten blev taget helt bort med det samme, at hun paa en Gang blev fri for det, der forestod, og for alt hvad det kunde drage med sig, fri for det allerværste at komme til at røbe en anden mod sin Vilje — da var det den mest velsignede Hvile at ligge hen og sørge. Være rigtig bedrøvet, med mange Taarer — over det, som aldrig skulde ligge ved hendes Bryst og holdes saa tæt ind mod hendes Ansigt, det, hun aldrig skulde se med sine Øjne, aldrig tage om med sine Hænder . . . De blev paa en Gang saa tomme, saa fattige, saa unyttige, hendes Hænder . . .

Men den Sorg var god, den var jo Angstens Ophør — derfor kunde hun ligge og takke for den Dag og Nat. — —

Bagefter kom det svære. Da vaagnede alting i hende igen — Hjærtet og alle Tankerne, hver eneste Følelse. Da gjorde alting ondt. Hver Ting hun rørte ved, hvert Ord de sagde til hende, hvert Arbejde hun tog fat paa — det gjorde ulidelig ondt.

Og Hjem-Længselen — ja, den var ved at drive hende ud til de bratteste Steder paa Bjærget hver eneste Nat. Til Springet ned — —

Om Søndagen blev Længselen værst — naar

Vejret og Vejene tillod de andre at gaa ned til Højmesse. Hun stod da helt ubevægelig og saa efter dem — inden hun selv gik hen ad den lange Sti til Klosterkirken — saa efter dem, indtil de kun var som smaa, sorte Prikker paa Bjærgsiden. Og kunde slet ikke forstaa, hvor englegode, hvor udvalgte, hvor elskede af Vorherre de maatte være, de tre Mennesker — siden de kunde faa en saadan uopnaaelig, ubegribelig Lykke som at gaa der med Rosenkrans og Bønnebog, Skridt for Skridt nedad, til de kom til Dalen, til Goldrain dernede og til Kirken. Og de vidste ikke af det selv — de gik ikke en Smule anderledes end naar de gik gennem Stuen eller over Gaarden. Hvorfor skulde nogle have det som de slet ikke forstod, — medens andre gik og hungrede og tørstede sig rent syge efter det?

Men det var godt, at alt det faldt hende saa svært — det var jo Bod for hendes Synd, hendes store Synd. Og det maatte gerne være ti Gange sværere, hvis det blot kunde være gjort dermed. For der var noget andet hun ikke kunde.

Hun havde et Sted indeni sig selv, hvor hun levede — hvor hun kunde flygte ind og gemme sig fra alt det, der var trægt og tungt og ulideligt. Da Angsten gik bort fra hende, og hun kunde tænke sig om igen — da var hun der straks med alle sine Tanker . . . Saalænge hun havde det Sted at ty til, kunde hun finde sig i alt. Om hun skulde leve i hundrede, nej, i hele tusind Aar — hun kunde aldrig blive færdig med det Sted!

Det var Kløften inde under Kastanietræerne — med Stien og Grønningen . . .

Det skumrede — der var ganske svalt, og der lugtede af Kaprifolier — det maatte hun have med for at faa det helt rigtigt. Og Fodtrin — Fodtrin kom henad Stien . . . Nu vidste hun, at hun havde hørt dem, men ikke gjort sig det klart. Skælven af en Haand, der lagde sig over hendes Haar — — saa alt i Verden blev godt og dulmende og dejligt . . .

Aa, den Haand — hun kunde have kysset og kysset den for det lige til sine Dages Ende!

Og med Hjærtebæven kastede hun sig ud igen i alt det, som slet ikke kunde siges eller forklares — som blot kunde føles om og om igen med samme jublende, svimlende, navnløse Fornemmelse af Fryd — — —

— Men den Dag hun knælede i Skriftestolen og bekendte sin Synd, da sagde den, der talte i Vorherres Navn, at det Minde maatte hun aldrig vende tilbage til i Tanken, at den Stund skulde hun hade.

Hvor kunde hun, hvor kunde hun dog!

Naar Synd var noget ondt — saa kunde man jo nok. Men naar Synd nu var det bedste, det allerbedste, det eneste gode i En — hvor kunde man saa!

Hun vidste nok, hvad det var for en inderlig Skam, men hun kunde ikke føle, at det var ondt. Nej, hun kendte slet ikke til at være god før den Aften. Hele sit Liv igennem havde hun bare været egensindig og ligeglad — ikke brudt sig om

nogen anden i Verden end om Kathi fra Goldrain. Selv Faderen holdt hun kun af, naar han en enkelt Gang føjede hende eller var stolt af hende.

Men den Aften hvor hun elskede, elskede — mer end sit Liv, langt udover sig selv — aa, da elskede hun alle i Goldrain og i hele Verden og vidste ikke alt det gode hun vilde have gjort dem!

Skulde hun aldrig mere tænke paa den Aften, saa maatte hun blive ond af det. Skulde hun drive alle sine Tanker bort fra det eneste Sted, hvor de var hjemme, hvor de kunde hvile ud, hvor de havde en Glæde, der aldrig kunde slippe op — — saa var den Lidelse saadan, at den maatte skære alt det gode bort i hende!

Hun huskede en Dag, da hun var Barn, at hendes Fader kom ind og vilde slaa hende — hun vidste ikke mer hvorfor — og i sin Skræk var hun sprungen ud af det lave Vindue og løbet henad Vejen, hvor der netop var lagt nye Marmorskærver. Hun havde bare Fødder — og det var ligesom der gik Knive helt op i hendes Hjærte. Da de fangede hende ind, var der smaa røde Pletter paa de hvide Sten.

Saadan maatte det blive — aa nej, meget, meget værre — hvis hun skulde jage sine Tanker bort derfra!

Aa, naar Vorherre, som kunde alt, dog vilde gøre, at det ikke var Synd at tænke paa det!

Hun havde Billedet med, som Faster en Gang havde købt til hende hos en af de vælske Kræmmere, Billedet af hendes hellige Navne, den lille Katha-

rina, der var saa from, at hun svævede over Gulvet i sin Stue, naar hun knælede i Bøn.

Og naar Kathi laa — saa tungt, saa tungt — henad Gulvet ved sin Seng for at bede, da tænkte hun om dog ikke den lille milde Helgeninde en Gang vilde forbarme sig over hende, gaa ud af Rammen — som man da havde hørt det før — og sige: „Kathi, nu har jeg udvirket hos Vorherre, at det ikke længer er Synd for dig at tænke paa det — for jeg ved jo, at synde vil du ikke. Saa maa du trælle her lige til du dør, og aldrig se ned i Dalen en Gang. Men tænke paa det, skal du have Lov til“. — —

Naar de andre vendte hjem fra Kirkegang Søndag Aften, hændte det imellem, at Martha lod falde et Par Ord om, hvad Præsten havde sagt i sin Prædiken. Hun gjorde det med Flid, hver Gang han havde talt om, hvordan man skal hade Synden og sky den — selv i sin inderste Tanke — thi hun mente, at det kunde være gavnligt for Kathi at høre. Og Kathi fik kolde Hænder af Angst hver Gang hendes Moster begyndte: „Han sagde ellers i Dag“ — for det var altid noget, som blev svært at høre. Men naar Martha saa sluttede med at sige: „Ja, den Guds Mand — han er rigtig som en Helgen“ — medens Anselm nikkede vægtigt dertil, da sagde Kathi altid: „Ja, det er han!“

— Saa var det en Dag, hvor hun stod ude og hjalp Peter lidt ved Malkningen, at hun med et kom til at tænke paa, at det Minde, som hun ikke var god nok til at hade, som hun holdt fast mer

end sit Liv — det var der en anden, som afskyede, som aldrig vilde eller turde vende tilbage til. Men saalænge hun ikke slap det Minde — kunde han maaske ikke blive helt fri for det.

Hver Gang hun gav sig hen i det af hele sit skælvende Hjærte — tog hun jo ham med. Og hvis han nu følte noget af det, hvis Tanken ogsaa kom til ham hver Gang hun tog den frem, lokkede og drog ham ind i det han ikke vilde . . . Hvis det nu var saadan?

Hun kunde jo aldrig faa det at vide. Men hun vidste i samme Nu, at hun vilde aldrig, aldrig tænke paa det mere!

Om nu den hellige Katharina nok saa meget gik ud af sin Ramme og sagde: „Det er ikke Synd for dig længer“ — hun vilde blot svare: „Det er Synd for en anden — og saa vil jeg ikke. For hvis jeg bliver ved at tænke paa det — kan han maaske ikke lade være“.

— Hver Gang siden — hundrede, tusinde Gange hver Dag, hver Nat — alle hendes Tanker søgte tilbage til det eneste ene Sted — — drev hun dem bort derfra.

Det var værre, end da hun skar sine lange Fletninger af og saa dem falde ned paa Gulvet . . . Det var større Pine end at jage smaa, nøgne Barnefødder ud over skarpe Marmorskærver . . .

Men hun gjorde det.

Gav sig til at skure og skrubbe, fik de træge Mennesker til at sige et Par Ord, begyndte at tælle højt — eller bad sin Rosenkrans.

Det var at tage al Hvile, al Glæde fra sig selv. Det var som at tage Livet af sit Hjærte — —

Men hun gjorde det.

Det var ikke stort, ikke fortjenstligt en Gang! Det viste blot, hvor lidt hun kunde det hun skulde — for havde hun hadet den Ting, saadan som hun burde gøre, var det jo ikke faldet saa svært at faa sine Tanker fra den. Det var slet ikke noget at rose sig af!

Men hun gjorde det. — —

Oppe paa Bjærget faldt den hvide Sne . . . Og alt var endeløs Vinter.

Foraaret var draget ind i Dalen. Alle Ferskentræer havde blegrøde Blomster, Pære- og Blommetræer hvide.

En Aftenstund sad Præsten Joseph Wellner i Kassian Gampers Stue.

„Der er noget jeg vilde sige Dem, inden de andre faar det at vide“, sagde han. „Nu bliver det saadan, at jeg kommer afsted“.

„Det vilde jeg før undvære at høre“, svarede Kassian kort og barsk — for det var hans Maade at udtrykke Bedrøvelse paa. „Naar vi alle hænger saadan ved Præsten, forstaar jeg ikke, at Præsten bare længes bort herfra“.

Den unge Gejstlige vendte sine lysende blaa Øjne imod ham. Der steg en pludselig Blankhed op i dem.

„Jeg blev gerne“, sagde han lavt. „Jeg vilde gerne dø her. — — Men Vejen gaar derover for mig“.

Han holdt inde et Øjeblik. Saa blev han ved: „Det kan blive om nogle Dage, om èn Uge, om en Maaned — men det er min sidste Tid her. Jeg kommer ikke mer tilbage. Jeg er som en døende Mand her i Goldrain. Og hvad en døende beder om — det siger man jo ikke nej til . . . Jeg har noget at bede Dem om, Gamper. Naar jeg er borte — saa lad hende komme ned igen og lad alting være som før!"

Kassian rynkede Panden. „Hvis Præsten vilde love mig at blive her — saa kunde jeg næsten tænke mig at sige ja til det", sagde han efter en Stund. „Ellers ved hun jo Betingelsen".

„Lad det blive uden Betingelser!" sagde Præsten.

Da Kassian tav, rejste han sig. „Ja, ja, Kassian Gamper", sagde han, „naar jeg er borte, naar jeg er som en død Mand for Dem — saa husk, at det var det sidste, jeg bad Dem om".

Han gik igennem Stuen — men stansede saa henne ved Vinduet. „Ja, der var en Ting endnu", sagde han lidt tøvende.

Han blev staaende og saa ud af Vinduet. „Jeg kan nok — uden at træde mit hellige Embedes Pligt for nær — sige Dem, at den Mand" —

Kassian for op med et Sæt — blodskudt i Øjnene.

Præsten rakte Haanden ud som for at afværge al Spørgen. „Jeg kan blot sige Dem, at han har angret" —

Kassian lo haardt. „Det er jeg ikke glad for at høre", sagde han. „Saa ved man nok, at Vor-

herre har tilgivet ham — og det under jeg ikke den Kæltring. Det er for let sluppet".

Der jog rødt op i Præstens hvide Kinder. „Ved De da slet ikke noget om, hvad det vil sige at angre, Kassian Gamper?" spurgte han.

„Aa jo — det er saadan at flæbe lidt bagefter og love, at man skal ikke gøre det om igen. Men det forandrer ikke noget for mig! Kan det gøre Tingen ugjort? Kan det gøre mit Pigebarn til den hun var før?"

„Nej — men tror De ikke, det er en Pine for ham at tænke paa?" Præsten talte højt og hastigt mod sin Sædvane. „Flæbe lidt" — mener De da man kan byde vor Herre al Slags Ynkelighed! Og at Naade vil sige at tage alt for gode Varer? Nej, Anger — Anger, det er ikke blot Graad, det er virkelig Gerning! Det er at tage det onde op, som man har gjort med Legemet — og lide det igennem i sin Sjæl. Tage det Minde, man hader — det, der svider som Ild i Tanken — — og lide det igennem . . . Til man har lidt det ud!" . . .

Han gik op og ned ad Gulvet som i stærk Bevægelse.

„Og De tror, at Guds Tilgivelse gør det let! Ja, den gør det vi slet ikke kan fatte — den tager hver Plet af os i evig Forstand, al den evige Gengældelse fra os — — Den lukker os ind igen i Naadestanden — i det uudsigelige Forhold, som bliver hele det Menneskes Liv, der har givet sig hen i det. Men den gør ikke Tingen ugjort hernede. Om vi tiggede ham Dag og Nat: lad mig

lide dobbelt, tidobbelt, men gør det usket, gør at jeg ikke har gjort det — han kan ikke bønhøre os! — — Derfor bliver Døden saa stor en Udfrielse — for den Dag har man ikke gjort det mere! Det er lagt ned med det døde Legeme — det smuldrer bort i Mulde. Og man gaar ud i Lyset, ren og fri — helt fri!“

Kassian saa ganske greben hen paa den Gejstlige og nikkede: „Ja, Præsten er en hellig Mand“, sagde han. „De tager nok saadan paa de smaa Skrøbeligheder, som De kan have forset Dem med. Men den Hallunk — hvad tror De han føler ved det, selv om han kalder det, at han angrer! Jeg skal ikke spørge ud — jeg ved nok hvad Skriftemaalets Hemmelighed vil sige — men jeg er efter ham som før“.

Præsten blev staaende foran ham og tørrede sig over Ansigtet. „Du maa give Herren din Hævn“, sagde han, „den hører ham til. Du kan ikke holde den fast som Kristen. Du lukker dig selv ude fra Naaden med den“.

Kassian saa ned mod Gulvet. „Jeg kan maaske lade være at slaa ham ned“, sagde han mørkt. „Jeg ved det ikke — men det ved jeg, at jeg faar ikke Ro, før han er stemplet for hele Landsbyen som den han er. Jeg vil have ham mærket i hans Ansigt, saa alle kan se det. Det giver jeg ikke op. Hun er jo mærket, hun! Det siver ud efterhaanden, hvormeget man saa vil skjule det. Lisa Dittl, som Perkmann da nu har taget, hun vil jo ikke have, det maa sidde paa hendes Mand, at han skulde være vraget. Hun ymter

om det baade til Højre og Venstre, at det var ham, som ikke vilde have Kathi — og at det havde nok sine gode Grunde! — — Jeg maa have ham mærket paa Livstid — for Retfærdigheds Skyld! Jeg tror, Vorherre giver mig Medhold i det — og jeg synes stadig, jeg venter, at den hellige Joseph skal pege ham ud for mig. Hun plejede dog at pynte hans Alter saa kønt med Blomster!"

„Retfærdigheden gaar nok sin Gang", sagde Præsten. „Vor Herre vil jo „føre Retten til Sejr" — og han kan gøre det, saa Naaden ikke forringes derved. Ja, jeg synes, det gør Naaden større, at der ikke skal slaas af paa Retfærdigheden". — —

Han tog sin brede, sorte Hat. „Vi vil ikke tale mer om det denne Gang, Kassian Gamper", sagde han træt, „og maaske kommer vi aldrig siden til det. Naar jeg imellem har lagt et Ord ind for ham, saa har det været for Deres egen — og ikke for hans Skyld. For at faa Dem til at slippe Tanken om Hævn. Nu maa vor Herre selv vejlede Dem! — Men den Ting jeg bad Dem om, den vil jeg gentage til det sidste". — —

Oppe paa Bjærget var det endelig blevet Foraar.

En Dag havde Kathi kaldt Peter ind til Middag og stod med ham ved Indgangsdøren. Hun havde netop lagt Haanden paa det svære Jerngreb — da han lagde sin store, svedige Haand over hendes.

Den første Følelse, hun havde, var at rykke

Haanden til sig med noget der lignede Rædsel. Men saa lod hun den ligge. Og lidt efter gik de ind sammen.

I Førstningen efter at hun var kommen herop, brugte Peter aldrig at se til hendes Side. Det kunde jo være, fordi han skammede sig paa hendes Vegne og var ked over, at de skulde have hende i Huset. Siden havde han dog af og til talt med hende, men mange Ord havde de ikke vekslet i Løbet af den lange Vinter. En Gang imellem, naar hun stod ved et eller andet Arbejde, kunde han skyde hende til Side og tage fat for hende — men det var snarere som han mente, at hun tog forkert paa det, end som han tænkte at ville hjælpe hende.

Derfor kom dette saa overraskende. Og bagefter vidste Kathi ikke, hvorfor hun havde fundet sig i det. Uden maaske fordi — der var egentlig saadan Godhed i det. Og det var længe siden nogen havde taget sig lidt af hende!

I Løbet af den følgende Tid hændte det oftere, at Peter, naar de stod sammen eller et Øjeblik var ene, atter lagde sin Haand over hendes eller op paa hendes Skulder.

Hun vænnede sig efterhaanden til det — der var noget hjælpeløst kejtet i Maaden, som rørte hende. Og det mindede ikke — aa slet ikke! — om noget andet.

Saa var det en Aften i Juni, at Martha havde sendt dem ud at se efter Anselm, som havde været nede i Dalen. Da de kom dertil, hvor de første Grantræer begynder, saa de ham langt nede

og satte sig paa en omvæltet Stamme for at tøve efter ham.

Saa lagde Peter sin Arm omkring hendes Liv.

Hun gjorde en Bevægelse som af Angst — men sad saa ubevægelig. Og paa en Gang vidste hun, hvorfor hun havde fundet sig i alt det fra hans Side: der var en Hjælp i det. Der blev slaaet dobbelt Bom for det, der ikke engang maatte tænkes. Det blev helt forbi — ogsaa for en anden.

Den Nat, hun gik til Floden, var kun en Tanke klar for hende: hun vilde ikke gaa som en Anklage mod en anden, hun vilde blive helt borte. For hvad var hun, hvad var hendes Liv at regne!

Men nu var her en bedre Udvej.

Lidt efter tog Peter Armen til sig. Og saa gav han sig til at tale — som om han maatte være færdig med en Ting, før han kunde tage fat paa en anden.

„Der er det, at Forældrene vil jo nu af med Stedet“, sagde han, „og ned i Inndalen til Anna. De mener, at jeg skulde med — og det kan jeg jo godt, selv om vi slaar os sammen. Men vi kan ogsaa først gaa ned til din Far — og høre ham ad hvad han mener. Han saa dog vel gerne, at din Mand var hos ham og siden kunde overtage Gaarden?“

Ja, det havde altid været Faderens Ønske — men nu! Hun vendte sig helt forbavset om mod Peter, men han sad og saa ligeud og tyggede paa et Straa.

„Peter“ — det kom næsten jamrende — „Far vil jo ikke vide af mig mer i sit Hus“.

„Naa— aa“ — han tyggede videre paa Straaet. Da han kom tilende med det, sagde han: „Jeg kan sige til ham: vil du ikke have din Datter, kan jeg sige, saa har du kanske ikke noget imod at huse min Kæreste. Og vil du ikke, saa tager jeg hende bare med til Inndalen, hvor de gamle slaar sig ned. Saa giver han sig nok. — Vi kan gaa ned en af Dagene. Der er ikke nogen Mening i, at du skal slide heroppe længere. Siden Dyrene er i Alpen, kan vi godt klare os alene“.

Ned — ned igen! Floden, den gamle Træbro — store gule Engblommer — Goldrain — — Huset, Kirkevejen . . . Sidde derinde i Kirken i den nederste Krog — den syngende Stemme fra Alteret, Røgelsetaagen, det lysende Ansigt deroppe . . .

„Aa, Peter!“ Hun tog med begge Hænder om hans store Hoved.

Men da rejste han sig med det samme og sagde ligesom helt mut: „Det er vel ligesaa godt vi gaar lidt længer ned for at møde ham“. —

Et Par Dage senere gik Peter ned for at tale med Kassian Gamper. Han maatte helst være ene første Gang, mente Forældrene — og Kathi blev ogsaa helt angst, da det kom til Stykket.

Anselm og Martha havde slet ikke ment, at Peter kunde falde paa at tage Kathi. Men Tanken om Faderens Penge havde vel overvundet hans Betænkeligheder. Og skønt de ikke var særlig glade ved det, syntes de dog, det kunde være

rigtigt, at man saa hen til det væsentlige og bar over med det andet. —

Kassian Gamper blev ogsaa noget overrumplet. Han vilde tidligere have afvist Peter som ikke nær god nok til hans Datter. Men Kathi nu — det var ikke mer det samme, og naar en ærlig Karl tog hende, blev det vel den bedste Maade at ramme en Pæl gennem Sladderen paa.

Der var desuden det, at han længtes efter hende mer end han vilde vedgaa for sig selv — og bare ønskede at finde en Udvej til at faa hende ned igen uden at gaa udenom sit Ord. Han gav dog ikke noget bestemt Løfte.

„Hun kan jo komme ned med dig en Dag, saa vi kan tale om det“, sagde han.

Dermed var Sagen afgjort for Peter, og han lavede sig til at gaa op igen.

Men henne ved Døren blev han staaende. „Og hun skal have Lov til at gaa i Fred, naar hun kommer ned“, sagde han bestemt. „Hun skal ikke frittes ud om noget, som hun før vil tie med“.

„Du vil dog vel nok selv spørge hende ud om det?“ sagde Kassian kort — for ikke at gøre den tvungne Indrømmelse.

„Ja, det bliver min Sag“, svarede Peter roligt. „Men jeg ved ellers ikke af, at det kunde gøre mig hverken gladere eller bedre, om jeg fik det at vide“.

Den næste Dag, da de stod op fra Middagsbordet, sagde Peter til Kathi: „Pak saa din Smule Tøj sammen, for nu gaar vi“.

Henad Eftermiddagen var de paa Vej nedad.

Hun syntes, hun gik i Drømme. Ikke tænke — nej, nej. Men vide hvad det var for en Dag, det kunde hun jo ikke lade være. Hun kunde da ikke gøre for, at det blev netop i Dag hun kom ned igen!

Hun tog den ikke frem, Dagen fra ifjor — den kom ganske af sig selv. Den var der igen, var der udenom hende. Og den vilde ind.

Da Stien bar ned i Granskoven, var der rødt af Alperoser. Hun maatte plukke et Par. Saadan begyndte det ogsaa sidst — efter Middag gik hun op i Bjærget efter Alperoser . . .

Hun lod Blomsterne falde. Hun vilde, hun vilde stride imod den Dag, der var ved at liste sig over hende — og tage hende hel og holden. Den elskede, elskede Dag, som ikke maatte være — ikke i Tanken en Gang! I Dag, hvor alting mindede, skulde der strides imod den som aldrig før!

Peter gik lidt foran hende og bar hendes Bylt paa en Kæp over Skulderen. Aa, bare han dog vilde sige noget! Der var saa stille i Skoven. Men det var ikke hans Vane at tale, naar han gik.

„Naar vi kommer ned, Peter“, sagde hun, „saa husk, at jeg maa straks i Seng og sove hele Aftenen bort. Jeg bliver saa træt af den lange Vej. — — Og den, der sover, synder ikke“, tænkte hun.

De kom ud af Granskoven, og det gik jævnt nedad. Af og til stansede Peter lidt og tørrede Sveden af sin Pande. Det var lummervarmt.

Pludselig kaldte Kathi ad ham. „Peter, Peter, se — se dog! Blommetræer!“

„Ja vel“, sagde han uden at vende sig om. Det vidste man da, at Johann Niedermayrs Blommetræer begyndte her. Det var der ikke noget mærkeligt i.

Lidt efter raabte Kathi igen: „Peter, nej Peter, her er et Valnøddetræ“ — blev staaende og gned et Blad mellem Fingrene, medens hun gentog: „Her er et Valnøddetræ!“

Han nikkede blot: Ja vel! For den gamle Ploggner havde jo alle sine Dage haft det Valnøddetræ udenfor sit Hus. Det var hverken skudt frem i Dag eller igaar.

Solen var sunken bag de takkede Bjærgkamme. Dens Nedgangsskær fik Marteller-Gletscheren til at lyse rødt . . . Stien bøjede ned imod Goldrain — ind under store blankløvede Kastanietræer.

„Peter“ — Kathi kaldte igen, men meget sagtere, „her er Kastanietræer“ . . . Denne Gang vendte han sig om, for hendes Stemme rystede saadan.

Hun havde sat sig ved Vejkanten — holdt Hovedet i sine Hænder og rokkede frem og tilbage med det.

„Aa, hellige Guds Moder“, sagde hun og græd, græd . . . „Her er Kastanietræer!“

Peter stod ubevægelig henne hos hende. „Det Skind“, tænkte han, „hun havde saamæn rent glemt, hvordan der ser ud nedad imod Dalen! Og der staar jo ogsaa et Kastanietræ ved hendes Fars Hus. Derfor tager hun saadan paa Vej“.

Han sagde ikke noget, for han vidste det gør bare ondt værre, naar en anden giver sig til at

snakke om det. Men det var bedst, hun fik Lov at græde ud.

Og medens hun blev ved at jamre og at rokke frem og tilbage med Hovedet, tænkte han, at det var godt, om hun snart kunde blive færdig. For over Schweizerbjærgene trak der mørke Skyer op. Ad den Kant plejede Uvejret at komme — og det blev kanske bedst, om det ikke varede for længe, inden man var i Hus.

Gamle Matthias Ringer var ikke vel og havde maattet ligge et Par Dage. Det var ham en Sorg hver Gang han skulde forsømme sin Embedspligt.

Præsten sad ved hans Seng. Han vidste nok, hvor Ringeren trængte til at oplives. Den unge, blege Gejstlige kunde være helt spøgefuld, naar han var sammen med Børn og gamle og altid faa dem fornøjede.

„Ja, det er underligt at ligge her og høre paa Klokkerne — istedetfor at staa deroppe selv“, sagde Matthias. „Det er godt, man har en Nabo, som kan passe dem og kan skiftes til det med Broderen — men de lyder mig dog ikke rigtigt. Som nu før til Angelus, det var ligesom helt fremmed! Man har saadan sit eget Tag . . . Og saa tænker jeg mit ved det hver eneste Gang. Det kan maaske ogsaa høres“.

„Det kan det ganske sikkert, Matthias“, sagde Præsten. „Jeg har været saa glad for den Klokkeklang fra den første Aften jeg kom hertil. Jeg

vilde give noget til, at Matthias kunde ringe over mig en Gang".

Den gamle fik Taarer i Øjnene. At han skulde saa langt bort fra dem alle, den gode, unge Præst!

De tænkte ikke andet, end at det var Skumringen, der gjorde det saa mørkt i Stuen; men idet Præsten rejste sig for at gaa, saa han pludselig ud gennem Vinduet.

„Vi faar Uvejr", sagde han.

Over de vestlige Bjærgtoppe steg et gulligsort Skydække frem. Det lignede en Kæmpefugl med knejsende Hoved og uhyre, flængede Vinger, der med rivende Hast spilede sig ud over den fromme, klare Aftenhimmel og slukkede al dens Lys bag et ondt Mulm. Og der lød en fjærn, ildevarslende Brummen.

Ringerens Hustru kom ind fra Køkkenet og gav sig til at se efter, om alle Vinduer var vel lukkede. „Der staar et Vejr derude, Far!" sagde hun. „Præsten tænker da ikke paa at gaa! Det er over os, inden Præsten kan naa hjem".

Ringerens Hus var det første i den lange Landsby og laa en Smule udenfor de andre.

Den gamle Mand i Sengen var bleven meget urolig. „Ser det ikke ud til at kunne drive over?" spurgte han med stor Spænding i sit Ansigt. „Hellige Joseph, hvad skal vi ellers gøre!"

Udenfor begyndte Trækronerne at svinge ud og ind og neje sig mod Jorden. Saa et hastigt Glimt i Stuen og et stærkere Drøn . . .

Præsten gik hen til Sengen. „Kære Matthias, Guds Haand er da over de sorte Skyer!"

En plaskende Regnstrøm begyndte at slaa mod Trætaget.

„Ja, det er ikke det“, sagde den gamle Ringer. „Men her ligger man — og det er den Ringning! Der maa gaa Bud ind til Naboens med det samme, Barbara! De tænker maaske ikke over, at der skal ringes mod Uvejret. De er jo heller ikke vant til det som en anden en“.

Tordenskraldene bragede nærmere og nærmere. Lyn i Lyn oplyste Stuen og den gamle Mands bekymrede Ansigt.

Saa blev Udgangsdøren reven op, og Naboens Broder sprang ind i Stuen, svøbt i en stor Kavaj.

„Hellige Antonius!“ sagde han, „sikken et Vejr det bliver! Jeg driver af Vand bare for at være rendt herover. Og man bliver helt blindet af de Lyn! — Ja, det var det jeg vilde sige, at Sebastian, han er gaaet ud igen lige efter Angelus, og nu kan man jo ikke vide, naar han kommer. Og jeg er ikke meget for at tage den Tur i hans Sted. Man kan næppe stavre sig frem til Kirken. Og saa er der jo det, den fremmede Herre med Brillerne havde sagt til min Broder, at dette svingende Metal under Uvejr — det var da bare at trække Lynet til, sagde han.“

„Saadan gaar det, naar man vil høre paa dem, der gør sig klogere end Vorherre“, sagde den gamle Ringer med dirrende Stemme, „Det ved vi vel bedre end saadan en fra de gudløse Lande — uden Bjærge — at Uvejret driver over, saasnart der ringes med Kirkeklokken. Og her i Menigheden kan de ikke undvære det. De kan

ikke samle sig rigtig til Bøn, før de hører Klokkerne tale — højere end Uvejret — og fortælle dem, at Vorherre er der".

„Ja, jeg er ikke for det, og jeg synes heller ikke, at nogen kan forlange det af mig".

Uvejret stod nu lige over Goldrain; Tordenen rullede uophørligt, det ene Skrald buldrede endnu inde mellem Bjærgene, medens det næste bragede løs, og gennem Mørket flammede der store, takkede Lyn.

„Hellige Joseph! her skal man ligge og svigte"! sagde den bekymrede Matthias.

„Lad mig faa Nøglen til Taarnet, Anton Hutter", sagde Præsten. „Jeg kan jo gaa. Jeg har dog været mer end en Gang deroppe hos Matthias. Det passer allerbedst, at det bliver mig — som prædiker en Gang paa den Maade for Menigheden".

„Nej, det er der ingen Mening i", sagde Manden. „Præsten ved jo, at det kan være livsfarligt".

„Ja, livsfarligt er det jo at leve", sagde Præsten og trak lidt paa Smilet. „Der er næsten kun én sikker Maade at redde Livet paa, Anton — og det er at sætte det til".

„Nej, nej, det kan aldrig gaa", sagde den gamle Ringer bestyrtet.

„Mener du, at jeg ikke kan? Husker du ikke, at jeg har prøvet? Men nu er jeg ganske spændt paa, om Klokken faar den rigtige Tone. Vær nu ikke for stræng imod mig, Matthias"! Han nikkede helt opmuntrende til den gamle. „Jeg siger Farvel

med det samme. Jeg gaar lige hjem bagefter, for saa maa nok Marianna tage sig lidt af mig".

„Nej, nej, Præsten maa ikke", sagde den gamle Ringer. „Saa maa de dog før undvære det"!

Men inden de tre Mennesker havde gjort sig det helt klart, hvad det var han tilbød, var den unge Gejstlige ude af Døren — og de sad maalløse igen.

Der blev aldeles stille i Stuen — medens Uvejret rasede videre derude.

Saa bankede det stærkt paa Døren, og Kassian Gamper traadte ind.

„Laaner I mig Hus til det værste er ovre, Matthias Ringer?" spurgte han. „Det kom over mig paa aaben Landevej. Jeg kan ikke blive vaadere end jeg er, men det er fælt at være ude i".

„Aa, hellige Joseph — og Præsten, Præsten!" sagde den gamle Mand angstfuldt.

„Hvad er der med Præsten?" spurgte Kassian.

Da de sagde ham det, sprang han op. „Har I ladet ham gaa?"

„Ja, vi tabte ligesom Hovedet", sagde Konen. „Og Lygten fik han ikke en Gang med! Blot han nu ikke ligger og knækker Halsen i det Taarn!"

„Har I ladet ham gaa?" gentog Kassian.

„Ja, det var ham selv, der endelig vilde", sagde Anton Hutter hurtigt.

„Ud i det Vejr alene — op i det mørke Taarn! Nej, det er dog for galt!"

Han tog Lygten af Konens Haand. „Nu sætter jeg efter ham! Bare jeg maa naa ham, saa skal jeg nok besørge Ringningen. Han har jo ikke

Kræfter som en anden en — og hans Liv er da noget mere værd!" —

Kassian stred sig frem igen mod den plaskende Regn, mod den hylende Storm. Lynene knitrede og flammede om ham og Tordenen bragede ustanseligt. Men han havde kun én Tanke: at naa Præsten og faa ham til straks at gaa hjem.

Lige inden han kom til Kirkegaardslaagen, begyndte Kirkeklokken at ringe.

Ganske rolig og tilforladelig — som om den talte godt for dem alle . . . Som om den vilde ringe al sin Tryghed ind i hvert eneste lille Hus, i hvert eneste ængstet Hjærte. Tryghed fra klare, fredfyldte Helligdagstider, naar den kaldte sammen til Gudstjeneste. Ja, var det ikke, som den kaldte sammen ogsaa nu — kaldte dem alle til at føle sig som Guds Menighed paa Kirkevej, under hellig Varetægt . . .

Kassian gik over Kirkegaarden, fik Døren til Taarnet puffet op og blev staaende et Øjeblik dernede for at faa Lygten tændt — medens Klokken blev ved at synge over hans Hoved.

Saa begyndte han at stige op ad den snævre Trappe. Da han næsten var kommen tilende med den, og ligesom han stak Hovedet op over Loftet, saa han et langt, hvidt Lyn fare frem gennem den mørke Taarnglug ligeoverfor ham — — Fare lige ind imod ham — — Langt, hvidt . . .

Et skrattende, øredøvende Brag — —

Saa Mørke, Tysthed — sort, sort Stilhed.

— — Bølgeringe, der vider sig ud og ind — ud og ind og ikke vil lade sig gribe . . . Hvor

er man — hvem er man? Kan man aldrig faa fat i sig selv? — —

Bølgeringe . . . Sort, sort Mørke — blødt, bundløst . . . Og overalt en Finger, en lang, hvid Finger — der strækker sig ud og peger, peger . . .

Aa, hvad er det dog man har ønsket! . . .

Aldrig, aldrig skulde man kalde den frem, den lange, hvide Finger — frem til at pege ud for En — — Den peger kun mod et eneste Sted. Pinende, svidende — lige, lige ind i En selv!

Dér sidder han — derinde! — Hvem, hvem? Alting sort, tyst ubegribeligt igen . . . Er man nogen? —

Saa Lyd, en Lyd, som man klamrer sig til, i Angst for at den skal slippe fra En . . . Den Lyd er til — er virkelig til. Den kan man holde sig oppe ved . . .

Lyd. Plask, Plask — Regnskyl! . .

Saa Taarnet — Kirketaarnet . . . Trappen . . . Gamper — Kassian Gamper.

Han tager sig over Ansigtet — det er koldt som Is . . . Og det spænder og rykker over Næsen. Hovedet er tungt som Bly, Munden ganske tør. — — Men han sidder her — paa Trappetrinet i Taarnet. Lygten staar dér — ved Siden af ham. Den er ikke slukket en Gang.

Brænder Taarnet? Nej, det er mørkt. Der skælver kun af og til en hastig Lysning fra et Lyn — men svagere, fjærnere. Og Tordenen brummer nu kun som et stort Dyr, der er ved at falde i Søvn.

Kirkeklokken tier. Den hænger ubevægelig i Taarnets sorte Gab.

Han rejser sig med lidt Besvær, tager Lygten og stiger op ad de sidste Par Trin.

Idet han gaar frem over Loftet, er der noget tungt — blødt, som stanser hans Fod.

Han sænker Lygten . . . For hans Fødder ligger Præsten Joseph Wellner med opadvendt Ansigt. Blegt, ubevægeligt . . .

Øverst i den hvide Pande en mørk Plet . . .

„Hellige Joseph — hellige Joseph!“ — —

Kassian Gamper staar urørlig som før, da han sad bedøvet paa Trappen.

Lyn — Lyn gennem alle hans Tanker!

Men der er gaaet Lyn længer ind — helt ind i hans Hjærte — da Døden før havde Tag i ham . . .

— Han bøjer sig ned over Skikkelsen dér for hans Fødder.

Og nænsomt, varligt — som man ikke skulde tiltro hans store grove Fingre at kunne gøre det — drager han lidt af det lyse Haar frem over Mærket i Panden . . .

Der var Sorg i hele Goldrain . . .

De havde jo nok vidst, at de skulde af med ham, at han skulde drage langt, langt bort fra dem alle — og paa en Maade beholdt de ham nu midt iblandt dem.

Men det var dog saa hjærteskærende sørgeligt!

Det fløj ud over hele Goldrain den næste Morgen — og til enkelte Steder allerede den

samme Aften — at Præsten Joseph Wellner havde sat Livet til, da han gik op i Taarnet at ringe i den gamle Matthias' Sted — for at afværge Uvejret fra sin Menighed og berolige alle de ængstede Hjærter.

Det var en skøn Død — den blev som hans sidste Prædiken!

Et af de første Steder, hvor de fik det at vide, var i Kassian Gampers Hus.

Da Kathi og Peter kom ned til Hjemmet, var Husherren borte. Kathi bad da om Lov til straks at gaa til Ro, og ligesom hun havde lagt sig i den hvide Seng i sit eget lille Kammer, faldt hun i Søvn. I saa dyb Søvn, at ikke en Gang Uvejret, der kort efter brød løs, kunde vække hende.

Faster og Peter satte sig op i Stuen foran hendes Kammer, ved den aabne Dør, for at være der hvis hun skulde vaagne ved et af Bragene.

Da Uvejret tiltog i Styrke, blev hun et Øjeblik urolig og for halvt op i Sengen. Men idetsamme begyndte Kirkeklokken at ringe — og hun sank tilbage mod Hovedpuden i dyb og fredelig Søvn, med et Barns rolige Aandedræt.

„Jeg tør vædde paa, at hun ikke har sovet saadan nogen eneste Nat deroppe", sagde Peter. „Der var heller ingen Mening i, at hun skulde være hjemmefra".

Et skrattende, knasende Tordenbrag, som fulgte efter et flammende Lyn, syntes i næste Øjeblik at skulle ryste Huset ud af dets Fuger.

„Hellige Guds Moder!" hviskede Faster.

„Det slog ned", sagde Peter.

I det samme ophørte Ringningen — og det værste af Uvejret var overstaaet.

Mellem ni og ti, da det var helt forbi, lod Faster Folkene gaa til Ro. Men hun og Peter satte sig til at vente efter Kassian, hvis Udebliven begyndte at ængste hende.

Da han kom — saa bleg og angreben endnu efter det frygtelige Lynnedslag, at han saa helt fremmed ud — og ganske kort havde meddelt dem den rystende Efterretning, varede det en god Stund, inden nogen af dem kom til Ro.

Kassian blev ikke forbavset ved at se Peter sidde dér, eller ved at høre, at Kathi sov derinde. Det var egentlig, som om han hverken saa eller hørte nogetsomhelst. Og længe efter at hun var i Seng, hørte Faster hans Skridt nede fra hans egen Stue. Op og ned — op og ned . . .

— Ligefra den tidlige Morgen flokkedes alle i Goldrain om det lave Hus, med blomstrende Vin op ad Muren, bag Kirkegaarden. Og ganske stille gik de ind, en efter en, og saa ham ligge dér paa det hvide Leje i den sorte Præstedragt — med Haaret som en Ring af Lys om det blege Ansigt, der var saa blidt og klart . . .

„Han ser ud som en, der har faaet sit Hjærtensønske opfyldt“, sagde den grædende Marianna. Hun havde vaaget over den døde om Natten sammen med et Par af Mændene og vilde være der hele Dagen, saa længe hun kunde holde sig oppe. Ved Midnat kom saa et Par af Klosterbrødrene for at holde Dødsvagten. Og Døren fra den Stue ud til den lille Have skulde ikke lukkes

hele Natten. Han elskede Lyset i Natten fra de smaa Kapeller; nu skulde det skinne fra hans egen Stue. Og kom en vejfarende Mand forbi og saa ind, skulde han mødes med det stille, lyse Ansigt, der syntes at byde „Guds Fred“.

Alle bar de med det bedste de vidste. Nogle friske Blomster, andre store Perlekranse, andre Potteplanterne fra deres Vinduer, røde Nelliker og Pelargonier, som de stillede op derinde. Nogle havde Vokslys med, andre strøede grønt.

— Hos Kassian Gampers gik Faster i sin bedste Puds og skar Blomster af alle Potteplanterne. Hun skulde derned med Peter, som derefter vilde gaa op til Bjærget igen. De Gamle kunde ikke undvære ham saa længe. Han havde talt lidt med Kassian, som gik ind paa alt hvad han ønskede — medens han stadig sad og saa langt forbi ham — og han kunde ikke vente at faa talt med Kathi, da hun stadig sov.

„Nej, lige nu var hun vaagnet“, sagde Faster, hvem Taarerne løb ned over Kinderne, „men jeg tror dog ikke det er værd, du gaar derop. Hun sov jo ligesaa trygt med Armen om sit Hoved ... Men saa tror jeg det var Kirkeklokken, der vækkede hende. Hun ligger lidt med aabne Øjne som en der slet ikke vil tænke sig om, men bare er helt glad — som et Barn Julemorgen. — Er det Helligdag, Faster? spørger hun. — Nej, siger jeg, kan du ikke høre, at det er en, som er død! — Hun rejser sig i Sengen, og hendes Øjne bliver ganske store. — Hvem? spørger hun. Og jeg siger: en, som vi alle har holdt af! — Da ser hun paa mig

som en, der beder for sit Liv. — Nej, det er ikke Far, siger jeg, skønt han var nær ved det; men det er Præsten, som ringede for den gamle Matthias og blev ramt af Lynet. Far var den, der fandt ham. — Saa lægger hun sig ned og vender sig om mod Væggen. Jeg tror, hun før maa være helt ene. Han formanede hende saa skønt i sin Tid. Og nu kommer det altsammen tilbage — saa det kan være svært nok for hende, den Stakkel!"

— Da Faster kom hjem igen en Timestid efter, satte hun sig ind hos Kathi, der stadig laa med Ansigtet imod Væggen, og begyndte ganske stille at fortælle hende om, hvor dejligt det havde været, og hvordan de alle havde bragt saa et, saa et andet med for at gøre det saa festligt om ham. Sogneherren havde selv læst Dødsbønnerne — med Graad i Stemmen . . . Om Kathi dog ikke vilde staa op og gaa derhen? Han var som en Helgen at se paa!

Men Kathi vinkede blot afværgende med Haanden og blev liggende uden at ville tage hverken vaadt eller tørt til sig.

Saa spurgte Faster Kassian, om han ikke gik derhen? Men han var der jo i Aftes, svarede han. Var med om at bære ham hjem — — Og han maatte nok før holde sig lidt i Ro i Dag, for hvert Øjeblik blev han svimmel igen.

Men da alle i Huset var gaaede til Ro, begyndte Kassian Gamper at vandre op og ned ligesom sidste Nat.

Ikke inde i sit Værelse, men ude paa Gangen. Mellem Udgangsdøren og Trappen, som førte op i Huset. Frem og tilbage ved Skæret af den lille Lampe, som hang derude, med Hænderne paa Ryggen — medens hans Tanker kredsede om et eneste Punkt.

„Inden Midnat, men sent, naar alt er stille. Ja, vi skal se — saa — —"

Han var forud sikker, ganske sikker paa det. Og saa kom jo det store Opgør.

Ja, det vil sige — i de sidste fire og tyve Timer, der havde været lange som Aar, havde han atter og atter taget det frem, som han følte, da Døden havde Tag i ham — og han vidste nok, at det største Opgør, det holder et Menneske med sig selv. Kun dér kan han gaa helt i Rette med den skyldige.

Men ogsaa her havde han Ret — ja Pligt — som Fader. Og Retten maa gaa sin Gang. Den tør ingen slippe udenom. Den maa gaa sin Gang.

Uhret i Kirketaarnet slog elleve. Tungt og vægtigt — som om det sagde ja og atter ja dertil.

Ja, Uhret i det Taarn — — det kunde tale med om Rettens Gang. — — .

Der blev igen nattestille.

Saa blev en Dør lukket op og i ovenpaa — ganske sagte. Kassian blev staaende og stillede sig i Skygge af Trappen.

Ned ad Trinene kom listende Skridt. Et Trin gav sig til at knage — og de holdt inde.

Han stod og undrede sig over, at den Smule Lyd kunde skræmme hende — naar hans Hjærte

hamrede og hamrede, saa det drønede efter.

Skridtene gled videre — naaede ned i Gangen... Og saa — var han der.

Skreg hun? Havde nogen skreget? Nej, hende var det nok ikke! — For hun stod blot — som et Barn, der ved, at det ikke kan værge sig. Ubevægelig, svøbt i et stort, sort Tørklæde, der var slaaet op over Hovedet, og som hun holdt tæt sammen om sig. Saa ubevægelig, at Øjenlaagene, der hang tungt ned over Øjnene, gulhvide og lidt svulne, saa ud som om de var skaarne i Voks.

Hvorfor sagde hun ikke noget? Hun kunde da gerne have talt — sagt et eller andet, der kunde forklare det . . . Det var da ikke saa svært at finde paa! Hvorfor stod hun blot som et Barn, der ikke kan værge sig. Saa maatte han jo tale — han maatte jo . . .

Men bare begynde lidt sindigt . . . Ellers tog det ganske Vejret fra ham, det store Ord, der nu skulde tales.

„Naa, er det dig? Er du der, Kathi, er du der?“

Han maatte holde inde, til Hjærtet blev en Kende roligere.

„Og du vil ud, vil du? — — For — nu havde du kanske tænkt dig, at du kunde gaa derhen?“

Hendes Læber bevægede sig til et Ja — som ikke lød.

„Ja, du syntes vel straks, at du maatte da ogsaa derhen, du? Ligesom alle de andre“.

Igen det lydløse Ja.

„Men — da du saa hørte om, hvordan de stimlede sammen derhenne — saa syntes du dog

det blev saa løjerligt saadan at mødes igen med dem alle paa en Gang — — Ikke? Nu, hvor — hvor du har været saa længe borte! Saa ventede du lige til det blev Aften — og du kunde vide, at der ikke mer var nogen derhenne".

Hendes Læber rørte sig atter til ja.

„Men nu vil du ogsaa gaa? Ja, det er da kun rimeligt!"

Hvad var det dog? Stod han ikke her og sagde alt det hun kunde, det hun skulde have fundet paa at sige! Hvad var det dog? Vilde han først faa hende tryg — og saa komme frem med det bagefter?

Pludselig blev hans Ansigt ganske blegt. Hans Blik havde truffet det Sted, hvor hun holdt Hænderne — inde under Tørklædet.

„Hun har dem med", tænkte han, „hun har dem virkelig med! Hun holder om dem — hun vil lægge dem ned, saa de kan komme med — — Nej, nej" . . .

Tung og stor faldt hans Haand ned mod hendes, skød Tørklædet tilside — og drog de lange, sammenslyngede Fletninger frem, som hun bar paa.

Nej, hun skreg ikke . . . Men Øjenlaagene sprang op, med Angstens skælvende Liv -- og Øjnene mødte hans. Øjne ligesom Aloisias . . .

Han tog om de svære Fletninger — — Og vejede dem uvilkaarlig med det samme i sin Haand — af gammel Vane.

Men der var i den Bevægelse noget der vendte sig imod ham selv — tog ham lige om Hjærtet . . .

„Naa ja — — og du har ogsaa hørt om, hvordan de allesammen af deres Hjærtens-Erkendtlighed har bragt saa et, saa et andet med sig derhen . . . Det bedste de kunde tænke sig . . . Saa vilde du da heller ikke møde tomhændet — vel? Men du vilde ogsaa — ud af dit Hjærte — — Og saa tog du — — for du har jo slet ikke andet, du Kathi“ . . .

„Nej — jeg har jo slet ikke andet“.

Han slap sit Tag om Fletningerne.

„Men — bliv nu ikke for længe borte, Kathi. Det er sent, det er sent“.

Det lød, som om hun vilde imødegaa en Uro hos ham, da hun svarede: „Jeg skal nok være her snart igen“.

„Ja, for Peter bad mig passe godt paa dig. Han sagde det udtrykkeligt, passe godt paa dig . . . Og han stoler jo nu paa, at du vil blive ham en god Hustru. En flink og tro og nyttig Hustru“.

Hun saa ikke op, men sagde pludselig højt — som en der taler i Søvne og ikke kan beherske Stemmen — og fast, som gav hun et Løfte: „Ja“.

Han drog Vejret dybt — han vidste, at det kunde han lide paa. Og en Stund stod de begge ganske tavse.

Saa sagde han blot: „Ja — saa gaa da med Gud, Kathi . . . Gaa med Gud! — — Jeg lader Lampen brænde saalænge“.

Hun gled forbi ham — ud af Døren og lukkede den efter sig. Han var ene i Gangen.

Hvordan var det? havde han ladet hende gaa? Gaa derhen . . . Aa nej, nej! Aldrig i Evighed!

Og saadan skulde hun heller ikke slippe fra det! Nu havde han hende — i Aften maatte der tales! Det store, store Opgør — tales . . .

Han rev Døren op, sprang ud i Mørket og satte efter hende.

Hun hørte ham komme og stod stille. Vendte sig — og løftede sit Ansigt imod ham som før — i det flakkende Skær af Lyset fra Gangdøren. Med Øjne ligesom Aloisias . . .

Han vinkede ud imod hende med Haanden.

„Ja — gaa saa med Gud, Kathi", gentog han tonløst — „gaa med Gud!" — —

Men hun blev staaende. Og han syntes paa en Gang, at hun voksede — blev saa stor derude mod Nattemørket.

Og hun saa paa ham som en, hvem Sorg har gjort voksen. Som en, der selv har sluppet alt — og derfor ikke har noget at være angst for længer.

Saa løftede hun Haanden med de lange Fletninger. „De skal ud i Floden", sagde hun. „Saa er der slet ikke mere af Kathi fra Goldrain" — —

Hun stansede lidt.

„Og saa vil jeg gaa derhen — — og bede . . . For saa er jeg kun en, der er død og borte!"

Han vinkede ud imod hende med Haanden — men denne Gang kunde han ikke sige noget.

— Lidt efter tabte hendes Skridt sig i Mørket og Stilheden . . .

———— ————

DEN SIDSTE AF SLÆGTEN

DET var en ældgammel Slægt. Den havde været saa mægtig og stor, at der ikke var ret mange af de takkede Borge i Vintschgau i Tirol — de, der nu kun er Uglereder eller Bolig for Bønder — som ikke havde været i dens Hænder, eller hvis Beboere paa en eller anden Maade ikke havde været knyttede til den.

Hvert Barn i Slægten kunde pege fra Bjærg til Bjærg og berette.

Den kantede Borg med det trodsige, mørke Taarn, som ragede op over den hvasse Hugtand af en Klippe, var Slægtens ældste Herresæde. Det var den, som under Grev Hugo udholdt den maanedlange Belejring, under hvilken han var ved lystigt Mod, medens alle Mænd paa Borgen trak Livremmen sammen om deres slunkne Bug. Tilsidst var alt Forraad sluppet op, der var kun en lille Ged igen, som Køkkenmesteren vilde slagte og tilberede til sin Herres Bord. Men Grev Hugo vilde ikke spise, naar hans Mænd sultede: „Det er ikke nok mellem Venner“, sagde han og viste paa Geden, medens han lo, saa det klang, „lad os

byde den til Fjenden!“ Saa lod han Dyret hejse ned til Belejrerne og lod raabe ud, at det var Kvældsmad, Grev Hugo sendte dem, da han vel vidste, de maatte have ondt ved selv at skaffe sig den. Samme Nat drog Belejrerne bort; en Borg, der endog havde Forraad til Fjenden, maatte de opgive.

Det røde Slot med det runde Taarn var det, der altid lyste som et Fyr i Natten af alle de Kærter, Grev Ulrich lod tænde ved sine Fester. De skønneste Damer i mange Miles Omkreds kom ridende ad de smalle Gedestier, der snor sig op imod Borgen, for at være hans glade Gæster.

Det brede, hvide Slot med det stejle Tag, der stiger op over kuplede Kastaniekroner, kom ved Grev Adalberts Giftermaal i Slægtens Eje. Det var ham, der fandt Guldaarer i Bjærget og var saa rig, at han lod sine Heste sko med Sølv. Men da den snigende Farsot kom og paa en Nat bortrev hans tre unge Børn, kastede han alt sit Guld i Floden, saa dens blanke Bølger kunde rinde bort med det, gav sit store, hvide Slot hen til et Kloster og drog paa bare Fødder til det hellige Land. — —

— Der var en rød Fugl med spilede Vinger i Slægten Lichteneggs Vaaben. Stor og stolt — saa fornem, at den ikke lignede en rigtig Fugl, men mindede lidt om Tiroler-Ørnen. Denne store Fugl havde Slægten haft i sit Vaaben Aarhundreder før Digteren sang om Tiroler-Ørnen, hvis Fjer er røde af Solglød, af Vin og af Fjendeblod —

men det var som om samme Tanke havde været fremme mellem Navnets Bærere.

Thi det hed sig i Slægten, at hver Lichtenegg maatte se til, at ikke Fuglen i Skjoldet falmede mellem hans Hænder. Og det farvede den rød, at man forøgede sit Gods, sin Magt og Anseelse paa Fædrejorden — thi jo mere rød Sol, jo flere røde Druer fangede man ind under Vaabenskjoldet — eller indlagde sig Krigerære, saa man kunde stryge dens Fjer med rygende Fjendeblod. — —

Under Seklernes Gang svandt dog Jordegodset ind. Tilsidst var der af alle de mægtige Besiddelser kun et lille Alpeslot igen — som laa mer end fem tusind Fod over Havet, bortgemt mellem store Højders Ensomhed.

Men Slægten havde dog endnu sit Slot, kunde sætte Foden paa egen Grund! Og Krigeræren havde den ikke sluppet.

Alle de ældste, mandlige Bærere af Navnet havde staaet i Hæren. Og det gjorde ogsaa den sidste. Thi saaledes var selve den store Slægt svundet ind, at der kun var en igen, i hvis Hænder Vaabenskjoldet beroede, en, som skulde vogte Fuglens røde Fjer og gyde nyt Blod i dens Aarer.

Det var en Fest uden lige for alle smaa Søskendebørn og Næstsøskendebørn i Slægten at komme fra de store Byer med trange, støjende Gader til Slottet mellem Alpehøjderne. En Sommertid deroppe, det var alle Vintermaaneders Drøm!

Der stod en Glorie af Guld om Hovedet paa Fætter Oswald, fordi han var Arving til den Vidunderverden. Ja, Ejer af den, kunde man gerne sige — thi Grev Bernhard Ludwig havde været død og borte, inden Oswald kom til Verden. Det gav ham en Overhøjhed, som de alle bøjede sig for. Uden en maaske. De andre havde også klingende Navne og Aner i Ryggen, men bag Oswalds Navn stod Slottet, Alpeslottet. Han hed af og til, var Herre til Vidunderlandet, til Herresædet nærmest Himlen i hele Evropa.

Og han var den eneste af Navnet, den eneste, som kunde give det bort, bære det videre og kaste ny Glans over det!

Han vidste selv, at han var mærkeligere end de andre. Fru Adelheid havde ikke fortalt ham andet, fra han var ganske lille. Hun var saa urimelig stolt af det gamle Navn — hun havde taget Grev Bernhard Ludwig alene for det — saa stolt af sin slanke Dreng og af alt det han skulde.

Hun vilde helst have alle Børn i Slægten derop om Sommeren for at lege og tumle med Oswald. Men Slottet rummede ikke saa mange, og Farten var lang og besværlig.

Klara var der oftest — men hendes store, brede Fader var ogsaa Grevinde Adelheids elskede Halvbroder, som boede Dør om Dør med hende om Vinteren i Innsbruck. Dernæst Irene — hendes Moder var Fru Adelheids kæreste Søskendebarn og Veninde fra Ungdommen.

Aldrig glemte Irene sin første Rejse derop. Det var som at køre lige lukt ind mellem Bladene

paa den store, gamle Æventyrbog med de mærkelige Billeder!

Hvordan hun og hendes Moder kom fra Augsburg til München — det gled helt bort for hende. Der var de hos Farbroder Leopold i flere Dage, og han fulgte med, da de drog videre en Morgen.

Udenfor den tungt raslende Rejsevogn var en flad Slette, som der ikke var noget ved. Men i Synsranden laa der store, blaa, guldbræmmede Skyer. Irene pegede ud med smaa levende Fingre: „Se, Moder, se Skyerne!“

Da havde Moder en Taare i hvert Øje: „Det er Alperne“.

De blev højere, mørkere — Alperne. Saa aabnede de sig som store Porte, der gled tilside for dem, og de kørte ind i grønne Dale med syngende Vand til alle Sider, med lave, venlige Huse, med Figentræer, Vinranker og Roser. Bjærgene havde hvide Toppe med Skyer forneden og dybe Afgrunde mellem sig.

Saa var der Innsbruck. Vognen skumplede og stødte gennem de snævre Gader med Buegange ind under Husene — hvor de solgte Bunker af Frugt, og hvor hun første Gang saa Granatæbler med de glødende røde Kærner . . .

Saa holdt de foran „den gyldne Ørn“. Dèr var Hjørnestuen, hvor Andreas Hofer havde holdt den trohjærtede Tale — som Moder kunde udenad — til Folket nede paa Torvet.

— De kørte videre igen — i et Par Dage. Vejen gik tæt inde under bratte, truende høje Klippevægge — hvor Vanddraaber sivede ned

mellem smaa grønne Bregner, der var saa vævre til at klatre — og der brusede en Flod i Dybet til den anden Side.

Der var det, Moder begyndte at pege op mod gamle, knejsende Borge, der gik i et med Klipperne og at fortælle om alle Oswalds Forfædre.

Irene faldt i Søvn og vaagnede igen — men altid brusede Floden ved den ene Side, og altid var der paa Klipperne en takket Borg, som en Forfader havde haft med at gøre. Moder fortalte om Grev Hugo, Grev Adalbert og Grev Ulrich. Og om Fuglen i det gamle Vaaben, der var rød ligesom Tiroler-Ørnen — af den røde Sol over Bjærgtoppene, den røde Vin i Dalen og af Fjendeblod — og som ikke maatte falme i Oswalds Hænder.

Irene forstod, at han maatte mindst blive General som Morfader og se at faa lavet megen Krig i Verden. Og jage Tyrken ud . . . Og gifte sig med Kejserens Datter.

Den hvide Vej steg langs Bjærgsiden; man kom højt, sagde Moder, flere tusind Fod. Det blev kølig Aften — nu var de der snart. Der gik Køer forbi med Klokker om Halsen — og Moder gav sig til at synge ganske sagte for sig selv . . .

Saa stansede de — foran Hospitiet, som laa tungsindigt ved en stille Sø — og steg ud.

Der var ingen Vogn, ingen Heste at ride paa. De skulde blot gaa — der var Mænd, som bar Tøjet — og der var ikke en Gang nogen rigtig Vej. Kun en ganske smal Sti, som snoede sig lidt ind gennem Granskov — saa op, op over vid

Engskraaning, hvis Blomster lyste mat gennem Dæmringen — store Æventyrblomster, som ikke ellers voksede paa Enge — og hvor Bjærghøjder blaanede til Siderne og lukkede sig sammen i Baggrunden.

Der rislede en Bæk inde bag Blomsterne, den klang som smaa Glasklokker — og anden Lyd var der slet ikke . . .

Stien blev stejlere, der stod et Vejkors og bredte sine Arme ud . . . Saa var Slottet der. Det steg lige op af Engen med sit runde Taarn, sin takkede Gavl, sin spinkle Træ-Altan. Uden Gitterport, uden Have, uden klippede Hække om. Omkring det dukkede sig enkelte lave, stenbelagte Trætage, og længst tilvenstre stod den lille Kirke, der hørte til det, og som søgte at ranke sit stumpede Spir.

De gik ind og op ad en smal Trappe, forbi et Køkken med sværtet Bue-Loft, hvor der godt kunde gaa Trolddom for sig, og hvor Luerne paa Ildstedet slog op om en Trefod og farvede Faster Lenas Kinder ganske røde.

Tante Adelheid havde mødt dem paa Engen, hvor hun lo saa længe om Moders Hals, men Faster Lena, som hed saadan for dem alle, skøndt hun kun var Oswalds Faster — var ude hos Pigerne at tilse om Aftensmaaltidet til de kære Gæster blev godt.

Saa var der en stor Stue med Træpaneler, med fjorten Aner i Rad langs Væggen og en Ørn under Loftet med udspilede Vinger, som Grev Bernhard Ludwig havde skudt med egen Haand

— med Bord midt paa Gulvet, hvorover Dugen alt var bredt, og Altan udenfor.

Irene løb ud paa den for at se nedover Stien, som hun lige var kommen op ad.

Og da hun stod derude med det store Bjærgland foran sig — svøbt i Dæmring forneden, medens fjærne Toppe endnu lyste rødt — i en Duft, en Stilhed, en Svalhed, som om der randt Kildevæld i Luften, da vidste hun at Alperne, det var som Himlen.

Og da skete der noget underligt, hemmeligt og højtidsfuldt. Det var som paa det Sted i Sangene, hvor de siger, at de elsker hinanden . . .

Hun greb om Altangelænderet med sine smækre Barnefingre, bøjede sig fremover og hviskede med en Gysen af Glæde: „Jeg elsker dig — jeg elsker dig“.

Thi Stedet tog hende — som med Elskovstvang.

Denne første Aften fra den første Gang huskede Irene altid særskilt. Ellers gled de ud i hinanden, de vidunderlige Barndoms-Somre, til hun var fjorten Aar.

Aa, Engene, Engene — hvor man vadede i Guld og Glød, hvor man sled i de sejge Blomsterstilke for at faa dem alle med i de store Bundter til Tante Adelheids kinesiske Krukker — og siden stak begge sine Hænder dybt ned i Bækken, hvis Bølger randt klingende som smaa Isstykker mellem Stenene! Hænderne laa kolde og grønlig blege

dernede — medens det rislede over dem, saa det kildrede ned ad Ryggen ...

Aa, Skoven — den mørke Skov paa Bjærgsiden, hvor man stansede aandeløs for at høre paa den Susen, der lød som om de lange Fyrretræer stod og fortalte Æventyr for alle smaa Blomster i Skovbunden, hvor man plukkede Jordbær mellem solbagte Klippesten — store, glødende modne . . .

Og den taalmodige Sø nede ved Hospitiet, som fandt sig i, at man fiskede fra den alt hvad man kunde — og vippede og sprang i Baaden ... Og den meget mindre Sø højt oppe, i hvis glatte Flade alle de tætte Graner stak ned som lange Pensler, der havde farvet den mørkegrøn — og hvor man kunde se Guld-Foreller blinke i Vandet, hvis man var heldig.

Og den bitte lille Kirke, hvor man skulde møde til Morgenmesse, hvor det altid knagede i et eller andet Træværk, og hvor der var en stor Guds-Moder i blaa Silkekjole med høj Guldkrone — som var ganske sort, men ikke maatte fornyes, for det var en Familie-Madonna!

Og Alpehytten — kun en halv Times Gang bag Slottet — hvor Tante Adelheid altid blev staaende i sine spidse Sko med de høje Hæle udenfor Køernes Skur, som man skulde igennem, indtil Farbroder Leopold og en anden bar hende ind i Guldstol. Hvor man fik Fløde, som maatte spises med de store udskaarne Træskeer!

Og dér maatte man slet ikke spørge Senneren eller Hyrden ud om den lille graa Mandsling, der

sad paa Ildstedet om Natten og pustede høje Luer ud af den kolde, døde Aske — eller om de tunge, tunge Trin, der kom gennem Mørket henimod Døren, medens Kvæget brølede som i menneskelig Vaande . . . Men man kunde ikke lade være at spørge Drengen lidt ud i en Krog, og han svarede — med Øjne, som blev flakkende sky — at naar man blot huskede at sige: „Nu sover jeg i Gud den almægtiges Navn“ — saa højt, at det hørtes helt udenfor, saa gik det nok altsammen!

Og Tordenvejret om Natten, naar det dundrede som om Bjærgene brast, og man maatte op og samles med de andre i den store Stue . . . Aa, de underlige Timer, naar man sad med Hjærtet i Halsen og saa hvor Skyerne, der væltede sig nedenfor Slottet, blev flængede af store, takkede Lyn, naar man lyttede efter, om Jordlavinen skulde styrte bragende ned fra Bjærget — indtil den lille Kirkeklokke begyndte at røres og løftede sin spinkle Stemme saa beroligende som et venligt Barn, der vil tysse paa en vred Kæmpe . . .

Og Besøget i det store, skinnende hvide Kloster paa Bjærget hinsides Dalen, som man var tre— fire Timer om at naa, hvor man i de sorte Munkes hvælvede Refektorium fik Kaffe med fromme Kager til, som var bagt i Form af de gamle Pilgrimsskaller . . . Og hvor den ene høje Pater havde de underlige Øjne, som kunde se tværsigennem Muren, hvad Klokken var paa Taarnuhret i Gaarden.

Og Aftenerne hjemme, naar Tante Adelheid spillede, saa man ikke kunde faa sit Vejr, og det

lille Spinet var ved at sprænges! Eller Faster Lena tog fat med sine franske Melodier, og de alle dansede med hverandre dertil.

Udenfor gled en blank og stille Maane henad Himlen. Over Engene laa et glitrende Slør af Sølv, som Blomsterne maatte drømme saa livsaligt under! Og Granerne stod som sorte Fakler i den klare Nat . . .

— Deroppe var — ikke Himlen, som hun mente det straks, men den rigtige Jord, som Vorherre havde skabt. Derfor var ogsaa det rigtige Liv deroppe. Der kunde man leve — helt, helt ud!

Irene huskede altid kun det gode. Men Dagene kunde være onde ogsaa dér. Mest fordi der fulgte noget ondt med hende selv.

Hun havde smækre, levende Fingre, nemme til alt, behændige til at gribe — men ogsaa til at ødelægge. Sine Legesager brød hun itu, mest de der var hende kærest. Og naar hun legede af Hjærtens-Lyst med de Børn, hendes Moder samlede om hende — da var det, som om hun maatte forstyrre Legen og slaa sin egen Glæde i Stykker.

Det var ligesaadan heroppe. Ingen fandt Stene, Blomster og Bær som hun — men hun tabte dem, hun ødelagde dem, medens hun stormede hjem med dem. Og var Glæden paa det højeste i den unge Flok — da kunde den briste under hendes Haand som en spejlblank Vandflade, der brydes.

Hvorfor var hun saadan! Det kunde mangen Gang fortvivle hende selv.

„Vær dog som Klara“, sagde hendes Moder. For Klara var helt anderledes. Ikke blot fin og

køn, men hun gjorde aldrig sig selv eller nogen anden Fortræd. Gik med smaa betænksomme Skridt og saa sig vel for — klatrede ikke som en vild op ad ufarbare Skrænter og naaede altid derhen, hvor hun skulde, uden først at gaa ned paa Hovedet igen. Hendes Klæder blev ikke flængede, hendes Haar var glat.

Vær som Klara! Kunde hun da faa sit mørke, genstridige Haar lyst og føjeligt, sine Øjne blaagraa og rolige, kunde hun faa lunken Mælk ind i sine Aarer!

Hvorfor var hun saa ikke skabt som Klara! Saa behøvede hun aldrig at være rasende paa sig selv, aldrig som nu at græmme sig om Aftenen over saa meget hun ikke havde ment, ikke villet — men sagt og gjort i Dagens Løb.

— Der var dog en værre Fredsforstyrrer deroppe, end den hun havde med i sit eget Sind. Der var en, som, hvor han gik og stod, kastede en lang, sort Skygge for hende over Stedet. For hun elskede Stedet — hver Sten, hvert Straa, hvert Sandskorn — og det var hans. Han var Herre til det!

Var et Sted da ikke meget mer Ens eget, naar man havde elsket det helt ind i sit Hjærte, end naar man bare havde arvet det?

De sagde, at han elskede det ogsaa. Men saa elskede han det graat og køligt — som de fleste Mennesker plejede at elske. Ikke rødt — ildrødt som hun!

Men sin Ret stod han fast paa. Ikke et Fnug af den vilde han opgive. Helt op til de glødende

Bjærgtoppe var Stedet hans. Hans alene. Og han kunde lukke ude hvem han vilde, for Tante Adelheid rettede sig slavisk efter alle sin Søns Ønsker!

Irene knyttede sine smaa Hænder, saa Knoerne blev hvide — og hadede ham for den Ret han havde til Stedet!

Og Historien fra den første Sommer med de smaa Gedekid gjorde det ikke bedre.

De var ganske ens, kridene hvide, havde ligesom smaa søde, forundrede Barneansigter og stumpede bitte Horn. Hun elskede dem vildt og klatrede ofte op efter Hyrdedrengen for at kramme dem og finde Blade til dem. Han saa paa Barnet med det underlige Ansigt, den røde Mund og de blanke Øjne og sagde: „De er dine“.

Hun vidste godt at han, stakkels barbenede Alois, ikke kunde give hende dem, saadan at hun kunde tage dem med i Rejsevognen hjem til Augsburg. Men han gav hende dem som han kunde, gjorde dem til hendes, vogtede dem som hendes. Og hun syntes, det var en kongelig Gave.

Saa en Dag var de borte — og efter lang Søgen opdagede han dem nede i en dyb Kløft. Det vil sige halvvejs nede. Midt paa den nøgne, bratte Klippevæg var en smal, fremspringende Ujævnhed, hvor de stod brægende, tæt op ad hinanden. Hvordan var de komne derned? Det kunde ikke opklares — der var ikke engang for Geder at klatre — og nu kunde de hverken komme op eller ned.

Hyrdedrengen kom fortvivlet tilbage med

Hjorden og bad om et Par Mænd maatte gaa med derop. Han vilde lade sig hejse ned og redde de smaa Kid.

Irene løb straks med — og saa kom de alle. Stod nede i Kløften, saa op mod de hjælpeløse Dyr og talte om, hvordan det skulde gribes an.

Men Oswald gik frem og sagde, at der maatte ikke gøres Redningsforsøg. Det var umuligt at klatre op nedefra og meget for dybt til at lade sig hejse ned oppefra. Selv om de kunde skaffe saa langt Reb, kunde det være Livet om at gøre.

De maatte give ham Ret — skønt de havde saa ondt af de smaa Dyr. Men Hyrdedrengen hviskede til Irene: „Du skal ikke græde! Jeg prøver det alligevel, naar I alle er gaaede Jeres Vej“.

Saa hentede Fætter Oswald sin Bøsse og skød de smaa Gedekid!

„Alois havde forsøgt det alligevel“, sagde han. „Og det var hans Pligt. Dyrene var jo betroede ham. Men jeg skal værne om mine Folks Liv“.

De beundrede alle den smækre, femtenaars Dreng for den bestemte Optræden og modne Ansvarsfølelse. Men Irene var bristefærdig af Sorg og Harme. Og Alois Gededreng, som maatte se de Dyr, han elskede, blive dræbt for sine Øjne og sin Gave til hende revet fra ham!

Hun, som aldrig havde ladet sig kysse af en Mand, som ikke en Gang fandt sig i, at Farbroder Leopold gjorde det, — for hen til Hyrdedrengen, tog ham om Hovedet og kyssede ham.

Han blev bare ulykkelig og stak af, hun fik

saa mange Skænd af Moder som aldrig før — og Oswald saa paa hende saa forarget, som kunde det blive til en Udvisning! Men hun fortrød det ikke.

Dermed var Striden fastslaaet mellem hende og Fætteren. Fra hendes Side — thi han nedlod sig ikke til Fjendskab med en Pige, og det harmede hende dobbelt.

Og da hun en Dag kom til at slaa en af de store kinesiske Krukker itu, og Faster Lena sagde: „Barn, Barn! var dig dog! Ellers kan du med Tiden komme til at slaa Mennesker i Stykker“ — da vidste Irene, at der var ogsaa et Menneske, hun gerne havde slaaet lidt i Stykker!

Et eneste vilde hun beholde af ham: hans Navn. Der var Sus i det af den sorte Fyrreskov paa Bjærget ... Hun kunde gentage det sagte for sig selv, men undgik saavidt muligt at kalde ham ved det. For det var som at røbe en Hemmelighed.

Saa døde Grevinde Adelheid en Vinter. Og der gik syv Aar, i hvilke Irene ikke saa Stedet. Syv — ligesom dem i hvilke Jakob sled for Rachel. Kun at de ikke gik som Dage. Bag alt hvad hun tog sig for var der stadig som Hjemlængsel.

Irene var voksen Jomfru — og Farbroder Leopold sagde til Moder: „Med sit underlige Ansigt bliver hun dog efterhaanden skøn som en ægte Augsburgerinde. Som en af Eders berømte Trekløver“.

Aa ja, de tre — de tre, der vandt Fyrste-Hjærter! Klara von Detten, Agnes Bernauer og Philippine Welser. Men Irene var ikke blid og glat at se til som Philippine Welser eller gyldenlys som Agnes Bernauer. Hendes Haar var nattemørkt og genstridig lokket — hendes Øjne var grønne som en salt Havbølge, hendes Læber røde som Vin.

Hun kom ud mellem Mennesker — blev søgt og beundret. Drog og frastødte. Tændte ogsaa Hjærter i Brand paa sin Vej — men sørgede altid selv for at forstyrre det gode Indtryk hun gjorde, som om hun var angst for, at nogen skulde fæste sig ved hende.

„Du bryder alle Muligheder for dig selv“, sagde Moder. „Skræmmer Mændene langt bort, saa snart du tror, de mener det alvorligt. Paa den Maade bliver du aldrig gift“.

Hvorfor var Mændene da saa ynkværdige, at de lod sig skræmme? Saa var de jo ikke værd at have!

Men giftes vilde hun. Ellers fik hun ikke sin Kvinde-Skæbne. Ellers kom hun ikke til at opleve. Hvad i al Verden skulde hun saa være til for!

Fætter Oswald var Officer ved Kejserjæger Regimentet — dygtig, strængt pligtopfyldende. Men han var bleven seks og tyve Aar uden at have udført nogen nævneværdig Bedrift. Tiden var ikke til det. Under alle hans Barndoms blodigt bevægede Aar plejede Fru Adelheid at sige: „Vent blot til du bliver stor! Saa bliver der

endnu større Ting at udrette!" Og nu var alting faldet til Ro.

Andreas Hofers fuldtro Saga var ude. Mantuas Jord havde forlængst drukket hans varme Hjerteblod. Hans Land Tirol var befriet fra fremmed Herredømme, var atter i de rette Hænder. — Den store Kejserørn, der fløj ud over Landene med Ild under Vinge og stak dem alle i Brand, var død paa den Klippe, de havde spiddet ham til. Folkene trak Vejret og ønskede Ro. Kejser Franz vilde Fred — blot Fred for enhver Pris.

Da Grækenland rejste sig mod det tyrkiske Aag, vilde Oswald med — med i den tyske Legion af frivillige Kæmpere, som skulde drage derned. Men Legionen maatte opgives — Regeringerne ønskede den ikke. Og han kunde ikke en Gang slutte sig til de enkelte frihedsbegejstrede, der strømmede til Grækenland. Hans Fædrelands bestemt udtalte Misbilligelse af den græske Bevægelse stansede ham. I Slægten var man et med sit Land, i stort som i smaat.

Istedetfor at kæmpe paa klassisk Jord for Frihedens hellige Sag kom han Aaret efter til Piemont med de Tropper, der skulde skaffe Ro og Orden tilveje. Men det kunde ikke kaste Glans over det gamle Vaabenskjold eller farve Fuglens Fjer rødere. — —

— Irene var en hel Vinter med Moder hos Farbroder Leopold i München, hvor der var Kunst og Kunstnere og mange Glæder. Om Foraaret kom der Brev fra Onkel Frederik i Innsbruck, om hun ikke maatte komme og være en Tid hos dem,

nu da hun dog var lidt paa Vejen. Klara længtes efter hende.

— Den gode, lange, muntre Onkel Frederik! Og Klara, der var saa meget køn og saa blid! Alt var blidt paa Klara. Det lyse, glatte Haar, Øjnene, Mund og Hage, hver Bevægelse, hvert Ord hun talte. Og naar der var Mænd tilstede, var Blidheden rent smeltende; da blev den til en rørende Indrømmelse overfor deres Styrke. Det var utaaleligt, men ellers var hun sød.

Foraaret var en Drøm i den skønne By . . . Smaragdgrønt, blomstrende, duftende! Alt var skønt i Guldsol — Innfloden, Bjærget Isel, Slot Amras derude, Borgen, Franciskanerkirken . . .

Derinde stod Kong Arthur, ridderlig slank og fager imellem alle de kluntede, kolossale Ertsfigurer. Irene sagde til Onkel Frederik, der endelig vilde skaffe hende en Mand: „Der er en jeg straks siger ja til, og han er her i Innsbruck — Kong Arthur fra det runde Bord, som staar i Franciskanerkirken. Jeg maa have drømt om ham — for jeg kender ham“.

Faster Lena sad i Grevinde Adelheids Hus med lidt mørke, store Stuer; hun holdt det gamle Hjem gaaende. For Oswalds Skyld; men i de Mellemtider han ikke var der, havde hun det ret ensomt.

Iaar havde hun en stor Glæde: Oswald havde ikke været rask i Vinter og havde nu faaet Orlov i et Par Maaneder for helt at komme til Kræfter.

Saasnart han kom, ved Sankt Hans, vilde han op til Fædrene-Slottet, som han siden Moderens

Død kun ganske flygtig havde besøgt, og Faster Lena skulde med.

En Aften stod han i Stuen — som om han kom vandrende lige fra det runde Bord og blot havde lagt sin Rustning af!

Irene blev flammerød. Hvor havde hun haft sine Tanker! Saadan maatte han jo komme til at se ud, den lange, blonde Dreng med det lidt opadvendte Ansigt. Sæt Onkel Frederik nu ikke havde glemt, hvad hun sagde om Kong Arthur? Men maaske han ikke saa Ligheden.

Fuldt saa smuk var han vel ikke. Men der var en Rankhed over ham, som gjorde godt at se paa. Og hans Øjnes stærke, mandig klare Blaanen var saa oprigtig.

Men selvsikker, slægtsikker var han som før. Skønt Livet havde skuffet ham, var det stadig en Selvfølge, at Verdensgangen maatte rette sig efter ham. Og Klaras vigende blide, føjelige Seen op var en eneste stum Anerkendelse af hans kommende Verdensherredømme. Det gjorde Irene lynende genstridig at se paa.

Onkel Frederik førte ham hen foran hende. „Du husker vel vor lille Vildkat Irene?“

Oswald saa paa hende i dyb Forbavselse med et tøvende Ja.

Han havde aabenbart aldeles glemt, at hun fandtes i Verden — og betænkte sig paa om man burde indrømme hende Plads i Tilværelsen.

Men hvad brød hun sig om hans Indrømmelse! Hun havde intet med ham at skaffe! — Ridderlig

og fuld af Hensyn var han imod hende — det skyldte han sig selv at være.

Ud paa Aftenen kom Onkel Frederik til at nævne, at de snart burde søge Landluft et eller andet Sted.

„Tag med op til Slottet“, sagde Oswald. „Der er Plads til flere endda“.

Onkel Frederik og Klara var mer end villige. Oswald vendte sig mod Irene: „Jeg haaber, Kusine, at De gør mig den Ære at følge med“. Han syntes vel, at han var nødt til at sige det.

Hun burde have rettet sig og svaret, at hun maatte tilbage til München. Men Stedet — Stedet! Der steg en boblende Graad op i hendes Strube ved Tanken. Hun kunde ikke sige nej — men det blev til et lavt og kort Ja Tak.

Faster Lena vilde ikke høre Tale om, at Gæsterne fulgte med hende og Oswald. Der skulde skures og blankes deroppe, luftes Sengklæder, hænges Gardiner op — —

De maatte vente en Ugestid endnu. Og i den faldt det ind med stærk Hede.

Aa, de syv glubende tomme Vente-Dage — de blev længere end de syv lange Aar! Man brændte sig paa alt hvad man rørte ved, alt hvad man saa paa! Slottene, Kirkerne, Innfloden, der skød de hvasse Solblink ud som Pile — det blev lige ulideligt altsammen, gjorde lige ondt i Øjnene.

Og om Natten kunde Irene ikke faa et Minuts Blund i Gæstekammeret ud mod den snævre Gade, hvorfra de ubegribeligste „Lugte“ lumrede ind, tyngende, kvælende . . . Med febertørre, brændende

Læber tænkte hun paa Luften deroppe, der rislede om En som Kildevæld, paa svale duggvaade Engblomster — paa Bækken, der klang mellem Stenene som smaa Isstykker . . .

Og hun syntes, at hun maatte dø hernede. Hun bad, hun bad til den hellige Irenæus, at de hede Dage og Nætter dog ikke maatte staa saa dræbende stille, at de maatte gaa — gaa, som de plejede, inden hun døde. Men hun vidste det var umuligt!

Da hun sad i Rejsevognen, var de blot en ond Drøm — og det var det allermest naturlige, det eneste naturlige og rimelige, at hun var paa Vej derop.

Den første Nat sov Irene ikke. Laa mod Faster Lenas glatte, svale Pudevaar, drak Luften ind med hele sit brændende Ansigt og blev læsket.

Nej, den Virkelighed var for dejlig at sove fra! Ingen Drøm kunde maale sig med den. Hun vilde ikke slippe et Fnug af den.

Aa, det var en saadan Hvile at føle paa sig selv, hvordan alt sov derude — Blomsterne under glitrende Dugg, Fuglene, de smaa Harer i den mørke Skov med deres aabne, klare Øjne . . . Under en stor, from Stilhed, som aldrig var bleven brudt af Tummel, Svir og Skraal.

Tilsidst gik Natten selv at sove . . .

Hvem kunde dog have sagt hende det, da hun var et uroligt Barn i en lille Seng, at nu maatte

hun ligge stille — for Natten skulde have Lov til at sove. Og den kunde ikke, saalænge man gjorde Støj.

Heroppe sov Natten . . . Dybt og trygt. Stilheden var dens fredfulde Aandedræt — —

Og Dagen, som kom, var glad og god.

— „Vær nu blot glad og god deroppe“, havde Moder skrevet til hende. Glad og god — —

Hvorfor var hun ikke god — naar hun dog elskede det altsammen, saa hun gerne havde kastet sig henad Jorden for at tage den ind til sit Hjærte?

Hvorfor var hun ikke glad, naar hun vadede i lutter Glæder?

„Og var dig for at slaa flere kinesiske Krukker itu“, skrev Moder.

Nej, denne Gang holdt de kinesiske, skønt hun daglig stak Blomster i dem — fordi ingen kunde ordne dem saa vildt og smukt som hun.

Men det brast — det brast mellem Hænderne paa hende — —

— Det begyndte straks den første Morgen, da Oswald i Spisestuen med de fjorten Lichtenegger talte om baade den og den af Slægten og sluttede med at sige: „Ja, det var større Tider — Tider, som skaber store Mænd“.

Klara nikkede, vemodigt samtykkende. Men Irene lo op: „Nej, Cousin, det er da de store Mænd, som skaber den store Tid og ikke omvendt! Jeg venter ogsaa hver Dag, at der skal ske noget stort. For en Lichtenegg — det er jo altid en stor Mand“.

„Han burde ialfald være det“, sagde Oswald lidt kort. Og Klara saa bebrejdende hen paa Irene.

Det undlod Klara aldrig. Hvert Udfald, som undslap Irene Dagen igennem, blev understreget af mildt bebrejdende Blikke fra Klara, der tog sig saa from ud, medens Irene syntes værre derved. Hun mente det jo ikke ondt — hun var ham taknemlig, fordi han havde taget hende med herop. Men lave sig om — det kunde hun ikke, selv om hun kom til at saare Slægtsmennesket i ham.

Der var et rigtigt Menneske bag, som i Glimt kom frem. Naar han lo, naar han kunde le næsten ligesaa ustyrligt som hun af noget, som var ingenting for de andre — naar han altid kunde se, hvad Skyerne lignede og syntes som hun, at naar der var en bred Sølvflod deroppe mellem dem, saa var det Ganges — naar han, hver Gang han steg tilhest, først strøg Bayard over Mulen med den ømme Bevægelse af sin smukke Haand — naar han kastede sig ud i Engens Solskinsbad for at komme helt ind paa Livet af Naturen — da følte hun, hvor hendes egne vaagne, levende Fornemmelser blev forstærkede, fordi han delte dem.

Og da kunde hun tænke sig at sige ham alt det snurrige, det forviltrede, det dødsenstunge, som var indeni hende, og være sikker paa, at han kunde finde Rede i det altsammen.

Men Slægtsmennesket, som var fremme paa alle afgørende Punkter, opirrede hende.

Han havde et Par Rideheste med derop — og de red over Engene og ad de medgørligste Gedestier. Eller de klatrede mellem Alperoser og modne Jordbær, roede, fiskede, besøgte Alpehytte og Kloster . . .

Alt var godt, alt var glædeligt, naar hun skrev om det til Moder — men saadan oplevede hun det ikke. Hun var ikke god og hun var ikke glad. — —

Hvorfor kunde Faster Lena dog heller ikke nogen eneste Dag tie stille med sin store Bekymring! Hun var ellers helt menneskelig sød, Faster Lena — der var ikke „gaaet Slægt“ i hende. Uden forsaavidt som ingen kunde saa mange Historier om den som hun. Og alle dens bedste Egenskaber havde hun i sit Hjærte.

Men det blev ulideligt daglig at høre det samme om hendes kære Dreng, som snart maatte tænke paa det. Han var jo eneste Bærer af Navnet og henved syv og tyve Aar. Men han kunde ikke som de andre blot gaa efter sit Hjærte. Han var bunden af Slægtshensyn.

Den, han skulde vælge, maatte ikke blot have Aner — naa ja, det kunde da findes! men ogsaa Guld paa Kistebund. For Tanken om at vinde de gamle Besiddelser tilbage, naa det gamle Herredømme — den var levende hos enhver af Slægten.

„Men det er dog ikke det, der giver Lykken!“

„Saa lad ham sætte sig ud over det“, sagde Irene. Men Klara forstod, at alle de Hensyn maatte tages. Klara havde ikke blot et godt Navn som de andre Kusiner, men Onkel Frederik var rig, saa rig — og det var ingen af de andre. Irene mindst. — —

— De sad oppe for Tordenvejr. Det brød ikke rigtig løs over Slottet, men det brummede til alle Sider mellem Bjærgene, og hvert Øjeblik var der jagende Glimt af fjærne Lyn.

Det var saa dejligt at maatte blive oppe saadan helt ud ad Natten og sidde sammen i den store Altan-Stue. Oswald havde spillet og Irene sunget til sin Guitar — den ene Sang efter den anden. Faster Lena var kommen frem med nogle af sine berømte Vafler og havde lavet Kaffe til.

Og nu skulde Faster fortælle — ud af sin store Pose med Slægtskrøniker. For det var ikke roligt nok endnu derude til at gaa i Seng, sagde Oswald, som stod bag Irenes Stol og saa ud i Natten. Det kunde komme op over dem hvad Øjeblik det skulde være. Og Irene syntes som han, at det maatte vare længe, længe før man turde gaa til Ro!

„Ja, vil I høre om Grev Hugo — om Grev Ulrich, Grev Adalbert, eller —“

„Noget om Kærlighed!“ raabte Irene med varme Kinder.

Oswald rystede paa Hovedet: „Det er der næppe noget om“.

Hun slog Nakken tilbage. „Saa har det været en ynkværdig Slægt!“

Der jog lidt rødt op i hans Kinder, men han sagde roligt: „Det var jo ikke Kvinderne, der var Tale om. En Kvindes Historie er selvfølgelig hendes Kærlighed — ogsaa i vor Slægt. Men det var Mænd, som blev nævnt, og de —“

„De kan nøjes med at slaa ihjel og røve sig Jordegods sammen. Ja, det glemte jeg!“

„Hvis I nu vil være stille, Børn“, sagde Faster Lena skyndsomst, „saa skal jeg fortælle Historien om Grev Wenzel Lichtenegg og den brune Pige. For den er der da Kærlighed i!“

Aa, nu var det saa ligegyldigt! Det dejlige var forbi! Hun sad ene ved Vinduet — og ønskede blot at komme til Ro.

„Se, Grev Wenzel, det var jo den Lichtenegg, som fulgte med Kejser Frederik den anden paa det femte Korstog, og som bragte en Splint med hjem af det hellige Kors fra Jerusalem. Den faldt siden i Starkenbergernes Hænder — ja, de var jo Røverriddere — og den onde Grev Kuno kastede den i Ilden, men den stod oprejst mellem Flammerne uden at fortæres af dem og skilte dem ad. Naa, det hører nu ikke herhen — —

Grev Wenzel havde ogsaa været i de vælske Lande, og baade derfra og fra Østerland havde han medbragt mange Kostbarheder, med hvilke han smykkede Gemakkerne i sin Borg. Han skulde gøre dem rede til sin unge Bruds Komme. Thi han var trolovet med en Fyrstedatter — og skulde snart hjemføre hende.

En Dag kom der en fremmed Spillemand til Borgen med en sortøjet, brun Pige. Han spillede, og hun dansede med nogle sære, vilde Spring, saa det var lystigt at se og høre. Derefter blev Manden bænket ved et Bord i Gaarden med Brød og Vin foran sig, medens Pigen stod og kigede helt nyfigent ind gennem Døren til Forhallen.

Grev Wenzel, som var en menneskevenlig Herre, spurgte hende, om hun gerne vilde se sig om derinde? Hun nikkede, og han førte hende ind i Borgen.

Da de kom til det Gemak, han havde beredt for sin unge Brud, stod hun ganske tavs en Stund og saa sig om. Derefter sagde hun: „Det er mit. Det er mit altsammen! Du har beredt det til mig". — Grev Wenzel lo og sagde ja, for han var munter af Sind. Og de Ord af den stakkels omvankende Gøglerske kunde man jo ikke tage saa alvorligt, at man vilde modsige dem.

Men om Aftenen, da han vendte hjem fra Besøg hos Prioren og steg op imod Borgen — da stod hun der paa Stien i Skumringen. „Jeg er gaaet fra min Fader og fra alt andet i Verden", sagde hun. „For naar du har beredt Hjem til mig, vil jeg kun være hos dig".

Han syntes, hun havde lignet en vild Kat, da hun dansede ude i Gaarden. Men hun var smuk alligevel paa sin Vis. Og saa tog han hende med ind paa Borgen. —

En Tid derefter, da han skulde drage ud paa sin Bryllupsfærd, sagde han til den brune Pige: „Nu maa du bort herfra — for jeg skal hjemføre min Brud. Og naar jeg vender tilbage med hende, maa du aldrig mer vise dig her".

Hun stod heller ikke paa Stien udenfor Borgen — som han hemmeligt befrygtede — da han drog ind med sin unge Hustru. Men den første Nat de sov paa Borgen, var den med et omspændt af røde Luer, og det var med Nød og næppe, at Grev Wenzel og hans Hustru bjærgede Livet.

Han bar hende ud gennem Flammerne, og de sved hendes lange, gule Haar af lige ind til Nakken. Hun forvandt aldrig den Nats Rædsler, hvor hun laa paa den haarde Klippe og saa Borgen brænde ned til Grunden.

Grev Wenzel maatte drage herop, hvor der var liden Plads til alle hans Mænd. Hver og en af dem var forvisset om, at det var den fremmede Heks, som havde paasat Ilden. Og skulde den Mordbrænderske en Gang falde i deres Hænder — da var Gengældelsen hende vis!

Efter et Aarstid fødte Grev Wenzels Hustru ham en Søn og døde samme Dag. Hendes Kraft var jo undergravet siden den Ildsvaade-Nat.

Han gik meget paa Jagt for at adsprede sine Tanker. Og en Dag, hvor han steg op gennem Skoven for at jage Gemser — stod den brune Pige for ham mellem Grantræerne.

Han løftede ikke Buen for at sigte paa hende, han jog hende ikke en Pil i Hjærtet, som han havde tænkt. Men han gik hen og tog hende i Haanden. „Følg med mig hjem“, sagde han. „For du havde Ret: det var dit altsammen!“

Men hun saa paa ham — ud fra dybe, mørke Øjenhuler — og svarede: „Det er ikke mit længer. For du fik gjort mig ond. Og saa har jeg forspildt min Ret til Lykken“.

Dermed var hun borte. Men han græmmede sig saa meget over Tabet af hende, at han døde ung — — Ja, han døde ung. Og de sagde alle, at det var af Sorg, som han ikke kunde forvinde“.

Faster Lena blev ved at tale. Thi hun var

bange for, at Irene skulde raabe: „Han fortjente da heller ikke bedre!“ Eller at Oswald skulde sige: „Ja, den Historie viser jo, at Slægten er bedst tjent med at have saa lidet som muligt med Kærlighed at skaffe“. Det kunde jo ligne dem. Men de tav begge.

Og saa gik man til Ro. For Uvejret var helt drevet over.

Men langt ind i Søvne syntes Irene, at Granskovene, Kløfterne mellem Klipperne, Søen dernede — det var alt store, mørke Øjenhuler, hvorfra det saa ud imod hende.

Og det klagede — som Suset mellem Graner: „Du fik mig ond, og min Ret til Lykken er forspildt“ — — Det var saa tungt, saa tungt at have med ind i sine Drømme!

Det var en gylden Solskinsdag. Den tindrende Luft var svalet af den nære Sne. De var stegne højt, højt . . . Og Irene havde plukket Blomster hele Vejen op. „Jeg vil have dem alle“, sagde hun til Oswald. „Jeg plukker hele Stedet!“

„Gør det“! svarede han og smilede ind i hendes havgrønne Øjne, der lyste som en Bølge i Sol.

Nu sad hun paa en Sten og bandt sit store Bundt sammen. Han laa strakt i Græsset og saa paa hende. Lidt derfra sad Klara og pillede med de smaa Linnæa og Forglemmigej, hun havde sanket. Men Irene havde Favnen fuld af Ildliljer, Venusvogn, Alperoser, Clematis, Genzianer . . .

„Edelweiss!" raabte hun pludselig. „Dem mangler jeg! Skaf mig Edelweiss, Cousin! Er der ingen heroppe?"

„Jo, der plejer at være paa Klippesiden ned imod Kløften. Men — der er ikke tilgængeligt".

„Hvorfor ikke? Naar jeg maa have dem! Ellers har jeg ikke faaet hele Stedet med. Saa er der ikke noget ved Bundtet!"

„Jeg mener der er meget brat", sagde han. „Og Grunden er ikke fast. Man glider let ud. Jeg kender Stedet fra Gemsejagt".

Hun vendte sig lige imod ham. „Saa har De været der?"

Han rettede sig med et Smil: „En Kriger og en Gemsejæger kender ikke til at vige i vor Slægt".

Hendes Øjne blev pludselig kolde — som grønlig Is. Og hun sprang op, saa hele Bundtet styrtede ned over Grunden.

„Det kender jeg heller ikke til", sagde hun. „Nu plukker jeg dem selv".

Men i samme Nu var han fremme foran hende.

„Der er ikke for Dem at gaa", sagde han. „Jeg skal hente dem".

„Irene dog!" Klara kom til. „Nej, Fætter Oswald, du gaar da ikke ned paa det farlige Sted for et Lune af hende!"

„Hun maa ikke gaa der selv", sagde han og gik hen til Bredden. „Og naturligvis kan det gøres".

„Irene, stans ham dog! Hvad bryder du dig om de Blomster? Nej, det er uforsvarligt!"

Oswald svang sig ud over Randen og begyndte at stige ned ad Klippesiden.

„Det vil jeg ikke se paa“, sagde Klara, slog sin lille Solskærm op og gik bort fra Kløften.

Hun gik, hun gik — hun kunde gaa! Klara, som altid gav sig ud for, at hun — — Nu gik hun! Blev ikke staaende der paa Bredden — for at bøje sig aandeløst frem med udrakte Hænder — som holdt, som virkelig holdt om hans Fødder, saa de maatte staa fast — — Aa nej, nej, bød sit Hjærte til, at hans Fødder kunde træde paa det, træde paa sikker Grund — flænge og rive i det hver Gang de skramlede dernede!

Klara gik . . . Men hun havde jo heller ikke forskyldt det!

Hun — hun, Irene, havde gjort det! Hvor kunde hun, hvor kunde hun dog! Hvorfor havde hun ikke stanset ham! Alt var saa godt, saa dejligt — nu var det bristet, søndret — — Hun havde slængt ham ud i Svælget — i Dødssvælget maaske! Aa, den frygtelige Lyd af Sten og Grus, som raslede ned . . .

Og hun turde ikke en Gang kalde ham tilbage af Angst for at faa ham til at se op — og — — Aa, han gled, han gled . . . Hun vilde give sit Liv, sit Liv — hvis han blot maatte slippe vel derfra!

Men Livet, hvad mente hun med det? Hvordan kunde hun give det? Det var blot at give ingenting! Nej, noget som var til at tage og føle paa, som hun virkelig kunde ofre . . .

Blomsterne — de dyre, de bloddyre Blomster

han hentede . . . Nej, nej — det kunde hun ikke! Det var mer end Livet! Aa, han gled igen . . .

Jo, jo — hun gav dem alle . . . Ikke en vilde hun røre! Hun kastede sig ned paa Randen: „Aa hellige Irenæus — bevar ham! Det er mig, der skal lide! Jeg er ikke værd at røre ved de Blomster — jeg skal ikke tage en af dem, de er alle ofrede! Men saa kan han da ikke undgælde for, at jeg var ond — saa har jeg taget Lidelsen! Saa kan han ikke komme til at bøde for det — saa har jeg bødet! Aa hellige, hellige Irenæus — udvirk for mig, at det kan blive saadan!“

— Han stod foran hende paa Randen af Kløften med lidt sammentrukne Bryn og Lommetørklædet viklet om sin ene Haand. Og han rakte Blomster ud imod hende — af det blødeste, hvideste hvide Fløjel — —

„Her er Deres Edelweiss“, sagde han. „De kostede mig ikke Livet — men lidt Blod har jeg dog givet for dem“.

Der var i Stemmen en vred og udfordrende Ømhed — som blot ventede paa hendes udrakte Hænder for helt at lade Vreden fare.

Hun rystede paa Hovedet og slog Øjnene ned.

„Irene dog!“ Klara var kommen til og slog sin lille Solskærm sammen. „Vil du nu ikke en Gang have de Blomster?“

„Her er Deres Edelweiss“ — han talte højt og lidt bydende. Han vilde overdøve Klaras Ord — ikke give den Mulighed Rum.

Hun saa op — hvid som Blomsterne. „Jeg

er glad ved, at De slap godt fra det“, sagde hun lidt kort og stødvis. „Det var saa urimeligt af mig — for Edelweiss passer ikke en Gang til mit brogede Bundt . . . Og jeg har Blomster nok at bære“. Hun bøjede sig ned og samlede dem ivrigt op.

Han vendte sig om mod Kløften — uden et Ord — og løftede Haanden som for at slynge Blomsterne ud . . . Men Klara drog ham hastigt ved Ærmet.

„Fætter Oswald, maa jeg faa dem?“ sagde hun blidt. „Jeg har været saa angst for dig“.

Han rakte hende dem — med en træt og ligegyldig Bevægelse — og hun lagde dem ind mellem sine pilne smaa Linnæa og Forglemmigej. Og bøjede sit Ansigt ned imod dem . . .

Aa, hellige, hellige Irenæus! — —

— Samme Dag skulde Forpagterens Datter have Bryllup. Irene og Klara havde været med om at smykke Kirken, der var saa rørende lille, at alt i den saa ud som Dukketøj — Alteret, Prædikestolen, den sorte Gudsmoder i sit Silkeskrud . . . Og Herskabet havde lovet at komme ned til Festen om Aftenen i Forpagterens Storstue.

„Blot hun nu maa blive lykkelig, vor lille Magdalena“, sagde Faster Lena ved Middagsbordet. Hun var Gudmoder til Bruden.

„Det gør hun nok“, sagde Oswald. „De Mennesker er saa forstandige — de tager alt med i Beregning. Alt er forud vejet og prøvet ved det Ægteskab, alle Hensyn tagne — ogsaa til Stand

og Slægt og Formue. Der er ingen Plads til det uberegnelige“.

„Det falder dog en Kende tørt“, sagde Onkel Frederik med sin brede Latter, og Irene raabte: „Lykken kommer kun med det uberegnelige! Det lærer vi af Grev Wenzel“.

„Nej, vi hørte kun, at han græmmede sig over Tabet af det uberegnelige“, sagde Oswald, „men ikke at det kunde give ham Lykke. Det er der vist liden Grund til at tro“.

— Der var varmt og indelukket i Forpagterhusets lave Stuer. Men de maatte finde sig i det med Anstand. Klara var i lyserødt med hans Edelweiss som Brystbuket, Irene bar hvid Kjole og havde stukket den lange Stængel paa en Ildlilje gennem sit Bælte, saa dens brandrøde Bæger hævede sig op mod hendes hvide Hals.

Det morede hende at se paa Dansen — for hun tænkte paa alle de lystige Mørkningstimer fra Barndommen, naar Moder lærte hende Hjemlandets Danse. Og det var komisk, at de dansede med saa gravalvorlige Ansigter og med ganske ubevægelige Bevægelser!

Brudefolkene var de stiveste af dem alle. Magdalenas kønne, gule Haar var saa vandkæmmet og strammet sammen, at man ikke saa en Smule af det forfra; hendes Ansigt var rødt og fugtigt, og hendes klare, trohjærtede Øjne var saa sløve og ligegyldige, som den festlige Lejlighed krævede det. Hun sad midt for den lange Væg ved Siden af Brudgommen; de talte ikke sammen, saa ikke paa hinanden, men en Gang imellem stod de op

som paa Kommando og dansede med uden at forandre Udtryk.

„Ja, det ser virkelig ud som sprudlende Lykke“! sagde Irene til Oswald.

„Nej, netop ikke“, svarede han, „derfor kan den holde. Hun faar gode Kaar: han er brav og Faderen rig“.

„Ja, jeg ved nok — i Deres Slægt søger man det Slags Forbindelser! De skal jo have rødt Guld at fodre Deres Fugl i Skjoldet med“.

Han stod lidt tavs. Saa sagde han: „Cousine — jeg forstaar Dem ikke altid“.

Hun rankede sin fine Nakke: „Det er jo heller ikke nødvendigt“.

Han tav atter lidt: „Aa nej — hvis vi kun fremdeles skal mødes hvert syvende—ottende Aar“ . . .

„Ja — hvad ellers?“

Dansen trampede saa haardt i Gulvet, og Violinerne hvinede saa underligt.

„Cousine — jeg forstaar Dem ikke“. Det var meget nærmere ved hende.

Hvis hun nu var ærlig — hvis hun slog Øjnene lige op i hans og svarede: „Oswald, det er altsammen fordi jeg“ — — Saa — saa vilde han træde tilbage og sige: „Jeg beklager det, Cousine — for jeg har Hensyn at tage til Slægten. Jeg tør ikke indlemme det uberegnelige i den — og jeg er forpligtet til at udvide dens Enemærker“.

Eller — eller — vilde Hjærtemennesket være der?

Hun blev staaende uden at svare, og han saa ufravendt paa hende: „Dans med mig, Cousine!“

„Ja — ja“ — det kom aandeløst hastigt. „Men ikke her — man er ved at kvæles. Derude“ — —

„Derude?“ gentog han forbavset.

„Ja, ja — derude“! Hun samlede sin hvide Klædning om sig. „Lad os skynde os at smutte ud!“

Derude laa glitrende Sølv over Engene, en stor blank Maane skred henover gennemsigtig Himmel, og Granerne stod som sorte Fakler i den klare Nat . . .

„Aa“ — hun rakte sine hvide, nøgne Arme ivejret og sukkede af inderlig Udfrielse. Herude var Festsalen!

Han drog Vejret skælvende dybt som hun. „Men det er koldt“ — —

„Nej, nej! Dejligt — dejligt“ — —

„Jeg mente for Dem“ — han rørte let ved hendes blottede Skulder.

Aa, hun havde staaet og misundt Bayard den Haands nænsomme Berøring! Men at der kunde røres saadan — nej, det havde hun ikke anet. Saadan — med Hjærtet helt ude i Fingerspidserne — — Røres saadan med Hjærtet . . .

Kunde hun blot staa der — i Glædesbæven, med den Haand mod sin Hals — lige til det blev Dommedag!

Det var Anen om denne Stund, som brast ind over hende den første Barndoms-Aften, Anen om den store livsalige, ubønhørlige Elskovstvang, som her skulde tage hende til Fange — til Livsfange!

„Skal vi danse?“ Hans Læber var saa nær ved hendes Øre.

„Ja, ja“! — Alt, alt, hvad Livet ejede, skulde de sammen!

Han lagde sin Arm om hende. Hun bøjede sig gysende ind imod ham — og de stod ubevægelige . . .

Det var det Sted i Sangen — i Livets Højsang — hvor de siger, at de elsker hinanden . . . Aa nej, det var mer: her var Bryllupssal — skinnende højtidsfuld! Her var Brudgommen i sin lyse, mandsstærke Rankhed. Her var Bruden i sit hvide Svøb. Den store, luende Blomst, hun bar ved sit Bryst — det var hendes Hjærte, som havde blødt sig, brændt sig igennem det hvide Lin, for at naa frem til hans . . .

Hans Arm drog hende tættere ind . . . Hendes mørke Haar brusede mod hans Skulder — hendes røde Læber rørte ved hans Bryst . . .

Hun vilde kysse hans Hjærte vaagent, drage det frem til flammende Møde med hendes.

For hun — hun havde Ild og Blod nok i sine Aarer til at farve Fuglen i Skjoldet glødende rød som aldrig før — Ild og Blod nok til at skabe Tiden stor for ham, tænde ham selv op til brændende Stordaad!

Hvor stod det, at Solen gaaar frem som en Brudgom af sit Brudekammer? Af deres Brudekammer vilde han gaa frem som Sol over Verden —

— „Fætter Oswald — Irene, hvor er I?“ Den spinkle, høje Stemme skar sig Vej ud til dem.

Ikke slippe! For alt i Verden ikke slippe! Det

gjaldt Livet. Nu enten op sammen til den fjærneste, ensomste Tinde, ind i det sorteste Skovdyb — — Eller frem for dem alle, Haand i Haand — Arm i Arm.

„Fætter Oswald — Irene, kom ind! Der skal synges“.

Ikke slippe — for Himlens Skyld!

Han slap — — Han drog Armen til sig: „Ja — ja, vi kommer“. Saa bøjede han sig ned mod Irene: „De kalder paa os“.

Hun rettede sig: „Hvad saa — hvad saa?“ Hendes Stemme var haard som Flint.

„Vi maa gaa ind — nu“.

Hun drog Skuldrene lidt ivejret, som om hun pludselig frøs, og svøbte sin lange Kjole tættere om sig. — Saa løb hun foran ham henimod Huset.

De vilde alle have Irene til at synge. Og hun sang om den vilde Rose paa Heden — som blev brudt . . . Hun syntes, den havde det godt, den Rose, blødende godt imod hende!

Hvis han var stormet op med hende i sine Arme — op til den Kløft, hvor hun pinte ham saadan imorges, og havde kastet hende ud i Dybet — saa havde han haft Ret til det, saa havde det været svimlende Jubel mod dette — —

Dette ynkelige, ulidelige, at han ikke lod sig rokke fra det Stade, Mænd elsker at blive paa: det, hvorfra der endnu kan trædes tilbage.

Det Slægtsmenneske af Sten og Træ! Den kolde, sindige Tiroler! Hvis han nu gav sig til at veje og overtænke — og kom til det Resultat,

at det gik dog ikke, han turde ikke — saa var der ingenting sket, ingenting!

Han mente kanhænde endda at prøve sig frem et Par Gange endnu — stadig med samme Forbehold!

Nej, nej — nu var det forbi! Alle de senere Gange han regnede med — dem slog hun istykker.

Han slap den Gang Stunden var inde — da de stod hos hinanden i Bryllupssalen . . . Dér, hvorfra man ikke gaar ud, kun dybere ind — til Brudekammer . . . Det var Dødssynd — —

Klara sang om Edelweiss, „som er Alpens Forglemmigej". Og de andre sang.

Tilsidst stod Pater Permin op, Benediktineren med de underlige, gennemtrængende Øjne, og bad dem synge med ham Tirolersangen om det Hjærte, som har mer end al menneskelig Kærlighed — „Herz Jesu Lied".

Medens de stærke Stemmer lød om hende, syntes Irene, at hvis hun blot kunde sidde ubevægelig hen uden at tænke og blive ved at sige det for sig selv: „Herz Jesu Lied" — saa kunde det være Hvile. Der var Vuggetoner i det for Hjærtet — —

Da de kom tilbage til Slottet og bød hinanden Godnat, stod Irene lidt tilbage fra de andre, og idet Oswald tog hendes Haand, førte han den hastig til sine Læber; den laa kold og ubevægelig i hans. —

Der var Brev til Irene fra hendes Moder. Hun sad og læste det ganske sløvt uden at for-

staa — da hun pludselig rettede sig og trak Lyset nærmere.

„Husker du Montani“, skrev Moder, „Farbroder Leopolds Ven, Diplomaten? Han er her og tænk — han frier til dig! Ønsker udtrykkelig, at det skal gaa gennem mig, og finder det godt, at du er borte, saa du har Ro til at overtænke det, før du svarer. Han er fire og tyve Aar ældre end du, har jeg regnet ud — men min Vildkat blev Grevinde og kom i gode, gode Hænder. Men du elsker ham ikke, vel? For du var altid venlig imod ham — og jeg tror, at du straks blev fjendtlig, hvis du følte Gnist af Kærlighed til en Mand. Jeg vil ogsaa nødig af med min lille Irene — selv om . . . Blev du bedrøvet, hvis der skete en Forandring hjemme? Der kan ingen ske i dette, at jeg elsker min Vildkat først og sidst, og vil hendes Lykke fremfor min egen“. — —

Hun gik op og ned ad Gulvet med Hænderne om sin Pande. Hvad var det, hvad var det med Moder? Kunde det være — — Aa nej, nej — alt blev saa fremmed, saa unaturligt! Men Montani! — — Hvor fandt han dog paa det! Lang, mørk, lidt graasprængt med missende Øjne og rammende Bemærkninger — —

Hun sank ned i Stolen igen og kastede sig henad Bordet. Aa, hun maatte bort fra den Smerte, den Smerte, der borede sig ind i hende hver eneste Dag, holdt hende udspændt som paa en Pinebænk — og som blot vilde ende med det Naadestød, at han tog Klara! Nej, hun kunde, hun vilde ikke mer!

Og naar hun saa ikke havde Hjemmet og Moder mer som før — hvad var det, der stod i Brevet? — hvad skulde hun saa gøre af sig selv? Og hun vilde leve — vilde opleve! — —

Da alle Bjærgtoppe fik morgengyldne Rande, gik Irene ud af sit Værelse med et Brev i Haanden. Der var kun et Par af Folkene oppe; hun bad en Karl om at bringe det ned til Hospitiet. Pater Permin rejste forbi i Løbet af Morgenstunden og gjorde Holdt; han var paa Vej til München og havde spurgt, om hun ønskede Bud eller Brev med. Derefter gik hun atter ind paa sit Værelse og lagde sig ned — saa træt, saa dødtræt!

— Hun samledes først med de andre ved Middagsbordet, og Faster spurgte straks bekymret, om hun var syg? Hun var saa dødningbleg.

„Nej, jeg har blot ikke sovet“, sagde hun.

Oswald, som sad tilvenstre for hende, sagde dæmpet: „Nej, De havde Lys til Daggry“.

„Hvor ved De det?“ spurgte hun. Og han svarede: „Jeg vaagede, til det var slukket“.

Lidt efter sagde Irene: „Onkel Frederik, bliver det saadan, at De rejser til Innsbruck i Morgen?“

„Ja, jeg maa derned — men jeg kommer igen“.

„Vil De tage mig med? Saa henter Farbroder Leopold mig dér“.

„Dig, skøn Vildkat! Hvad mener du?“

Men hun havde vendt sig imod Oswald: „Jeg maa sige Dem Tak for denne Gang, Cousin“, sagde hun uden at se paa ham. „Jeg bliver nødt til at rejse“.

„Men kære Barn dog —“ begyndte Faster Lena.

„Jeg er nødt til det“, gentog Irene — stansede lidt og vedblev med en høj Stemme, som ikke var hendes egen: „Grev Enrico Montani har friet til mig — og jeg har sendt ham mit Ja“.

„Kære Barn dog!“ Der var ligefrem Forfærdelse i Fasters Stemme.

Klara lagde sin Haand over Kusinens. „Gid det maa blive til din Lykke, Irene!“

„Fru Grevinde!“ sagde Onkel Frederik. „Maa jeg saa kysse dig i den højtidelige Anledning? Men Kong Arthur ligner han ikke“.

Hun hørte ikke alle de Ord, som blev ved at summe om hende — hun hørte kun et eneste: den dødelige Tavshed fra venstre Side. Hun følte, at den Tavshed, den vilde hun høre, den vilde hun have om sig som et bundløst Dyb hver eneste Gang hun blev ene . . .

Efter Maaltidet trak hun sig tilbage for at pakke Kuffert. Hun kastede alt hulter til bulter ned i den, gramsede rundt, rev op igen . . .

„Kan jeg ikke hjælpe dig?“ Det var Faster Lena ved Døren.

„Nej — nej Tak —“ hun smækkede Kufferten i — „jeg er færdig“. Hun vilde være ene.

Men Faster Lena gik ind — og tog hende om Hovedet. „Barn, Barn — du slaar i Stykker“!

Hun trak Hovedet bort. „Hvad mener du? Der er jo ingenting — ingenting! Og det blev aldrig til andet!“

„Jo, der er noget“, sagde Faster. „Men du vil have Frugt, før der er sat Blomst. Ellers river du op med Rode!“

Et Øjeblik laa hun med Hovedet i Faster Lenas Skød og græd vildt — men saa sprang hun op og pakkede færdigt.

Oswald var ikke inde om Aftenen, han gennemgik Regnskaber med Forpagteren. Og næste Morgen maatte Faster Lena bringe de bortdragende hans Hilsen. Thi Hyrdedrengen havde meldt om en Rudel Gemser paa en af de nærmeste Højder, og Oswald var aarle dragen paa Jagt.

— „Ade, mein Land Tirol!“ — det sang og klang fra Rejsevognens rullende, raslende Hjul, fra hver lille Bæk, der skummede ned over Klipperne, fra alle Flodens ilende Bølger . . . „Ade, mein Land Tirol“ — og med Landet Tirol svandt alt hvad der var Liv værd her i Verden — —

Saa gik der atter syv Aar — af dem, der ikke gaar som Dage.

Enrico Montani var Gesandt i Wien, og den straalende Grevinde lod sig tumle om i et Sus af Forlystelser. — Livet gik bedst, naar man kunde undgaa at tænke over det. Ellers kom dog de fleste til det Resultat, at det, de levede, var ikke Liv — ikke deres eget rigtige Liv, men en ganske forkert Tilværelse.

Hun blev anset for at være lykkelig — og til en Tid anstrængte hun sig vildt for at fastholde, at hun var det. Men hun havde bevaret en indre, ogsaa for hende selv ubestikkelig Sand-

druhed; derfor opgav hun snart den Indbildning og saa Virkeligheden lige i Øjnene.

Hver Gang hendes Moder nu gentog: „Du er i gode Hænder“, fortrak hendes Mundvige sig lidt. For hun var i Voldsmands-Hænder! Ikke fordi han gjorde hende Uret — men i det Forhold blev alle Hænder voldelig onde. Uden netop de to, i hvilke man havde lagt hele sit levende Hjærte.

Udenfor sig selv kunde hun finde sin Mand baade klog, overlegen og uangribelig. Men det Forhold ødelagde hele Indtrykket. Det var ikke blot en forhadt Byrde — det blev ogsaa en lurende Fare. Netop fordi hun ikke kunde opleve det gennem Hjærtet — men ene gennem Sanserne. Og hun kunde tænke sig, at Enrico fik den Magt over hende, som vilde bøje hende — til Selvforagt.

Hun syntes tidt, at hun var i den Stue igen fra Innsbruck, hvor alle Dunsterne lumrede ind fra den snævre Gyde i de hede Nætter — sneg sig ind over hende og vilde kvæle hende. Hun stred af al sin Magt for ikke at lade sig trælbinde af det, hun hadede — men hun maatte have Hjælpemidler. Saa var der Balsalene med Lys, Blomster, Purpur, Juveler, skælvende Hvisken og hede Blikke — alt det, som gav hendes brændende Livstrang en øjeblikkelig Næring.

Liv blev det aldrig — der var for hende kun et eneste Liv: det hun selv havde brudt i Stykker. Det vidste hun lynklart fra den Dag hun blev en andens. Men den susende, glimtende Hvirvel holdt hendes Skønhedssans vaagen, hendes Indbildningskraft virksom og kunde hjælpe hende

— for en Tid ialfald — mod at glide ned i sine Sansers Vold.

Det var Døden — Døden. Og hun saa dem jo forfalde til Døden omkring sig, Kvinder saavel som Mænd. I mer uforstyrret Nyden, jo mer deres Sanser fik kvalt deres Hjærte! Hellige Irenæus — Mennesker var nøjsomme! Og hun havde selv en Gang ment, at det var Liv! — —

I hendes Ægteskabs andet Aar havde en for tidlig Fødsel nær kostet hende Livet. Da hun rejste sig fra det lange Sygeleje, havde Lægen ikke skjult for hende, at alt Haab om, at hun senere kunde føde Børn, var udelukket med det samme. Og skønt der etsteds indeni hende var en øm og blid Længsel, der havde rakt sine Arme ud og blev bitterlig skuffet ved atter at lade dem synke tomme ned, syntes hun dog, at det var bedst saadan. Der blev noget meningsløst ved de Børn! Som ved lille Broder Leopold — der havde gjort Moders Hjem i München endnu mer fremmed for hende — selv om han var sød nok.

Hun underholdt ikke nogen livlig Brevveksling med Slægten hjemme i Tirol — saadan hed det uvilkaarlig i hendes Tanke — men fulgte dog med alle Begivenheder i den. Mest gennem Faster Lena, som var rørende med at skrive — selv naar hun ikke fik Svar.

De første Aar ventede Irene stadig at faa Melding om Oswalds og Klaras forestaaende Bryllup. Saa giftede Klara sig med den lange Baron Ruffinatscha — og paa en Gang havde hun

elsket ham fra sit femtende Aar. Saa det blev rørende romantisk!

Hun var selvfølgelig blot forsmaaet af Oswald! Da det kom til Stykket, mente han vel, at han skyldte Slægten at gøre et endnu mer glimrende Valg. Men han syntes fremdeles at vrage — thi endnu hørte man intet om Giftermaal fra den Kant.

En Aften i Wien, ved en Hofkoncert med Dans, saa hun ham ganske uventet — langt fra. Hun blev saa hvid i sit røde Fløjel, at hun maatte gemme sit Ansigt bag Viften. I Trængselen kom de siden et Øjeblik nær til hinanden. Han bøjede sig dybt og uden Ord. Hun sagde: „God Aften, Oswald“ — og det klang saa blidt, saa klart, at hun selv kunde høre det — og saa ham løfte sit Hoved som i pludselig Undren . . .

Saa blidt, saa klart — som Bækken klang deroppe mellem bøjede Blomsterkroner! — —

Ved Udgangen af det syvende Aar hørte Irene, at Grev Oswald Lichtenegg var traadt ud af Hæren og havde trukket sig tilbage til sit Alpeslot.

„Han siger, at deroppe er Gerning, som i mange Aar er bleven forsømt“, skrev Faster Lena, „Mennesker at arbejde for, som man har tænkt for lidt paa. Og at det er bedre end blot at gaa og vente paa Krig. Det kan jo være meget sandt — men jeg er bange for Slægts-Tungsindet! Grev Adalbert bukkede jo under for det. Men han havde Brødre — og Oswald er den eneste; det gør Tingen mer alvorlig. Selvfølgelig tror jeg ikke, at min Dreng kan glemme sin Forpligtelse

at føre Slægten videre og give sit store Navn i Arv — men han ængster mig dog!"

Nej vist! Den Forpligtelse var den helligste for alle Lichtenegger. Der fortaltes jo ogsaa, at den rhinske Sanger, som Grev Ulrichs Hustru modtog saa gæstevenligt og beredte et Bad med Rosenblade i, havde sunget, at den sidste af Slægten kom først, naar den røde Fugl havde rystet sine Vinger og var fløjet ud af Vaabenskjoldet. Saa umuligt var det, at den Slægt kunde dø ud! — —

— Ved den samme Tid var Grev Montanis Bryst, som aldrig havde været stærkt, blevet angrebet. Irene rejste ned med ham til Middelhavet, men det varme Klima havde ikke den ønskede Virkning. I de seks Maaneder han var Patient, kom hun ham nærmere end før. Den underlige Magt, hun frygtede hos ham, var borte — ligesom det, der havde skilt dem ad. Og der var i hendes Følelse for ham en Oprigtighed, som hun senere var glad at mindes.

Saa døde Grev Enrico Montani. — —

Da Irene var fri igen, forstod hun det ikke straks. Og da hun forstod det, vidste hun med svidende Sjælsbitterhed, at Friheden nyttede intet — intet! Alt var dog forbi for hende.

Hun vilde blive i Wien; dér havde hun en stor, ligeglad Kreds, og kunde med Tiden atter føre det udvortes, selskabelige Liv, hvorved man glemte — og som var det eneste, der stod tilbage for hende.

— En Dag traf hun igen den høje Munk med de underlige Øjne. Han var paa Besøg i Wien.

„Kan De endnu se gennem Muren hvad Klokken er, Pater Permin?“ spurgte hun.

Han saa paa hende. „Ja“, sagde han. „Den er falden til Slag, Fru Grevinde. Skynd Dem!“

„Nej“, sagde hun, „min Klokke er slaaet. Jeg har ikke noget at ile efter. Mit Liv er forbi“.

„Hvor ved De det?“ spurgte han.

„Jeg brød det selv! Jeg har ikke gjort stort andet end Ulykker, Pater Permin — slaaet i Stykker omkring mig. Saadan er jeg skabt“.

„Hvorfor har De saa aldrig slaaet Dem selv i Stykker? Det var paa Tide!“

Hun saa forbavset op: „Hvordan kan man — hvor gør man det?“

Han løftede sin magre, hvide Haand og tegnede et stort Kors i Luften. „Dér!“ sagde han. — „Men De har endnu ikke fældet Dom over Dem selv. Derfor er De ikke naaet frem til Offerstedet“. — —

Hun blev siddende ubevægelig med Hænderne i Skødet. Nej, Dom over sig selv havde hun aldrig fældet — skønt hun vidste, hvad hun havde gjort. Vidste det klarere for hvert Aar, hvad hun havde brudt itu for en anden. I Modvilje, Egensind, Utaalmodighed. Vidste ogsaa, hvad Uret hun havde gjort Montani ved at række ham Haanden uden den mindste indre Tilnærmelse ved at give ham et Legeme uden Spor af Hjærte!

Gud i Himlen, men Dommen — den havde

hun fældet over de to. Dømt dem — for det hun havde forskyldt!

Hun havde aldrig brudt Staven over sig selv — aldrig, nej, aldrig været ved Offerstedet.

Nu syntes hun, at hele Rummet var fyldt med et stort, stort Kors — — Det store Vejkors fra Engene udenfor Slottet. Det ragede op fra Jord til Himmel . . .

Dér — ja, dér faldt man ind under sin egen knusende Dom . . . Fordi man saa, som aldrig før, hvad Ens onde Hænder havde brudt og søndret! . . .

Hun kastede sig ned paa Offerstedet og bad om at blive brudt itu — helt ind, helt ind! Til den dødelige Forbindelse brast mellem hende og den onde Magt, som dog ikke var hende selv. Saa hun kunde heles til langt fuldere Enhed med det i hende, som — hvor famlende, hvor bristende ufuldkomment det end rørte sig derinde — dog havde sine springende Kilder paa de evige Bjærge.

— Hun vaagede hele den Nat. Det var for stort at sove fra! Og der var en jagende Smerte, som holdt hendes Tanker vaagne. De to, som hun havde forbrudt sig mest imod — dem kunde hun ikke naa, nu hvor hun kun havde én brændende Vilje: at gøre alting godt, at hele, hvor hun havde brudt itu! Ak, det var som i Sangen: „Den ene død — den anden fjærn“!

Fjærn — ikke fordi der laa mange Mile imellem dem, ikke fordi Alpekæden lukkede ham inde — ikke en Gang fordi der kunde være Harme og Bitterhed i hans Sind, som spærrede for hende.

Hendes Kærlighed var som en Flod, der i denne Nat gik over alle Bredder, kunde skylle alle Hindringer bort, bryde sig Vej gennem alle Mure! Men — det, som var Fjærnheden mellem dem, kunde al hendes Kærlighed ikke ændre! Dér var den magtesløs.

Aa, havde hun haft sit fattige Legeme, som det var før! Da — ja, da havde hun slæbt sig derop paa sine Knæ, om saa skulde være, og havde sagt ham det: „Oswald, jeg kommer for at sige dig, at jeg elsker dig, at jeg altid har elsket dig. Men jeg kommer især for at sige dig, at du elsker mig“. Det følte hun paa sig selv saa usvigelig vist — derfor vilde hun have taget hele Afgørelsen paa sig, hvis han endnu vaklede eller tøvede. For hun havde den store, stærke, varme Lykke til ham — og den havde kunnet tænde nyt Liv, nyt flammende Liv i Slægten! — —

Men nu, nu — — Han kunde ikke — kunde ikke binde sig saadan, at han vidste, det blev Død for den ældgamle Slægt. Og om det utænkelige kunde tænkes, at han havde villet — saa vilde hun ikke. Aldrig! Hun havde brudt nok itu i sit Liv — hele Rækkefølgen af vordende Lichtenegger skulde ikke brydes af, tilintetgøres ved hende. Saa forarmet som hun nu var, vilde hun ikke binde nogen Mand til sig — endsige den hun elskede!

Hun maatte bære den lukket inde i sit Hjertedyb, hele den glødende Vægt af Lykken, som hun havde til ham — og ikke kunde række ham. Aldrig maatte en Anen om hendes Kærlighed naa

ham nu — det blev kun at bringe ny Smerte ind i hans Liv. Eller ny Splid, hvis Hjærtemennesket rejste sig mod Slægtsmennesket i ham. Og maaske kunde det hindre ham i at binde sig til nogen anden.

Nej, tie maatte hun. Uden hvis hun døde. Aa, maatte hun dø — blot dø! Saa kunde hun rive sit flammende Hjærte ud og række ham det med begge Hænder i sin sidste Stund — —

Pater Permin kom den næste Dag for at høre, om hun havde Hilsen og Bud at give ham med; han rejste hjem til sit Kloster deroppe.

Han saa paa hende med de Øjne, der gik igennem, og hun sagde: „Det er gjort“.

„Ja“, sagde han, „men husk, at det maa gøres helt — helt! Først da kan det nye Liv begynde. Den, der vil afdø fra sig selv, maa dø helt ind — og helt ud“.

Helt ud! Ja, det var rigtigt — hele det ydre, overfladiske Verdensliv hun havde ført, maatte hun bryde med. Men hvad saa? Hvorhen? — —

Hilsen vilde han tage med? Ja, hvis Faster Lena var deroppe paa Slottet, saa —

Det troede han næppe, det var jo Vinter. Hun var vel i Innsbruck endnu, men Grev Lichtenegg var der det meste af Aaret. — „Han siger selv: „Jeg var opdragen til at gaa og vente paa Verdensbegivenheder, som ikke kom. Men heroppe er en Verden at sørge for, som var forsømt. For den er det en Begivenhed, at en tager sig af den. Og det er blevet en Begivenhed for mig selv at gøre det. Det har lært mig ikke at springe det nær-

liggende over". — Der er dog noget andet nærliggende, som Greven tøver med: at tage sig en Hustru".

„Men det gør han nok — han er jo ung endnu".

„Ja — men det vil falde ham svært at bestemme sig. Han stiller de største Krav til sig selv — og derfor ogsaa til andre. Især hvad Følelser angaar. Det staar saadan for mig, at han endnu aldrig har mødt en Følelse hos en anden, som kunde tilfredsstille hans egne Fordringer til Kærlighed — og jeg tror, det er kommet over ham som en Tungsinds-Tanke, at det heller aldrig vil ske". — —

Pateren var gaaet — hun sad atter ene med sine Tanker ... Ja, ja, hvor hun nu forstod ham — med dette helstøbte, oprigtige Hjærte, som havde villet lodde sig selv tilbunds for kun at give sig fuldt vidende, fuldt villende. Hvor hun forstod, at Bølgegangen i hende, alle hendes springende Luner maatte være sjælsforvirrende, fortvivlende for ham — saa han ud fra den Erfaring bar den Tungsinds-Tanke med sig, at han aldrig vilde møde en Følelse, der kunde staa Maal med hans egen!

Aa, at hun ikke kunde sige ham, hvor han var bleven elsket — men at hun den Gang blot ikke havde kunnet magte sin egen Følelse, fordi intet andet i hende endnu var paa Højde med den! At hun ikke kunde tage Tungsinds-Tanken fra ham og give ham Troen i Hænde, Troen paa hans Magt til at vække en Følelse, ædelbaaren stærk

som den der kunde opstaa i hans eget Bryst! At hun aldrig kunde gøre det før i Døden!

I Døden — — Ja, men dér — dèr var det jo! Dø helt ud, det var dog det hun skulde — og døde hun, kunde hun naa frem til ham. Som en døende kunde hun komme.

Som en døende, en, for hvem Livet var helt forbi, og som ikke regnedes med længer, kunde hun sige ham alt om sin Kærlighed — fordi det ikke mere kunde forpligte ham overfor hende, ikke mere staa hans Lykke i Vejen og hindre ham i at binde sig til en anden.

Som en døende . . . Dyrt, dyrt maatte de købes, de Skridt der førte hende til ham. De kostede Livet. Men hun vaklede ikke.

Det vakte megen Opsigt i den diplomatiske Kreds i Wien, da det samme Foraar rygtedes, at den smukke Enkegrevinde Montani agtede at gaa i Kloster.

Først tænkte man, at det kun var et af hendes sædvanlige Luner, at Modsætningen i Billedet: Baldronning og Karmeliterinde havde tiltalt hendes lidt excentriske Fantasi, men at Livslysten i hende nok skulde vinde Sejr over dette pikante Indfald, inden det blev til Alvor.

Men da det kom ud, at hun havde delt sin Formue efter Montani mellem Slægtninge af ham, at hele hendes Indbo, alle hendes Smykker og Toiletter skulde bortsælges ved Auktion — da

forstod man med Beklagelse, at det var hendes bestemte Forsæt. Og med et Suk anskaffede en af Kredsen sig det perlemoderindlagte Meublement fra Grevindens Kabinet, en anden hendes Rubiner med deres berømte „Rosenblod“, en tredie en Marmorgruppe fra hendes Vinterhave, hvor „Tusind og en Nat-Festerne“ var blevne holdt.

Hun bød alle Farvel som for bestandig, rejste saa til sin Moder — der var fortvivlet over hendes Beslutning — for at være en Tid hos hende. Og vilde til allersidst tage Afsked med sin Slægt hjemme i Landet Tirol, som hun sagde. — —

— „I Begyndelsen skabte Gud Himlen og Jorden“ — de Ord blev ved at klinge om Irene, da hun en Juli Aften, fra Hospitiet ved den blanke, tungsindige Sø, begyndte at stige op over Engene.

Den guldklare Bue langt over hendes Hoved — ja, den var hvælvet af Skaberhaanden. Først den — saa Jorden, den rigtige Jord, som var her. Den rene, stærke Muld, af hvilken de skød frem, alle Paradis-Blomsterne, Markens ranke Liljer, mer klædt end Salomon i hans røde Kongekaabe.

Naar Døden en Gang sad ved hendes Hovedgærde i den smalle Celle, og hun saa tilbage — da vilde hele hendes Liv have været her — blot her. At hun, som var den eneste mørke Plet heroppe, havde faaet Lov til at leve sit Liv her — det var Naade. Ud fra den kunde hun forstaa det langt større: Udvælgelsen til at staa

under vid, vid, guldklar Hvælving paa store evige Enge med Liljer — Liljer . . .

Medens hun steg og følte, hvor hendes Sko og Kjolesøm blev hjemligt duggvaade — var det, som om der gik Klokker inde i hendes Hjærte. Og saa dyb var Stilheden, at hun syntes, hun fornam Klangen af de Klokker . . .

Saa stod det store Vejkors der. Fra Jord til Himmel . . . Nej, langt, langt dybere nede stod Korsets Fod — helt nede i Dødsriget. Derfor maatte den, der vilde stige op til Himlen — ad denne eneste ene Vej — ogsaa først ned i Døden . . .

Hun slog Armene om det gamle Kors og bøjede sit Ansigt ind imod det. Hun syntes, det stod paa en Grav — over en død Irene, som havde gjort ondt og forspildt al sin Ret til Lykken. En Irene, som hun selv havde kastet ud i Døden — og som hun nu, gennem hver eneste Kloster-Dag, skulde opstaa fra . . . Til et Liv, der bar bort fra Jorden — —

Pludselig gled hun ned i Græsset med en brudt Stønnen. For hun følte, at hendes Hjærte brændte af Længsel efter at opstaa til Liv her paa Jorden! Ikke blot efter at hele det, hun havde brudt i hans Sind, og give ham Tro paa hans Evne til at fange Lykken ind — nej, hun tørstede efter selv at give ham den Lykke, den rødeste røde Lykke! Aa, hellige Irenæus, hun tørstede efter at opstaa — ikke som en himmelsk, men som en ny jordisk, jordisk Irene . . .

Hun stred en Stund med sig selv paa den

duggvaade Jord — saa korsede hun sig, stod op og gik videre.

Og Slottet laa der — med Taarn og Altan, med den lille Kirke ved Siden. „Grüss Gott, tritt ein — bring Glück herein“ stod der som altid over Indgangsdøren. Ja, hun vilde bringe Lykke — Lykke udenfor sig selv!

Hun gik op ad den mørke Stentrappe, hvorfra Døren til Køkkenet stod paa Klem, som den plejede, saa man fik et Glimt at se af Heksegryderne og den troldede Ild derinde — og hørte Faster Lenas Stemme minde Pigerne om Aftensmaden.

Aa, Faster Lena! — — Faa Øjeblikke efter sad Irene paa en Skammel ved hendes Stol i den store Altan-Stue og maatte fortælle, fortælle, fortælle . . . Og blev klappet og kysset og sluttet inde i moderlige Arme.

Faster Lena græd en Del over hendes Beslutning, havde nok hørt om den, men dog haabet . . . Det var saa svært at forsone sig med den Tanke! Lille Irene!

„Men nu bliver du da først her en Tid? Vi har det saa ensomt! Den kære Dreng — han er ligesom lidt menneskesky! Ja, det er min Sorg hvad det skal blive til med ham! Han venter mig saa længe! Men det bliver jo nok en Gang. Han kan dog ikke lade Slægten dø ud“.

„Nej, det kan han ikke“, sagde Irene stærkt.

Anerne, som hang derinde, havde alle den Vane at stirre paa en, hvor man saa stod i Stuen — og dét havde altid pint hende. Men nu følte

hun, hvor de fjorten Par Øjne saa forstaaende og alvorligt bifaldende ned imod hende gennem Skumringen. Hun kom paa god Fod med den gamle Slægt — men hun gav jo ogsaa Livet for Slægtsmennesket i ham! Hun syntes, de anerkendte hende som en, der burde have hørt dem til. Og gennem Skumringen nikkede hun op imod dem: „Den, der skal dø, hilser Eder“, hviskede det i hende.

Saa gik Døren op. Der stod en, som stansede ved at se to Hoveder tegne sig mod Hjørnevinduets klare Aftenhimmel.

„Oswald“, sagde Faster Lena, „kom nærmere. Det er lille Irene!“

Aa, hvor sødt af Faster at sige det saadan! Han gik frem: „God Aften, Irene“.

Hun drog et Suk af dyb, uudsigelig Lettelse, medens hun rakte Haanden — kold og lidt dirrende — ud imod ham. Hun syntes, hun havde faaet sit Navn igen, nyt og levende. Irene hed hun. Helt ind i Hjærtedybet hed hun Irene!

„Men du maa være sulten, Barn — og Oswald da med. Han kommer lige fra Alpehytten.“ Faster Lena rejste sig og gik ud af Stuen. Idet Døren lukkedes, hørte de endnu hendes Stemme: „Er Fløden pisket, Crescenza? Martin har jo bragt Jordbær“.

„Aa, de Jordbær med Flødeskum — faar I dem endnu til Aften?“ spurgte Irene.

„Ja — husker du, naar vi selv havde plukket dem?“

„Og havde det Uheld at styrte med Kurven“

— føjede hun til. Det var naturligvis sket for hende, og han havde sanket op igen med hende, saa mange som muligt, og søgt at dække hendes Uheld.

Saadan blev det ved imellem dem — ved Bordet og hele Aftenen. Der var et „husker du?“ ved alle mulige Ting heroppe, og det blev til saamegen Latter. Underligt, hvor der kunde være Hvile ved at le!

Medens hun klædte sig af, oppe i sin egen, gamle Stue, tænkte hun, at det var maaske en mærkelig Indledning til at fortælle ham om det alvorlige Skridt, hun stod i Begreb med. Men i Morgen, naar de havde let sig gennem alle Barndomsminderne, saa blev der Rum for Alvor. Saa vilde hun tale.

Aa, der randt Kildevæld, der randt Kildevæld ind til hende gennem det aabne Vindue — Kildevæld af Svalhed, af Stilhed, af Duft, af Lindring! Og hun laa uden at tænke — i den blideste Hvile — og fornam paa sig selv, hvor alt blev lullet i Søvn . . .

Saa huskede hun pludselig, at de havde sagt du til hinanden ligesom i Barndomsdagene — uden at lægge Mærke til det. Og Anstrængelsen ved denne ene bestemte Tanke gav Stødet til, at hun straks faldt i Søvn — dyb og barnetryg. —

— Den næste Aften ved Solnedgang stod hun paa Altanen efter en lang, lang dejlig Dag. Hun havde været ude og inde, oppe og nede — først

med Oswald, saa alene, da han maatte ned til Hospitiet. Nu stod hun og saa ham komme hjemad over Engene.

Hun var gaaet udenom ogsaa idag — hun kunde ikke tage al den Alvor frem!

Maaske det var galt — de voksede sig sammen i den Glæde — men kunde hun dog ikke, for en eneste kort Dag, have Lov til hverken at se frem eller tilbage, og leve med ham som et Barn — blot i Øjeblikket! — — Aa, hvorfor var dog det onde til, som hed at tage tilægte og bortgiftes? Det gav blot Kvaler, Nag og Forviklinger — det skilte dem ubønhørligt ad. Kunde det ikke blive ved som nu — lige til Verdens Ende?

Nej, nej! — Hun kom jo med den store Gave til ham, med hele den Kærlighed, som ikke mere krævede, ikke bandt og forpligtede, men blot vilde gyde sig dulmende ud i hans Sind, borttage hvert Spor af gammel Bitterhed og rejse nyt Livsmod i ham. Den turde hun ikke forholde ham — selv om det var en Afskedsgave — —

Aa — men det var saa lokkende dejligt kun at tale med hinanden om ganske ligegyldige, dagligdags og taabelige Ting, som ingen anden kunde høre noget ved — og som dog fløj som Fugle fra Hjærte lige til Hjærte — —

Han kom nærmere dernede, højere og rankere for hvert Skridt han steg op imod hende. Hun havde viklet et langt Silkeslør om sin Hals mod Aftenkøligheden, og med det vinkede hun til ham. . . .

Da han kom helt nær, bøjede hun sig langt ud over Altangelænderet. „Du, Oswald — hvor er her dejligt i Aften!“

„Fald ikke!“ sagde han med Armene rakt op imod hende.

Hun lo: „Jeg tror, jeg springer ned.“

„Nej, nej — saa prøver jeg før at klatre op.“

„Ikke for alt i Verden,“ sagde hun. „Faster Lena vil tro, det er en Indbrudstyv.“

Han lo og gik ind. Lidt efter stod han hos hende paa Altanen. „De piskede Fløde helt ud paa Trappen,“ sagde han, medens han svøbte Sløret lidt tættere om hendes Hals.

„Og ved du,“ sagde hun, „i Dag er det mig, der har plukket Jordbærrene — op ad den gamle Skrænt og uden at gaa ned paa Hovedet.“

En blaalig blød Dæmring begyndte at slukke Blomsternes Farvegløb nede paa Engene — men det var, som om de store luende Ildliljer sprang ud, en efter en, over de knejsende hvide Snetoppe trindt omkring. Fjærnt ude mellem røde Aftenskyer gled „Floden Ganges“, bred og grønlig klar . . .

Hun greb med smækre Fingre om Jerngelænderet og hviskede — med en Gysen af Glæde som den første Barndoms-Aften: „Jeg elsker det Sted!“

Han saa, hvor Knoerne hvidnede i hendes smalle Haand og rørte let ved dem: „Du holder fast“, sagde han.

I næste Nu lukkede hans Haand sig sammen

om hendes og om Gelænderet. Og dette Greb, der var smærtende stærkt, næsten hvast af Lidenskab, vakte hende op af Barnedrømmens lyse, fine Spind. Nu var det bristet — nu maatte hun tale.

Hun vendte sig imod ham med hvide Læber, der havde svært ved at føre Ordene frem.

„Jeg føler det maaske endnu mer end ellers“, begyndte hun, „fordi — det er sidste Gang jeg ser Stedet her. — — Jeg er kommen for at sige Farvel.“

Hun maatte holde inde. Han stod og saa ned imod Engenes blaalige Dæmring — med Haanden smertende fast om hendes: „Det er underligt“, sagde han, „med den Smule Bæk! Jeg har aldrig vidst, at man kunde høre den helt herop! Jeg troede kun den sang for Blomsterne! Men hør nu — hvor klart!“

Et Øjeblik var hun ved at lade alle sine Tanker glide ud med Bækken og blot svare: „Ja, ja — hvor den klinger!“ — men det hjalp, at han holdt saa ubønhørlig stærkt om hendes Haand. Det mandede hende op.

„Jeg er ved at forlade Verden. — Jeg har aldrig gjort noget godt i den — men en hel Del ondt — for jeg tænkte kun paa mig og mit. — Men nu vil jeg slippe mig selv.“ —

Hun stansede og tog efter Vejret. Han saa stadig ligeud. „Hvor du kan tale blidt, Irene“! sagde han. „Den lyder som en Bøn, din Stemme!“

Hun samlede al sin Styrke: „Ja, men Oswald, du maa høre hvad jeg siger. Oswald, jeg er kommen for at tage Afsked med dig . . . Oswald — du hører ikke efter!“

„Jo“, sagde han. „Du siger mit Navn“.

Aa, han gjorde hende det svært! Hun var ligeved at bøje sit Ansigt ned imod den Haand, der holdt om hendes og at svare af hele sit Hjærte: „Ja, Elskede — ja! Og jeg vil slet ikke sige dig andet.“

Men saa rettede hun sig. „Ja — men det var ikke det, jeg tænkte paa. Oswald, jeg gaar i Kloster, og —“

„Nej!“

Nej — hun stansede uvilkaarligt. Han vendte sig lige imod hende. Nu var hans Ansigt blegt som hendes, og hans Øjnes Blaanen var saa stærk og klar.

„Det er du ikke kommen for at sige mig“, sagde han roligt. „Husk, hvordan du gik herfra! Du siger, at du har gjort ondt i Verden — ja, her har du gjort ondt! Og her kan du aldrig komme igen uden med en Tanke: at ville gøre det godt“.

Hun følte, at hun blev koldere i sit Ansigt og kom til at ryste. „Det er ogsaa derfor jeg er kommen“ — Stemmen var lav og skælvende. „Jeg ved, hvad jeg har gjort — jeg vil give mit Liv for at gøre det godt! — — Jeg gaar i Kloster, fordi —“

„Dermed gør du det ikke godt! Du skylder

mig Liv, Irene — for du tog mit. Og du tager det blot anden Gang ved at gaa i Kloster.“ —

Han tog begge hendes Hænder og lagde dem ind til hendes Bryst, omsluttede af hans:

„Tør du, med Haanden paa Hjærtet, sige mig, at du — ikke elsker mig? Det kan du ikke — ellers var du ikke kommen.“

Hun brast i Graad, i vild, hjælpeløs Graad, og gled ned imod Altanen: „Aa, hvad skal eg gøre — hvad skal jeg gøre!“

Han knælede ned hos hende: „Ved du det ikke? — naar du elsker mig og jeg elsker dig — elsker dig“ — —

Men hun sank blot sammen — til hendes Pande laa imod hans Knæ ... I raadløs, fortvivlet Hulken — —

„Irene, Irene — vil du slet ikke høre, hvor jeg elsker dig!“

Aa jo, jo, hun vilde — — Høre det lige til Livets Ende. Aldrig, aldrig høre andet! — Hun kunde ikke stride imod længer — maatte give sig hen i al den Kærlighed . . . Hvorfor — hvorfor skulde hun sige ham det, han ikke anede, og som maatte skille dem ad? Tav hun blot — saa var der ingen Hindring mellem dem ... Ja, tie — blot tie med det — gribe Lykken og lade det komme som det maatte — — Lade Slægten dø!

Men alt hvad der var af Adel i hende rejste sig mod denne svimlende Fristelse.

Hun tvang Graaden tilbage og løftede sit Ansigt. Han tog med begge Hænder om hendes Kinder, og hun saa lige ind i hans Øjne.

„Oswald — jeg elsker dig — —“

Han bøjede sig frem og kyssede hendes vinrøde Læber: „Saadan tager en Lichtenegg det som er hans“!

Han rejste sig og drog hende op med sig, medens hans Arme lukkede sig tættere om hende: „Det, som er hans“!

Aa, Gud — det blev umenneskelig svært! Hun drog sit Hoved lidt tilbage. „Ja, jeg elsker dig — men jeg kan aldrig blive din Hustru! Nej — hør mig ud, Oswald! Det er umuligt nu — og jeg vil det ikke selv! Det er derfor jeg gaar i Kloster — — Det er umuligt, fordi —“

Hendes Arme gled op om hans Hals, hendes Ansigt laa tæt mod hans Øre.

„Oswald — blot jeg siger dig et Ord, saa ved du straks selv, at du kan ikke tage mig . . . Og du skal ikke! Nej, Oswald, for med mig blev du — den sidste af Slægten.“

Graaden brast frem igen — som i et Skrig . . . Men hans Arme favnede hende tættere.

„Ja, det bliver jeg — med dig. Saadan maa det være! Det har jeg altid vidst. Det er efter god gammel Slægts-Tradition — og den ved du, at jeg bøjer mig for.“

Hun saa op — forbavset, spørgende. Han kyssede hendes vaade, brændende Øjne:

„Naar vi to mødes, Irene — vi to — saa bliver det Lykke, saa stor, saa flammende stærk — at Fuglen i Vaabenskjoldet kommer i Brand. Der gaar Ild i alle dens Fjer . . . Den slaar med Vingerne, og brændende flyver den bort . . . For at op-

staa maaske som Fugl Fønix langt, langt herfra . . . Men saa er Sangen om Slægten ude — og jeg maa være den sidste."

Ud fra blaanende mørke Granskove paa Bjærgsiden strøg en stor Fugl . . . Gled med lydløst spilede Vinger og Aftenrøde over alle sine Fjer gennem den gyldenklare Luft.

„Saadan", sagde han og pegede ud imod den. „Saa ender Slægten stort, som det sig bør — i den rødeste Glød!"

Fuldt vidende valgte han hende — fuldt villende. Og i den Kærlighed, saa ubrydelig stærk, at den traadte Hindringen ned og slog det gamle Sagn om Slægten som en Purpurkaabe om hendes Armod — i den var Kaldet til hende. Hun følte det med usvigelig Vished. Samliv med ham — det var den Jord, hvoraf hun kunde opstaa. Fordi hendes Menneskelighed i den kunde slaa sine dybeste Rødder. —

Han bøjede sit Ansigt ned imod hendes: „Har du den ikke til mig, Irene, den Lykke, som bliver til kongelig Død for Slægten — men til Liv for dig og for mig."

Hendes Arme laa om hans Hals, hendes Læber rørte ved hans Bryst — og bar hele hendes Hjærtes Glød ud imod ham. — —

Dæmringstaagen fortættedes over Engene og slørede Jorden til for dem . . .

Den skjulte det grønne Dalstrøg langt nede — med den stilfærdige Kirkegaard . . . Hvor den sorte, brudte Marmorsøjle en Gang skulde staa — med Vaaben-

skjoldet ved Foden og under hans Navn den Indskrift: „Han blev den sidste af sin Slægt.“ — —

Men højt over deres Hoveder stod alle takkede Bjærgtinder i røde Solnedgangs-Luer — som glødende Kroner over den stille, stærke Vækst mod oven.

GYLDENDALSKE BOGHANDEL • NORDISK FORLAG

INGEBORG MARIA SICK

UDI LØNDOM
BILLEDER OG SKIZZER
2 Kroner

HØJFJÆLDSPRÆST
11. OPLAG
3 Kr.; indb. 4 Kr. 50 Øre

HELLIGT ÆGTESKAB
6. OPLAG
4 Kr.; indb. 5 Kr. 50 Øre

BØLGESLAG
DIGTE
2 Kr. 50 Øre; indb. 4 Kr.

JOMFRU ELSE
4. OPLAG
4 Kr. 75 Øre; indb. 6 Kr. 25 Øre

PRINSESSEN DER SPANDT
2. OPLAG
1 Kr. 50 Øre; indb. 2 Kr. 75 Øre

GRÆBES BOGTRYKKERI KJØBENHAVN

